

Els impostos sobre la producció són absurds perquè no carreguen adequadament tots els membres de la comunitat. A causa del sistema impositiu vigent, els beneficis es van desplaçant fins al final del circuit dels subministraments i no cap a la producció. Un exemple és que l'agricultura paga pocs impostos i que aquest fet la fa empobrir. Si els impostos fossin correctes, el camperol pagaria més, però vendria el seu producte més car i el marge que tindria el venedor final seria més petit.

L'impost sobre persones jurídiques i societats grava les persones físiques d'una manera descontrolada i molt difícil d'esbrinar. Les persones jurídiques no existeixen com a persones reals i no poden gaudir dels béns o els guanys, raó per la qual tampoc haurien de pagar impostos.

El que fan els actuals impostos és complicar l'administració. **Un sistema fiscal complex i incomplible crea consciència de culpabilitat.** Els impostos incorrectes creen inflació i atur, a més de reduir la competitivitat, com és el cas de l'IVA. **Les subvencions (impostos negatius) produeixen atur i marginació i afavoreixen el poder establert.** **Les cotitzacions a la Seguretat Social són un impost absurd sobre el treball,** ja que no n'hi ha per a tothom qui ho necessita. De la mateixa manera, **no és adequat ni tolerable l'actual IRPF.** Els impostos sobre les transmissions patrimonials són un fre a la llibertat i agilitat del mercat.

II.7.) Política

El món occidental, des fa milers d'anys, s'organitza socialment per tal de maximitzar el poder, en comptes de maximitzar el benestar. La societat s'organitza en forma de bolet, amb un poder polític que puja i després roman a la cúpula, sense tornar a baixar al ciutadà originari del poder.

Tots els polítics tenen interès en acaparar el major grau de poder possible. Valoren més el poder que la riquesa. Aquest poder polític és l'origen de la irresponsabilitat del poder i la seva desnaturalització és la causa de les grans diferències econòmiques, culturals, etc.

A més, no es poden qualificar de democràtiques unes eleccions en què no es coneix realment les persones que es voten. El resultat d'unes eleccions està determinat, almenys en part, pel diner disponible per a la campanya electoral, en la que es creen uns deutes i uns compromisos. En el sistema electoral de les democràcies occidentals, no es correspon la importància del càrrec públic, amb la de l'acte de l'elecció. L'acció del vot un

dia cada tants anys no es pot comparar amb una acció de govern contínua durant tot aquest període.

Per altra banda, **la divisió del poder en tres branques, executiu, legislatiu i judicial, és actualment un anacronisme fals**. La independència del poder judicial com a control del poder no funciona, per la sofisticació dels mitjans tècnics actuals que permeten controlar la informació, l'opinió, l'economia, l'administració, etc. a favor de l'executiu. **La justícia administrada pel poder judicial és injusta per definició, és inherentment injusta**. És la imposició de la llei del poder establert i una forma de perpetuar-lo. La llei pot convertir-se en un mitjà de desnaturalització del poder.

Fins fa no pas massa temps, la joventut podia ser idealista, perquè tenia un model de societat pel qual lluitar: la comunista. Actualment, **el buit ideològic es pot expressar com a passotisme, drogoaddicció, suïcidi col·lectiu, etc. El terrorisme neix de l'organització social actual i és una manifestació de la falta de representativitat real dels "representants" de la comunitat**.

Finalment, **la limitació de l'estat sobirà, establert com a conseqüència del contracte social rousseaunià, és avui possible gràcies a mitjans tècnics, com la informàtica, que permet controlar la diversitat**.

III) PROPOSTES

III.1.) El sistema socioeconòmic

III.1.1.) La Renda Individual Universal per fer lliure el mercat del treball

La Renda Individual Universal (RIU) és l'instrument indispensable per aconseguir que el mercat de treball pugui ser realment lliure. Es planteja com a objectiu prioritari per a la millora de:

1. La política distributiva de la riquesa: perquè la RIU es distribueix igualitàriament, mitjançant les rendes que sorgeixen de les externalitats positives que generen els recursos naturals i el patrimoni acumulat de la humanitat, així com també les quasirendes del progrés tecnològic.

2. La política de la despesa anticíclica: amb la RIU es fa possible una nova forma d'administrar la demanda efectiva, substituint la despesa pública anticíclica, freqüentment

ruïnosa i corrupta, pel consum privat. Si es garanteix la capacitat de pagament dels consumidors d'una manera sostenible, desapareix el denominat "cicle de les existències".

3. La política monetària: la RIU és un mecanisme més eficient i més just d'injectar el creixement necessari de l'oferta monetària.

La RIU no és l'únic instrument necessari per aconseguir els objectius de transformació del sistema per millorar l'eficiència i el benestar, però és el més fàcil de ser incorporat a una transició i el primer que cal implementar. És una eina de política econòmica per a l'optimització de l'eficiència productiva i del benestar social i individual.

Aquesta renda és igual per a tots i cadascun dels individus d'una unitat geopolítica. Si els treballadors poden negociar els seus salaris sense risc per a la seva subsistència, gràcies a aquests ingressos no salarials de cada membre de la família, i si, a la vegada, el temps de treball anual per càpita es reorganitza en una jornada laboral diferent a l'actual, és possible un repartiment del treball que faci desaparèixer l'estigma de l'aturat.

La RIU es pot finançar amb la mateixa recaptació fiscal existent i amb l'increment de l'oferta monetària que exigeix el creixement de l'economia real. A més, admet diverses formes d'implantació, fins i tot en el context del sistema actual. És possible un pacte social, basat en el benefici mutu, entre treballadors sindicalment organitzats, les organitzacions gremials patronals i la classe política, per administrar la transició en la implantació de la RIU i la seva posterior elevació fins a nivells adequats per arribar a l'equilibri del sistema.

III.1.2.) Autoritat Monetària i creació de diners.

En aquest cas, hi ha uns objectius pràctics que són, en primer lloc, preservar el mercat lliure, evitar l'opacitat (manca de transparència), preservar els clients de qualsevol mena d'engany, frau, risc, abús, comissió, etc.; en segon lloc, descobrir una moneda subjectiva, adaptada a l'home i les circumstàncies canviants; i, per últim, aconseguir una moneda que faciliti els intercanvis, que permeti desplaçar en el temps el poder de compra, que sigui una mesura que tingui un patró que es mantingui constant, i de la que n'hi hagi en la quantitat necessària.

Per assolir aquestes finalitats, es proposa la utilització com a patró monetari l'esforç humà en un mercat de treball lliure, com a mercaderia privilegiada apta com a patró de valor, perquè és humana, viva, subjectiva, es pot trobar arreu, no és escassa, i és perdurable. Perquè l'esforç humà sigui un patró monetari correcte, és imprescindible que el mercat de treball sigui lliure i que la RIU hagi arribat a la situació d'equilibri de les tres variables interrelacionades, preus-RIU-sous.

A tall d'exemple, anomenarem sou al patró monetari de valor constant que representa l'import pel qual una persona treballa durant una hora en un treball no especialitzat, que no requereix cap aprenentatge, ni cap esforç ni condicions particulars. En rigor, l'esforç humà com a mercaderia privilegiada no és constant, però en aquest cas, no és un defecte, sinó una virtut, ja que la seva variació (vinculada a les millores de l'eficiència del sistema, a la climatologia, a eventuais catàstrofes i a la laboriositat de la gent), l'adequa a l'home i a la natura.

L'Autoritat Monetària, per definició o per encàrrec social comunitari de la unitat geopolítica, és l'única que pot crear diner, és on estan situats els comptes corrents de forma exclusiva, i des d'on es fan totes les transferències. Cal l'exigència, a les entitats financeres, de requisits que garanteixen el seu comportament i solvència que assegurin una determinada ètica.

Ningú pot emetre xecs, ni pagarés, ni lletres de canvi, perquè impliquen creació de diner a través del crèdit que comporten. El crèdit es canalitza per les entitats financeres i aquestes només poden prestar els dipòsits d'estalvi. Els bancs han de respectar els terminis dels dipòsits dels seus clients: els crèdits han de ser compensats per estalvis d'igual termini, i els comptes a la vista han de mantenir-se completament a disposició dels seus titulars (proposta de Maurice Allais). Cada individu o persona jurídica té un i només un compte corrent en l'Autoritat Monetària. Les entitats financeres només treballen amb certificacions de dipòsit i pòlisses de crèdit.

La moneda responsable, telemàtica i personalitzada, amb la impossibilitat de prestar diners a un termini més llarg que el dels estalvis, i d'emetre xecs, pagarés o instruments de crèdit sense contrapartida, permet calcular la quantitat exacta de diner en circulació i deduir la quantitat exacta de diner necessari en cada moment. Perquè es mantingui el valor del sou, és necessari que l'increment del valor dels béns de la comunitat es correspongui exactament amb l'augment dels saldos dels comptes corrents. La moneda correcta no es manté constant, sinó que el que es manté és el valor de l'esforç humà. El sou es revalora amb el progrés tecnològic, i en aquestes condicions, els tipus d'interès són molt baixos.

La creació de diner depèn de les necessitats del mercat, però perquè es mantingui constant el valor de l'esforç humà, s'ha de mantenir la relació:

$$\text{RIQUESA} = \text{DINER} + K$$

o sigui

$$\text{Increment de Riquesa} = \text{Increment de Diner}$$

resulta

Increment de Diner = Increment de Despesa

Amb el coneixement constant dels moviments dels comptes corrents per part de l'Autoritat Monetària, es pot determinar exactament la creació de diner per mantenir constant el valor d'esforç humà (el sou).

La necessitat de creació de diner que fa falta per substituir el diner que avui crea l'economia financera i que queda disponible amb la creació de l'Autoritat Monetària Comunitària, permet finançar bona part de la RIU. El fet que desaparegui l'efecte multiplicador del diner del sistema financer permet una creació de diner superior a l'actual que serveix per finançar la RIU, ja que es fa inviable l'especulació financera. L'actuació de l'Autoritat Monetària Comunitària implica un estalvi que es dedica a les inversions productives.

III.1.3.) La moneda telemàtica de la Comunitat Europea

La finalitat principal d'aquesta proposta és contribuir a una Europa més rica, noble, justa i democràtica, tot introduint l'euro telemàtic personalitzat i responsable. A més, es procura evitar el cost de l'ús de la moneda telemàtica privada actual i reduir el cost de l'ús del diner emès pels bancs centrals.

Per això, l'autor proposa la creació d'una targeta de pagament única comuna per a totes les persones de la UEM, emesa pel Banc Central Europeu, d'ús gratuït i finançat el seu cost comunitàriament, de la mateixa manera que succeeix actualment amb els bitllets i monedes en circulació.

Cadascun dels residents a la Comunitat té un compte corrent al banc central del seu respectiu estat, que té, en la targeta personal, el seu instrument de pagament. S'encarrega als bancs centrals nacionals les funcions de cobradors i pagadors per compte dels ciutadans de la Comunitat Europea. Tots els cobraments i pagaments públics en els països de la Comunitat (sous de funcionaris, impostos, pensions, etc.) s'efectuen amb aquesta moneda telemàtica, permetent un gran estalvi per a l'administració i els ciutadans.

El diner electrònic en circulació per aquests comptes forma part de l'oferta monetària, tot comportant una disminució de la massa de bitllets i monedes necessàries que s'han d'emetre en euros, amb el consegüent estalvi de recursos públics.

III.1.4.) La mesura del valor subjectiu com a base del mercat lliure dels béns

El model pretén permetre que el mercat dels béns funcioni com a veritable mercat lliure de tots els béns i privilegis transferibles, tot valorant la riquesa de la comunitat, segons l'optimització de la valoració subjectiva de tots els béns i privilegis transferibles existents, de totes les persones de la comunitat.

Els mitjans necessaris inclouen, en primer lloc, el descobriment de la composició conceptual del valor dels béns, segons qui els posseeix. Això defineix un valor –anomenat dins del model valor subjectiu de substitució –, el qual és el preu al que cadascú està disposat a desprendre's d'un bé. Aquest valor subjectiu de substitució, es compon, segons l'autor, de la suma de les valoracions monetàries dels següents elements:

1. Valor de mercat dels béns.
2. Valor subjectiu del bé (pot ser positiu i negatiu).
3. Cost de l'intercanvi (és un valor objectiu per a ambdues parts).
4. Benefici mínim d'un intercanvi.

El valor subjectiu de substitució és el concepte de valor que interessa per aquest model – el qual és anomenat també per l'autor com de l'economia del benestar –, perquè pretén l'optimització del benestar de tots i cadascun dels membres de la comunitat.

El benefici mínim d'intercanvi és el guany mínim pel que el propietari d'un bé està disposat a fer l'intercanvi, i pot estar subjecte a desviacions especulatives. La diferència entre un benefici normal, acceptable, i l'especulació inacceptable només ve donada per la llibertat del mercat. Perquè aquest mercat sigui lliure, és necessari que existeixi transparència i que no hi hagi manipulació de la informació.

Cal institucionalitzar la valoració subjectiva dels béns com a forma d'optimitzar el benestar, pel qual s'aplica l'Impost sobre els Béns i Privilegis Transferibles. Els individus declaren com a valor fiscal el valor subjectiu de substitució, ja que a aquest valor, al qual estan obligats a vendre, els convé fer-ho. Això garanteix que no quedi absolutament cap bé, ni privilegi o avantatge fora del mercat.

Ara bé, perquè existeixi algun intercanvi, és necessari que el comprador valori el bé en major quantia que el valor que li assigna el seu propietari. Llavors, pagar allò que el propietari hagi declarat resulta convenient a ambdós. Això implica que el comprador té un valor subjectiu d'expectatives superior al valor subjectiu de substitució del venedor.

El valor subjectiu d'expectatives es basa en l'esperança del comprador sobre el gaudi o els beneficis que espera obtenir del bé que compra. Immediatament després de l'intercanvi, el comprador declara com a nou valor fiscal del bé intercanviat, al seu propi valor subjectiu

de substitució, que és igual a la quantitat del seu valor subjectiu d'expectatives previ a la compra. En conseqüència, el valor del mateix bé és major ara per a tota la comunitat i això es reflexa en els impostos que es paguen per ell. Malgrat que la riquesa produïda és materialment la mateixa, la riquesa subjectiva de la comunitat és major després de l'intercanvi, perquè el bé ha anat a mans de qui el valora més.

Dins d'aquest model, l'òptim de benestar social es troba quan ja no existeix valors subjectius d'expectatives majors que els valors subjectius de substitució. En aquest punt, la societat, a través del funcionament del mercat lliure, ha desplaçat la propietat de tots els béns, fins a posar a cada bé o privilegi en mans de l'individu que més el valora subjectivament, ja sigui pels beneficis econòmics que n'extreu, ja sigui pel gaudi que n'obté de posseir-lo.

III.1.5.) Impost sobre els Béns i Privilegis Transferibles per fer lliure el mercat

El model pretén optimitzar els recursos de la comunitat i, per aconseguir-ho, una de les condicions imprescindibles és que el mercat de béns pugui ser lliure.

Qualsevol cosa material o ideal, real o virtual, que pugui ser transferida d'una persona a una altra, mantenint la seva condició de bé i que sigui susceptible de ser valorada en diners, constitueix un bé o un privilegi per al patrimoni de la comunitat. Els béns i privilegis comprenen:

1. Tots els béns immobles.
2. Tots els béns mobles durables i no durables, nous i usats.
3. Tots els privilegis, com ara contractes que impliquin obligacions de donar o de fer, drets de tinença, d'ús o explotació. Alguns exemples són:

- Contractes de compra-venda.
- Contractes de lloguer.
- Contractes de treball.
- Contractes de cessió d'ús, administració, etc. sobre qualsevol bé.
- Concessió sobre recursos naturals per a qualsevol fi.
- Tots els títols de qualsevol tipus que donin dret a beneficis.

Ningú pot avaluar el que no és seu. **El valor d'un bé només pot donar-lo el qui en pot gaudir**, és a dir, qui el té a la seva disposició. Per això, és vàlida la **mesura del valor subjectiu com a base del mercat lliure dels béns**.

Aquest impost, sobre la tinença de béns transferibles ja produïts, és l'únic que no frena el desenvolupament de la producció i del consum, sinó al contrari, estimula el mercat. Es tracta d'una mesura redistributiva de la riquesa, que desincentiva l'acumulació de béns,

que no són susceptibles d'ús productiu. Una contribució única i proporcional al valor simplifica l'administració.

L'Impost als Béns i Privilegis Transferibles proposat substitueix tots els impostos actuals sobre els béns i sobre els beneficis de les persones (immobiliari, transmissions, beneficis de capital, IVA, societats, IRPF, cotitzacions socials, etc.). Aquest impost té una taxa fixa comuna per a tothom (no hi ha escales, ni categories de progressivitat de la taxa). La magnitud de la taxa impositora ha de ser aquella que permet optimitzar el benestar social, fent completament lliure el mercat dels béns. Els subjectes imposables només poden ser les persones físiques i el principi d'imposició rector –d'acord amb la Constitució Espanyola i la Declaració Universal dels Drets Humans–, és el principi d'equitat, és a dir, gravar en funció dels béns de què cadascú disposa. El fet imposable és la possessió de qualsevol bé o privilegi transferible i la base imposable és el valor que cadascú declara voluntàriament sobre tots els béns i privilegis que posseeix. Aquesta base imposable és pública i a aquest valor declarat el posseïdor té obligació de vendre el bé o de transferir el privilegi a qui el vulgui obtenir. En ser lliurement determinada pel contribuent, desapareix el cost administratiu de la inspecció.

L'objectiu fiscal d'aquest impost no és la recaptació, sinó la regulació del mercat dels béns per assegurar la seva llibertat. Si un mateix bé té diferents valors segons qui el tingui en propietat, la societat tendeix a distribuir-los de forma que cadascun dels béns sigui propietat de la persona que més el valora. Pot estimar-se que aquest impost millora substancialment la recaptació fiscal del sistema actual.

III.2.) El sistema sociopolític

III.2.1.) La democràcia real en un nou model d'organització social

L'autor d'aquest model procura descobrir una organització social que maximitzi el benestar individual i col·lectiu de la comunitat amb la màxima llibertat per a tothom. Segons les seves hipòtesis en torn de la naturalesa humana, això implica buscar una forma d'organització social en què qualsevol individu, actuant amb el seu natural egoisme, li convingui comportar-se d'acord amb l'interès general.

Per això, l'autor busca descobrir els principis, instruments i mecanismes d'un model de sistema alternatiu, i pensa que el camí és la formulació d'un sistema basat en el principi de subsidiarietat a tots els ordres i l'organització confederal, i no necessàriament amb una base territorial.

Més específicament en relació a l'organització política, l'objectiu pràctic és construir una democràcia real, basada en una representativitat real que permeti que el poder estigui sempre en la base social de la comunitat.

Així, es proposa una organització social de forma piramidal en la que el poder estigui sempre en la base. Hi ha tantes piràmides com interessos associatius tenen els ciutadans. El control del poder i la seva correcta distribució és el mitjà per aconseguir l'optimització del benestar de l'home. Les piràmides associatives no tenen cap restricció geogràfica ni temàtica; entre elles, hi ha una piràmide de representació per a les despeses comunitàries i una altra d'arbitral, per resoldre els contenciosos entre els ciutadans.

Dins d'aquest model, l'acceptació de la convivència de diferents individus i societats amb codis morals diferents per poder tenir llibertat és bàsica. La societat ha de tenir ordre, però també diversitat. Ningú pot ser obligat a associar-se o a acceptar un pacte social amb qui no vol estar lligat.

Els jutges, funcionaris, militars i policies han de ser del mateix poble al qual serveixen, per conèixer millor la realitat i augmentar la seva eficàcia, de la mateixa manera en què s'exigeix als polítics pertànyer al poble al qual representen.

La democràcia de representativitat real consisteix en combinar els avenços tècnics de la telemàtica, amb els principis socioeconòmics del control del poder. És necessària i possible una acció de vot constant, evitant tota forma de poder que vagi de dalt a baix, en lloc d'anar des de baix a dalt. El mètode organitzatiu de la democràcia de representativitat real consisteix en l'elecció, per part dels ciutadans, d'un delegat que els representa, a l'estil d'un apoderat o gestor. És un contracte entre el representat i el representant, en el que s'inclou la remuneració dels serveis del segon. Aquesta persona pot representar qui l'hagi contractat en tantes les piràmides com desitgi. Els delegats, successivament, n'elegeixen d'altres d'un nivell superior i així va continuant el procés. Si, per exemple, a cada nivell, cada delegat representa 25 persones del nivell anterior, només amb nou nivells es representaria a tota la població mundial actual. Llavors no es necessita fer campanyes electorals, ni fixar període fix a la representació, ja que qualsevol ciutadà pot canviar de representant en qualsevol moment (destituir-lo sense previ avís) o tenir el mateix tota la vida (és a dir, reelegir-lo cada dia). En un segon exemple, si en un país es troben vint persones que han arribat al sisè nivell de representació, entre ells s'elegeix el responsable del govern del país (setè nivell).

El sistema de representativitat real implica la professionalització dels polítics i el vot públic. Segons la proposta d'aquest autor, prescindir de les lleis i de l'administració de la justícia, implica fer-ho també dels actuals poders legislatiu i judicial. Davant de qualsevol

litigi entre ciutadans, sempre hi ha algun representant comú a ambdós, pujant de nivell per la piràmide arbitral, que arbitra el plet. L'autor considera que aquest sistema de representació política és el sistema "natural" d'organització del poder i sosté que, perquè sigui viable el sistema de representativitat real, és necessari que tots els altres poders siguin també "naturals".

ECONOMIA DISTRIBUTIVA

M. Louise Duboin

ÍNDEX

I) OBJECTIUS.....	72
a) benestar econòmic, qualitat de vida, benestar personal.....	72
b) democràcia, drets humans, drets socials, drets dels pobles	72
c) sostenibilitat, ecologia	72
d) justícia social, pau, solidaritat.....	73
II) HIPÒTESIS.....	73
II.1.) General	73
II.2.) Sistema	73
II.3.) Globalització	75
II.4.) Diner	75
II.5.) Treball.....	75
III) PROPOSTES.....	76
III.1.) <u>L'economia distributiva</u>	76
III.2.) <u>La moneda distributiva</u>	77
III.3.) <u>Renda social</u> i nova organització del treball	79
III.4.) <u>L'empresa distributiva</u>	80
III.5.) El <u>contracte cívic</u>	12
III.6.) La propietat immobiliària	83
III.7.) Dimensió política: la <u>societat assembleista</u>	84

I) OBJECTIUS

a) Benestar econòmic, qualitat de vida, benestar personal

La utopia anhelada per l'autor és l'economia de les necessitats o economia distributiva, en què la fi de l'era de l'escassetat de béns i serveis és també la fi de l'era de l'intercanvi o equivalència entre poder de compra i temps de treball.

Configurar un sistema en què quedin exclosos la competitivitat i el mercantilisme.

Plantejar un canvi de les relacions econòmiques i del comportament humà. Buscar un canvi radical de motivació en què el mite dels diners i l'economia de mercat sigui substituït per un sistema econòmic i social que resolgui separadament el repartiment del treball i la distribució dels mitjans d'accés a la producció.

Procurar satisfer un màxim de necessitats dins d'una societat, que l'autor anomena el socialisme de l'abundància, dotada d'un equipament modern que procuri a tots els seus membres el benestar material i l'accés a una vida intel·lectual. El socialisme de l'abundància pot definir-se com la forma de societat on els afanys individuals estan coordinats amb el mínim esforç per satisfer les necessitats de tots els seus membres.

Els progressos tecnològics han d'estar al servei de l'home, fonamentalment per permetre-li més temps lliure.

b) Democràcia, drets humans, drets socials, drets dels pobles

Assolir un tipus de vida democràtica que ofereixi la possibilitat de minimitzar les conseqüències de la nostra jactància i les nostres debilitats humanes. No es pretén una societat de sants, ni de savis, sinó que es busca una vida democràtica en la qual, el gran desenvolupament dels mitjans de comunicació posats a l'abast de tothom, per una banda, i la dissociació entre el poder polític i el poder del diner, per una altra, facin possible una societat en què les falències humanes ja no es tradueixin en desig de gastar diners. En poques paraules, no ha de canviar la naturalesa humana, però l'organització de la societat pot canviar les seves manifestacions.

Un principi bàsic és el de la desmercantilització del concepte de treball, així com la distribució i el repartiment dels recursos necessaris.

c) Sostenibilitat, ecologia

La salvaguarda del planeta per a nosaltres i per als nostres descendents.

d) Justícia social, pau, solidaritat

Configurar un sistema igualitari.

Tota producció físicament i ecològicament realitzable ha de ser financerament possible. I, un cop realitzada, tot ciutadà ha de tenir el poder de compra necessari per adquirir-ne la seva part.

II) HIPÒTESIS

II.1.) General

La posada en pràctica del plantejament econòmic neoclàssic ha provocat un sistema basat en la desigualtat, ja que la competència no suscita, per si mateixa, un equilibri entre l'oferta i la demanda. Les seves conseqüències negatives s'han enquistat de tal manera en el comportament humà que dificulta qualsevol discurs d'evolució cap a un sistema alternatiu que no estigui basat en l'economia de mercat. La teoria ortodoxa, que planteja que cada novetat tecnològica produeix noves sortides creant noves necessitats i que el sistema capitalista s'expandeix contínuament -i, per tant, l'atur és passatger i tan sols producte de crisis cícliques-, no s'acompleix en la realitat.

II.2.) Sistema

La sobreproducció i el creixement de l'atur són les manifestacions més flagrants de la inadaptació del nostre sistema econòmic a les transformacions dels processos productius, comportant recessió, destruccions de riquesa, exclusions socials, delinqüència, drogues i guerra.

Aquest procés de desequilibri és creixent i es basa en la retroalimentació del cercle tancat sobreproducció-crisi-atur. Per a Duboin, la causa principal d'aquesta crisi del sistema és el progrés tècnic .

Els humans encara no s'han adaptat al progrés fulminant que la tècnica ha experimentat i el seu increment excessiu desequilibra el sistema: els mercats queden saturats, amb el consegüent descens dels preus que fa necessària la reorientació de la producció - que generalment implica una reducció del nombre de treballadors -, amb vista a optimitzar els recursos i ser més competitius. Aquestes mesures de xoc no solucionen el problema de base, que estan definits pel fet que l'increment dels treballadors que es

converteixen en subconsumidors (a causa de la seva sortida del mercat) frena encara més el consum. Per la seva banda, les empreses, per mantenir-se competitives dins del mercat, inverteixen cada cop més en tecnologia, agreujant la situació.

A més, la davallada de beneficis dels comerciants i fabricants implica que el sector bancari, davant del tancament d'empreses i a causa de l'increment de la morositat, freni la seva activitat creditora a les empreses, moltes de les quals han de tancar perquè no disposen de reserves per afrontar la crisi. Finalment, es produeix una situació d'asfíxia general, provocada per la incertesa, que paralitza l'economia i afecta tota la societat.

La manca d'attractius per a la inversió en el sector productiu i aquesta situació d'incertesa signifiquen pèrdues continuades per a l'empresa privada i la impossibilitat de planificar producció i preus. El descens del consum provoca l'estrangulament del sistema. Finalment, el resultat del procés es concreta en una situació de sobreproducció que satura els mercats, juntament amb una reducció important de la capacitat de compra d'un nombre creixent de consumidors, a causa de l'augment de l'atur.

Tothom busca la manera d'acomodar-se a aquestes rigideses, que, a més, són definides com a lleis naturals del mercat. El sistema és insegur; no pot formular-se una estratègia econòmica quan se l'escapen els mitjans de pagament. El sector borsari està basat en la subjectivitat dels valors (l'anomenada "economia-casino") i en la influència dels factors polítics (interessos monopolistes).

Per a l'autor, el procés de creixement il·limitat del sistema capitalista és la causa de l'imparable augment de la desigualtat social, que pateixen tant els anomenats països del Tercer Món com els considerats desenvolupats (aparició de l'anomenat Quart Món). També és l'origen d'un procés de competitivitat econòmica que deriva en una guerra econòmica, que afecta el món capitalista i promou uns valors basats en l'èxit econòmic i la rendibilitat a qualsevol preu.

És una cadena sense fi, un cercle tancat sense sortida. Un sistema que, per a Duboin, va desembocar en la I Guerra Mundial i que ja vaticinava (en el període d'entreguerres) un proper conflicte mundial com a única sortida de la crisi. El creixement il·limitat conduïa directament a la necessitat de destruir allò que s'havia produït per tornar a iniciar el procés.

Les sortides del sistema actual davant la crisi estructural es basen en el proteccionisme i la recerca, a qualsevol preu, de nous mercats. **El sistema capitalista necessita un sector polític que consolidi una estructura de poder que defensi els interessos dels grans grups econòmics.** La manca de representativitat política i el poc pes de la societat en la presa de

decisions més importants incideixen en l'augment de les desigualtats socials, que, a la vegada, estan directament relacionades amb les conseqüències de la crisi financera i productiva.

11.3.) Globalització

D'altra banda, la concentració de poders empresarials a escala mundial amb l'alliberament dels mercats i la desaparició dels competidors més petits -seguint una lògica de creixement que treu profit de les noves tecnologies (és a dir, més innovació tecnològica i més concentrada)-, dóna l'oportunitat a les multinacionals de funcionar segons els seus interessos sense tenir en compte els dels estats. Això significa produir allà on els salaris són més baixos, vendre on els preus són més alts, localitzar la seu en un paradís fiscal per evitar els impostos del país d'origen, cercar les tasques de secretariat i gestió al Tercer Món mitjançant el teletreball, etc. El resultat és que els inversors financers, el poder dels quals es construeix gràcies a les grans multinacionals, que treballen per a ells, decideixen la seva política sense tenir en compte les necessitats socials -de les quals no es fan responsables-, imposant-la als estats a partir del FMI o el BM, o amb pressions com les que han portat a un tractat de Maastricht que redueix la despesa social.

11.4.) Diner

La manca de moneda estable basada en un patró real i no fictici, com és el cas actual, provoca una inestabilitat monetària que afavoreix la inflació i l'especulació, i propicia una distribució arbitrària de la riquesa. Aquest fet provoca una situació que Duboin considera d'incertesa, en la qual la inversió privada queda frenada a causa de la pèrdua de confiança per part del capital i incideix directament en la crisi empresarial, davant de la lògica reticència de la banca a seguir finançant les empreses.

Amb el desenvolupament de la tecnologia bancària i l'ús generalitzat de la moneda escriptural (xecs, lliuraments bancaris, etc.), el poder especulatiu és cada cop més gran i el seu control més difícil.

11.5.) Treball

L'home ha buscat sempre reduir l'esforç que ha d'aportar per assegurar la seva subsistència. Primer va inventar unes eines i després les ha anat perfeccionant. Lents al principi, aquests progressos han pres, aquests últims decennis, un caràcter excepcional. En els països industrialitzats, els humans disposen en l'actualitat d'innombrables esclaus mecànics, electrònics, automatitzats, informatitzats. L'ésser humà sap fins i tot manejar la naturalesa, modificar-la, és a dir, fer-li produir gairebé tot el que vol i quan vol.

Tot aquest procés que l'autor anomena Gran Relleu dels Homes per la Ciència en tots els processos de producció, marca un canvi de civilització, el més gran de tots els temps i certament el més ràpid. És tan accelerat en els països industrialitzats que els homes no han pres consciència encara de la seva major conseqüència: **el poder de compra ja no pot ser mesurat per la durada del treball.**

En conclusió, el treball humà cada cop és menys intensiu a causa de les noves tecnologies, i, per tant, es va exclouent del mercat laboral un nombre creixent de consumidors-treballadors i es va generant, així, una crisi estructural i inherent a l'economia de mercat.

L'augment creixent de l'atur determina les relacions de força socials i erosiona el poder de negociació dels treballadors. Recíprocament, l'augment de llocs de treball significa l'augment de recursos per als treballadors. Això, per una banda, implica un cost suplementari per als mercats financers que redueix els seus beneficis i, per l'altra, implica l'espectre de la inflació: l'excés de moneda abarateix el seu cost i redueix els beneficis que es poden treure de la inversió en ella.

III) PROPOSTES

III.1.) L'economia distributiva

L'objectiu principal de l'economia distributiva, des d'un punt de vista pràctic, consisteix en assolir que els sectors productiu, financer i polític siguin instruments coordinats per al canvi proposat.

Aquest model es basa en el supòsit d'un gran desenvolupament tecnològic que fa possible una gran abundància de béns i, a la vegada, una enorme reducció del temps de treball socialment necessari. A partir d'aquí, es proposa un sistema d'organització social que permeti desvincular el treball necessari de la percepció de diners per satisfer les necessitats vitals. Per això, es distribueix socialment, d'una forma equitativa, tant el treball com la renda. D'aquesta manera, el treball es converteix en un servei social que tots els ciutadans han de complir, en tant que, independentment del treball realitzat, tots reben una renda social que els permet comprar els béns que necessiten. En aquest model, el benefici econòmic no existeix i, per tant, no juga cap paper en els incentius de producció. En canvi, el model pren com a determinant la idea de la sobirania del consumidor; de manera que és la demanda la que determina el que s'ha de produir.

El sector productiu ha de centrar-se en satisfer les necessitats reals de la societat, mitjançant el consens de tots els seus integrants, que es basa en el principi de la

desmercantilització del sistema productiu i en l'equilibri entre consum i producció. L'estat, per la seva banda, és l'encarregat de regular la producció mitjançant la participació activa de tota la societat en la planificació, control i seguiment dels projectes empresarials.

L'estructura productiva es fonamenta en l'empresa distributiva. Com es veurà més endavant, aquest tipus d'empresa perd el caràcter capitalista, ja que és creada en base a les necessitats de la comunitat i no per expectatives de benefici.

El principi que governa l'organització del treball és l'autogestió. Els instruments per assolir l'equilibri social i la igualtat es basen en una nova organització del treball amb la instrumentació d'un contracte cívic i una renda social, aspectes que s'han de veure més endavant.

El sector financer ha d'estar basat en la transparència i en el principi de la pèrdua del seu paper mercantilista. Això inclou el sector bancari, ja que, en tractar-se d'una societat igualitària i no consumista, perd el seu caràcter capitalista. Dins d'aquest model, es proposa la moneda distributiva, com a instrument monetari, basada en la producció real. La característica d'aquesta moneda és que desapareix en el consum i, per tant, no és atresorable ni generadora d'interessos.

En el marc polític, el concepte de democràcia ha de basar-se en la igualtat econòmica. Els instruments esmentats anteriorment configuraran una societat participativa, en què tots els seus membres prenen part activa en aquelles decisions que els afecten. Aquesta societat, anomenada societat assembleista, es basa en el principi d'una contínua posada en comú de les lleis i de la seva posterior votació per mitjans informàtics.

III.2.) La moneda distributiva

En aquest cas, l'objectiu específic és l'eliminació de l'especulació financera i dels seus efectes nefastos sobre l'economia, així com l'eliminació de la desestabilització dels mercats que genera.

Cal, per tant, convertir la moneda en un instrument que estigui basat en la producció real; això significa que la moneda ha de deixar d'estar basada en promeses a mercè de l'especulació, tal com succeeix actualment amb els préstecs, xecs, etc.

A més, per distribuir el poder de compra és necessària un nou tipus de moneda. Aquesta moneda distributiva és una moneda de consum: només serveix per comprar, ja que no circula, ni pot ser col·locada a termini per obtenir interessos i, a més, deixa de ser un diner anònim. Tot i això, els pagaments als venciments, segueixen sent possibles.

En una compra, al comprador se li debita el seu compte el diner que ha gastat, però al venedor no se li acredita res. El bitllet, el xec o la constància de pagament amb targeta que rep el venedor, només li serveix com a constància comptable que ha entregat el bé al comprador. Però el diner representat pel mitjà de pagament es distribueix en el mateix acte de compra. D'aquesta manera, el pagament amb targeta implica un dèbit en un compte que no s'acredita en cap altre; el pagament amb xec implica que aquest no és endosable a ningú, ni depositable en cap compte corrent, ni cobrable en finestra, sinó que el venedor fa arribar al banc el xec perquè es debiti el compte del comprador; el pagament amb bitllets exigeix que aquest sigui inutilitzat amb un procediment de segellat, de manera que després de la compra, el bitllet no el té ningú.

Resumint, la moneda proposada per l'autor té les següents característiques:

- a) Està basada en un patró fix. Es crea una moneda basada en la producció del país, amb la missió de distribuir aquesta producció, és a dir, els béns i els serveis.
- b) És una moneda de consum que desapareix en el moment de la compra i que no pot ser utilitzada per a cap altra funció que la de l'adquisició de productes de consum i de serveis. No és atresorable ni genera interessos.
- c) La distribució de les rendes s'estructura mitjançant l'ingrés mensual a tots els individus de la renda social en un compte anàleg al bancari. A cada despesa, es resta la quantitat corresponent del compte del comprador però no s'acredita res al venedor.
- d) La quantitat de moneda emesa és igual al valor total de la producció atribuït pel pla de producció que ha establert la societat per a un període determinat de temps, i tenint en compte tot el que necessiten els serveis públics. La quantitat nominal de diners a crear per representar la producció depèn de la unitat monetària, la qual és arbitrària.
- e) La informàtica és l'element impulsor del sistema. Cal un sistema de comptabilitat que abasti tots els sectors i tots els àmbits, tan regional com mundial. La monètica (moneda telemàtica) permet una autoavaluació constant de la producció i de l'estat de les finances, sota el principi comú de la transparència. La moneda quedaria relegada a l'exclusiva funció de ser un instrument de comptabilitat i se n'evitaria la utilització especulativa.

El paper de la banca pateix una transformació important. En l'economia distributiva l'estalvi perd significació, ja que aquest apareix quan hi ha inseguretat en el futur. Amb aquest model, el servei social assegura la continuïtat de la producció i dels béns de consum, de

manera que la banca perd el seu paper mercantilista, vinculat a la recerca de beneficis, per convertir-se en un instrument de distribució de les rendes de la societat. És per això que és necessària la nacionalització de la banca.

III.3.) Renda social i nova organització del treball

Estem acostumats que la distribució de les rendes sigui una contrapartida per les aportacions de treball o capital. Dins d'aquest model, el capital no té per què rebre cap retribució i, a més, es proposa desvincular el treball de la distribució de rendes. El model s'anomena socialisme distributiu perquè planteja la distribució tant de les tasques socialment necessàries com de les rendes, sense explotació ni privilegis del capital. El treball no és la manera de guanyar els diners necessaris per viure. Per una banda, tothom rep els diners necessaris per dret de ciutadania com a una renda social, i, per l'altra, també tothom ha de treballar com a un servei social. A més, aquesta proposta econòmica té el marc institucional d'una democràcia de nou tipus, amb ple respecte de la llibertat individual.

La impossibilitat del treball a temps complet en la societat capitalista és el punt de partida d'aquest nou concepte d'activitat, basat en la reducció progressiva de les hores treballades i en la instauració del treball a la carta, que permet ritmes de treball individualitzats i una racionalització de la mida de les empreses. Dins de l'economia distributiva es potencia aquest concepte de treball a la carta, que permet adaptar les necessitats personals a les productives (per exemple, treball a domicili, llibertat d'horaris, etc.), d'acord amb un contracte cívic.

En aquest nou repartiment laboral, hi ha una distribució de les tasques necessàries que cada individu ha de complir en el curs de la seva existència com a servei social, segons les seves aptituds i seguint les necessitats de la societat. Es tracta d'una reubicació de la noció d'ocupació. El "treball" deixa de ser l'activitat essencial de l'home, la que dirigeix totes les altres i la que determina de per vida el "nivell social" de les persones.

Així, les activitats considerades actualment com a no rendibles o no mesurables en termes econòmics, però que, sens dubte, són també útils, fins i tot fonamentals, són reconegudes socialment.

A més, tots aquests canvis impliquen la transformació del paper dels sindicats, tradicionalment mancats d'imaginació, ja que la seva funció ha estat limitada a ser el fil conductor entre patrons i assalariats i a reclamar la necessitat de crear llocs de treball sense solucionar el com. En canvi, la societat distributiva se centra en la defensa i el control de les condicions dels treballadors perquè siguin les millors possibles.

Pel que fa a la renda social, la distribució del poder de compra es realitza acreditant periòdicament unes quantitats determinades de diner en el compte de cada ciutadà, des del seu naixement fins a la mort.

El valor d'aquesta renda social està directament relacionat amb la producció i creix a mesura que aquesta augmenta; com ja s'ha dit, està basat en la moneda distributiva. L'import dels crèdits a distribuir a tots els ciutadans regularment (per exemple, cada mes) és un procés informàtic anàleg a aquell que tracten actualment, en temps real, els àmbits bursàtils i financers. Consisteix en avaluar la producció a realitzar durant un període específic, tenint en compte les restriccions (de medi ambient, de salvaguarda de recursos naturals, etc.), així com les necessitats i les intencions manifestades pels consumidors, les necessitats de serveis públics i d'inversions necessàries.

La quantitat total de diners a distribuir en concepte de renda social és la diferència entre el valor de la producció total estimada per a un període determinat i el valor de la producció corresponent a les inversions decidides per al mateix període. És a dir, es distribueix com a renda social per al consum aquella producció que no cal estalviar per a la inversió.

III.4.) L'empresa distributiva

Com a finalitat concreta l'empresa distributiva ha de permetre adaptar la producció a les autèntiques necessitats de la societat en base a una avaluació constant de tots els recursos (empreses, infraestructures, primeres matèries) que té la comunitat i una valoració periòdica de les necessitats de consum que calguin a fi d'optimitzar-los al màxim.

L'estat, la regió o la comarca seran els encarregats de regular les rendes destinades al consum i exerciran la coordinació de la producció per satisfer les necessitats reals de la comunitat i evitar el desequilibri entre producció i consum. El consum el fixa el mateix consumidor a través de la demanda; aquest és un sistema lliure ja que no està condicionat ni per la publicitat, ni per les tècniques de vendes.

L'empresa distributiva vol ser un sistema de socialització del negoci empresarial que permeti, mitjançant el principi de l'autogestió, el repartiment de les responsabilitats i de les decisions. El repartiment de les responsabilitats permet fer desaparèixer el concepte de jerarquia dins l'empresa i fer aparèixer els conceptes d'autodisciplina i diàleg per solucionar els problemes.

El sistema productiu s'organitza entorn dels següents mitjans:

- a) Plans de previsió de la producció, responent a la voluntat dels consumidors de cada comunitat, la qual avalua lliurement les seves necessitats per concertació general.
- b) Sistema de consens en el procés de producció i de distribució. Si una empresa no compleix allò planificat en una comunitat, aquesta haurà de decidir si anul·la el projecte o el modifica.
- c) Desmercantilització del mercat de treball a partir de la proposta del contracte cívic i la renda social.
- d) Eliminació dels intermediaris paràsits entre productors i consumidors, que fan augmentar els preus finals i redueixen els beneficis dels primers.
- e) Informatització de tot el procés productiu i de distribució, que permeti una major transparència.

L'empresa distributiva s'organitza de la següent manera:

- a) La supressió de la rivalitat que les empreses tenen dins del sistema de competència capitalista permet que l'empresa tingui un paper social; les empreses són creades basant-se en una necessitat de la comunitat.
- b) El procés de configuració per a la creació d'una empresa distributiva consisteix en: 1) la proposició, 2) el debat en grup amb l'equip corresponent, 3) l'aprovació per la societat en diferents nivells i 4) la inversió per part de la comunitat.
- c) Els responsables de l'empresa distributiva no tenen una gratificació estrictament econòmica sinó un reconeixement social.
- d) L'organització del procés d'autogestió de la producció passa per les següents fases: discussió de la producció per a l'autoconsum, avaluació de la viabilitat de producció i de les necessitats, submissió d'aquestes demandes a la gestió de la societat, organització de l'exportació i del transport.
- e) Es calcula el cost exacte i els preus en funció de la producció i es determina paral·lelament l'import de la renda social, tenint en compte el coeficient d'escassetat fixat per la "rarsa" de les matèries primes, els perills en la distribució i la manca d'especialistes.

La reducció de la mida de les empreses (trenta treballadors de mitjana) permet una major racionalitat de la producció i un sistema participatiu i d'intervenció del procés productiu.

III.5.) El contracte cívic

El contracte cívic és l'instrument que permet desenvolupar al màxim la responsabilitat individual i una participació global de tots els integrants de la societat en el procés productiu. L'objectiu concret d'aquest contracte és permetre que el ciutadà sigui autònom i responsable, donar-li la possibilitat de decidir l'orientació de la seva vida, deixar-li la iniciativa de les seves activitats, i que aquestes siguin reconegudes i valorades, fins i tot quan no siguin mesurables seguint les normes econòmiques tradicionals.

Com indica el seu nom, aquest contracte no és una assistència sinó un intercanvi.

Mentre que per a alguns, el contracte cívic proposat per ells mateixos pot consistir simplement en la publicació del seus rols i de les seves funcions dins d'una empresa ja en funcionament i en la que ja estan treballant, per a d'altres es pot tractar del desenvolupament d'un projecte més o menys ambiciós d'una activitat nova. Especialment en aquest últim cas, el contracte cívic proposat per cada ciutadà ha de ser objecte d'una gran publicitat, per després ser presentat a les instàncies competents. Aquestes instàncies són els Consells Econòmics, que, d'acord amb el principi de subsidiarietat, correspondran a un nivell determinat en funció de l'envergadura de cada projecte.

El contracte cívic, que permet al ciutadà participar en la societat de forma activa i crítica, és, doncs, un compromís social a través del qual cadascú assumeix la responsabilitat de col·laborar en aquelles tasques necessàries per al funcionament general:

- Els ciutadans que tenen un projecte d'activitat es comprometen a fer-ho en les condicions (durada, mitjans i retribució) que ells mateixos defineixen.
- Pot tractar-se de la formació d'una empresa o d'un projecte de col·laboració a nivell individual o col·lectiu. Si el contracte és acceptat, la societat els assegura els mitjans necessaris per la seva realització.
- Tenen una duració il·limitada, excepte per incompetència.
- Per evitar l'excés de burocratització, és necessari que els projectes siguin mixtos (projectes constituïts juntament amb especialistes) i basats en el principi de subsidiarietat.

Per a aquelles tasques manuals amb major esforç i risc físic i que no puguin ser automatitzades, serà necessari articular un doble sistema que en permeti la realització:

- a) La seva entrada en el mercat amb una retribució més alta.
- b) Creant un servei penós (*service pénible* en francès), semblant al servei militar, de durada variable segons les necessitats productives, i que hauran de realitzar obligatòriament homes i dones entre 18 i 28 anys.

Per coordinar les necessitats productives i de serveis amb els recursos humans disponibles, es crea una Oficina de Gestió del Treball.

El compromís personal amb el contracte cívic dóna dret a cada ciutadà a una part corresponent de les riqueses de la societat. Així, per avançar cap a l'ideal d'una economia de les necessitats, es proposa repartir el poder de compra sota la forma d'un ingrés de ciutadania - que és la renda social - el qual queda determinat a partir del contracte cívic, que és renovable i modificable en funció dels resultats obtinguts. Aquells que no vulguin complir amb la responsabilitat de donar un servei social (és a dir, treballar) a canvi de rebre la renda social, seran condemnats a viure al marge de la societat, encara que rebran el mínim per subsistir.

III.6.) La propietat immobiliària

La socialització del sistema productiu limita el concepte de propietat al mercat immobiliari. Es conserva el dret tradicional de propietat, però amb l'anomenat "deure de propietat" que obliga a ocupar un habitatge. Quan això no passa, la societat té el dret de rendibilitzar-lo mitjançant el lloguer. L'organització immobiliària es basa, a més, en la conveniència de limitar l'espai alineat per a la construcció i evitar la massificació. Per aconseguir-ho és necessari:

- limitar la superfície habitable;
- les grans mansions només podran ser comprades per comunitats o per grups de persones;
- obligació de tenir un permís de la comunitat perquè l'edificació sigui harmònica amb el paisatge.

Els serveis de compra i venda estan centralitzats en el cadastre, amb la qual cosa s'eliminen els agents immobiliaris i notaris. El preu dels immobles es determina en funció de tres elements:

- preu de les matèries primeres;
- temps de treball humà necessari per a la seva fabricació (el temps de treball humà pot ser compensat pel treball en el temps lliure);
- escassetat (en funció de la demanda).

L'adquisició d'una residència s'efectua mitjançant un contracte de compra i venda amb la societat pagant el preu convingut sense interessos. Les despeses d'habitatge no poden ultrapassar un terç del sou i no està gravat amb impostos ni taxes (directes o indirectes). A més de mantenir la forma del lloguer -l'import del qual també s'ha de retribuir a la societat-,

es conserva l'herència immobiliària. Els hereus poden ocupar l'habitatge o donar-lo, però no vendre'l i, si volen ser propietaris, han d'adquirir-lo a la comunitat.

III.7.) Dimensió política: la societat assembleista

A continuació, es proposa una descripció esquemàtica de l'estructura política compatible amb l'economia distributiva proposada en aquest model.

Com un primer aspecte significatiu, a efectes de les decisions importants d'interès general, és que els representants elegits no són polítics professionals. Un segon aspecte important és que abans de prendre una decisió, els ciutadans han de disposar del temps necessari per informar-se el millor possible sobre el tema corresponent. Amb aquests dos aspectes es procura corregir els vicis de la democràcia actual, en la qual els representants professionals assumeixen el dret absolut de decisió, a partir simplement de tenir la qualitat del domini del discurs i del llenguatge. A més, els seus ingressos depenen actualment de la representació pública, i res pot assegurar que no es reservin informacions claus que els faci semblar imprescindibles o molt més il·lustrats que els ciutadans comuns, conducta que, per altra banda, és lògica en vistes de la necessitat lucrativa dels polítics de conservar els seus mandats. Per contra, en la societat distributiva, per prendre decisions amb el màxim d'objectivitat, hi ha uns mecanismes per impedir que les decisions i els vots dels representants no els comporti beneficis econòmics personals.

La societat distributiva configura una autèntica democràcia basada en la igualtat econòmica. Es parteix d'una Constitució en base al sufragi universal. La sobirania nacional està delegada a un **Consell de 500** que elegeix els membres del govern, del qual tots ells en són responsables.

S'estructuren tres categories socials, cada una de les quals està representada en aquest consell:

- **cadets**, que inclou joves dels dos sexes fins a 25 anys, que reben l'educació i la instrucció corresponent (100 representats);
- **majors d'edat**, amb el servei penós complert (200 representants);
- **treballadors**, que compleixen el servei penós en finalitzar els seus estudis (200 representants).

Tots tenen els mateixos drets i deures.

El sistema electoral es configura en relació a la divisió territorial en regions administratives i col·legis electorals.

La regió administrativa es divideix en cinc circumscripcions electorals. En cada una d'elles, cadets i majors d'edat es reuneixen separatament per formar un col·legi electoral, encarregat de triar els delegats que ocuparan el càrrec en el Consell Regional de Cadets i en el Consell Regional de Majors d'Edat, ocupant el seu escó en la regió. Els dos Consells Generals són els encarregats d'elegir els seus representants en el Consell de 500.

En el col·legi electoral de cada districte municipal, el nombre de delegats a designar és proporcional al nombre d'electors, però calculat de manera que el Consell Regional de Cadets i el Consell Regional de Majors d'Edat estiguin formats ambdós per 150 delegats. Aquests, elegeixen els representats del 500 que la regió té el dret de designar.

Els treballadors socials escullen uns altres 200 membres del Consell de 500. Els electors s'agrupen en circumscripcions corresponents a la seva especialitat productiva.

Administrativament, cada regió és un conjunt de Consells Comunals que es reuneixen en l'àmbit local, mitjançant assemblees i discussions contínues. Així com les decisions d'abast local, de menor transcendència, es prenen en aquestes discussions improvisades, celebrades dia a dia, en canvi, les decisions més complexes són determinades en les assemblees. El procés de presa de decisions s'articula en tres punts:

- informació a tots els ciutadans de les propostes (per un procés informatitzat). Càlcul d'estimacions de projeccions sobre les alternatives a decidir;
- presa de decisions mitjançant debats televisats. Consulta per ordinador;
- participació universal en la votació, amb la condició de seguir el debat mitjançant una targeta d'identitat electrònica.

És impossible demanar a tots els ciutadans que estiguin al corrent de tots els temes i problemes, que tinguin una opinió formada sobre tot i que participin en totes les decisions. Però això no és necessari. És suficient que assisteixin a les sessions de cada assemblea tots aquells que s'interessin per les qüestions a debat. Allò realment important és que tots els ciutadans tinguin el dret i la possibilitat material d'informar-se i d'aportar, en la presa de decisions, el seu punt de vista amb coneixement de causa.

Tots els temes són sempre tractats en l'àmbit administratiu més baix possible. En el cas que una discussió superi el marc local, es passa al nivell immediatament superior que sigui necessari (comarcal, regional o nacional). Així, l'administració en aquest model és una federació de regions, dins de les quals cada comuna o municipi té el màxim d'autonomia possible, és a dir, aquella que és compatible amb l'autonomia dels altres municipis. D'aquesta forma, es pot realitzar una gran descentralització, al mateix temps que cada individu adquireix la possibilitat de participar en les responsabilitats de la vida política.

Els Consells Econòmics que aproven els Contractes Cívics estan compostats de la següent manera: una meitat, per uns membres elegits i uns representants dels professionals vinculats al tema a debat, i, l'altra meitat, diversos ciutadans que ocupen escons temporàriament a títol personal, en qualitat d'usuaris. La democràcia econòmica es fa realitat a través de la remissió, a aquests Consells, del poder de creació monetària, inclosa la necessària per finançar les inversions que demanden les empreses, de les quals, per altra banda, hauran de respondre. El poder de creació monetària serà, així, retirat als bancs de crèdit que, en l'actualitat, en fan un ús arbitrari.

Per debatre i aprovar el pressupost anual, s'obre un gran debat al nivell màxim de la societat. Per participar-hi, s'envia representants elegits especialment per a això. Si es dona el cas que hi hagi simultàniament altres sessions convocades al nivell màxim de la societat per debatre altres temes, els ciutadans elegeixen novament uns altres representants amb mandat específic. Donat que aquests representants no són professionals, se'ls dispensa de les seves obligacions laborals durant el temps que sigui necessari.

Pel que fa al procés de presa de decisions, les sessions d'aquestes assemblees són públiques, i enregistrades per televisió. En primer lloc, es decideix les grans línies amb un vot en sentit general; o sigui, es vota a favor o en contra de l'augment del percentatge del conjunt de les inversions, grans orientacions, tant en allò que fa referència a l'interès de la societat, com als intercanvis previstos i la durada del servei social, etc. De tot això en resulten unes directives per a cada regió.

A continuació, s'inicia un altre debat en cada regió, que, un cop definides aquestes línies generals, decideix, amb gran autonomia, sobre tot el que la concerneix.

Per últim, en l'àmbit internacional, l'objectiu màxim d'aquesta societat és evitar la imposició d'uns pobles sobre els altres en funció de les seves riqueses naturals o la seva capacitat d'agressió. Les relacions entre països es fixaran a partir d'intercanvis bilaterals a través de contractes o convenis.

Finalment, aquest model de democràcia està indissolublement lligat al model de l'economia distributiva i no seria viable en un altre sistema econòmic.

En una vertadera democràcia, la societat no és altra cosa que els propis ciutadans. El model planteja que estem en condicions d'assolir aquesta vertadera democràcia, perquè tenim els mitjans i podem tenir la voluntat per fer-ho. Els mitjans els devem al desenvolupament informàtic. La voluntat la posseïm quan trenquem el poder del diner, garantint així la igualtat de drets per a tots.

MODEL SÒLID

Joan N. Casals

ÍNDEX

I) OBJECTIUS.....	88
a) Benestar econòmic, qualitat de vida, benestar individual	88
b) Democràcia, drets humans i socials, drets dels pobles.....	88
c) Sostenibilitat, ecologia	88
d) Justícia social, pau, solidaritat	88
II) HIPÒTESIS.....	89
II.1.) Sistema capitalista	89
II.2.) Ecologia	90
II.3) Política fiscal	90
II.4) Educació i coneixement	91
II.5) Política	92
III) PROPOSTES.....	93
III.1.) Propostes financeres amb la nova <u>finança sòlida</u>	93
III.1.1.) Sistema monetari alternatiu: el <u>títol sòlid</u>	93
III.1.2.) Sistema bancari alternatiu: el <u>Banc de la Terra</u>	95
III.1.3.) Sistema de creació de diner i crèdit alternatiu.....	96
III.1.4.) Moviment internacional de capitals.....	97
III.1.5.) Els <u>crèdits-estudi</u>	97
III.2.) Propostes de polítiques econòmiques.....	98
III.2.1.) Política fiscal	98
III.2.1.1.) <u>Impostos al coneixement</u>	98
III.2.1.2.) <u>Impostos a la passivitat</u>	99
III.2.2.) Política ecològica: posar preu a la natura	100
III.3.) Propostes de reorganització socioeconòmica.....	101
III.3.1.) Reorganització del calendari de treball.....	101
III.3.2.) Les <u>empreses generals</u> i nous contractes de treball	101

III.4.) Proposta d'organització política: el <u>Senat de Vigilància</u>	105
IV) IMPLEMENTACIÓ	106

I) OBJECTIUS

a) Benestar econòmic, qualitat de vida, benestar individual

Cercar un progrés econòmic continuat.

Substituir l'objectiu de la igualtat en l'educació per un de potenciació de les capacitats individuals. Promoure la comprensió de l'aprenentatge com una actitud davant la vida, present en les feines manuals i intel·lectuals, i connectat amb les necessitats reals.

Cercar el reconeixement de la saviesa humana com una riquesa i, per tant, potenciar la seva revaloració.

b) Democràcia, drets humans i socials, drets dels pobles

Redefinir el concepte de propietat, en funció no tan sols dels drets sinó també dels deures que suposa.

Garantir un funcionament democràtic intern de les empreses, a partir de la participació directa de propietaris i productors en la presa de decisions.

Orientar el sistema polític (l'organització interna dels partits, el monopoli que formen els partits majoritaris, etc.), cap a formes més properes a la democràcia directa.

c) Sostenibilitat, ecologia

Garantir la protecció de la natura, mitjançant el control de les externalitats ecològiques i del mercat de la terra.

Cercar un progrés econòmic sostenible.

d) Justícia social, pau, solidaritat

Redistribució equitativa dels excedents entre els agents que participen en la producció, així com redistribució real de les riqueses materials i culturals suficient per parlar d'igualtat d'oportunitats.

II) HIPÒTESIS

II.1.) Sistema capitalista

Existeixen greus i progressives disfuncions del sistema, que es manifesten en els àmbits econòmic i polític, amb repercussions en el cultural.

El primer problema és que, amb l'actual sistema financer, hi ha una manca de finançament necessari per a la producció, la innovació tecnològica, la formació i la protecció de l'entorn, elements que tots plegats garanteixen el progrés sostenible i la plena ocupació.

Bona part de les dificultats de l'actual sistema capitalista vénen donades per la relació existent entre **dos sistemes heterogenis: el sistema productiu, que subministra béns i serveis que ell mateix ha produït, i el sistema financer - immobiliari, que canalitza els diners estalviats. Havent partit, la relació entre aquests sistemes, de l'objectiu de recollir, canalitzar i assignar l'estalvi cap a la inversió productiva, cada vegada atrau i reté més recursos econòmics per a la seva major rendibilitat crematística (basada en promeses de beneficis, originades en altres promeses, etc.) i produeix l'estancament del sistema productiu.**

Davant la manca d'un instrument del sistema productiu que permeti conservar un estalvi durador de valor constant, aquest estalvi és captat per uns pseudomercats especulatiu que l'entretenen i encareixen. El primer pseudomercat és el de les **transaccions especulatives immobiliàries**, les plusvàlues de les quals encareixen els recursos necessaris per al funcionament del sistema productiu. L'altre inclou el conjunt de **transaccions d'actius monetaris i financers**, el volum de les quals augmenta de tal manera que aquest creixement només es pot interpretar per dues causes: o perquè de tot el que entra només en surt una part, o perquè s'estan creant mitjans de pagament a partir del no res. A més, el volum de recursos que mou aquest sistema financer només és explicable pel fet de disposar d'una gran massa de diner que és ajudada per la **creació de nou diner via crèdit bancari**, que, en definitiva, està format pels recursos que provenen del sistema productiu però que no hi tornen.

La redistribució pública, com a mecanisme restaurador d'aquest desequilibri entre economia financera i economia productiva, es veu neutralitzada per la transferència de recursos del sector productiu al sector financer mitjançant interessos i plusvàlues, aplicades directament sobre aquest sector, i indirectament sobre els sectors no competitiu (serveis públics i monopolitzats) els quals, al seu torn, apliquen taxes i aranzels al sector competitiu.

El segon problema fa referència a la necessitat d'efectuar una inversió mínima en el sistema productiu; els recursos necessaris procedeixen de l'acumulació de capital estalviat. Però, no es disposa de cap instrument adient per materialitzar l'estalvi de forma permanent i estable, ni el diner, ja s'utilitza la mateixa moneda per estalvi i per despesa. Per aquest motiu, la dificultat per arribar a l'acumulació d'un estoc de capital mínim per invertir productivament es deu bàsicament a la confusió que ocasiona disposar d'una mateixa moneda per a dues operacions contradictòries: una, d'intercanvi de fluxos de producció, de consum i de diner, essencialment a curt termini; l'altra, de transacció d'estocs, de riqueses i de diner bàsicament a llarg termini.

II.2.) Ecologia

El sistema ecològic possibilita l'existència del sistema productiu i del sistema especulatiu. Per un costat, ofereix, al sistema productiu, factors com són les diverses fonts d'energia, l'aigua, els jaciments, etc. Per l'altre, posa la terra a disposició del sistema immobiliari i dels seus negocis de compra i venda especulativa. Tot i que el sistema ecològic fa de lligam entre un i altre, ja fa temps que es troba deslligat de l'economia, tot i ser un factor essencial tant per al sistema productiu, com pel financer i l'immobiliari.

Malgrat la preocupació per l'economia dels recursos naturals, que ja ve d'antic, el corresponent marc conceptual s'ha anat desenvolupant al marge de l'ecologia i així s'explica el model de desenvolupament que s'ha anat dissenyant d'esquena a la natura. L'economia fa el sord als sobrepreus invisibles que tenen molts recursos naturals, encara que aparentment costin molt poc i que, per aquesta raó, el mercat no els detecti.

II.3.) Política fiscal

L'economia productiva pateix una discriminació fiscal en front de la financera; l'escassa neutralitat del sistema fiscal provoca favoritismes envers les col·locacions financeres i immobiliàries. Es pot considerar discutible l'eficàcia dels actuals impostos, ja que al final graven la producció o bé la formació de capital productiu, mentre que els capitals inactius (des del punt de vista de la producció) contribueixen fiscalment ben poc. L'activitat productiva (treballar i invertir) es castiga més que no pas la passivitat (posseir i gastar).

L'autor critica la filosofia de la fiscalitat actual, ja que els impostos retallen indiscriminadament qualsevol guany sense esbrinar a quina mena d'inversió van ni de quina inversió provenen. Per exemple, l'impost sobre beneficis no distingeix entre l'eficàcia d'una activitat (benefici per haver produït millor) i la ineficàcia d'una passivitat (renda per haver atresorat diners o terres).

Els governs utilitzen els sistemes fiscals com a instrument per a la seva acció política (desgravacions sobre certs productes financers que cobreixen el deute públic, etc.). En definitiva, **els impostos són el primer exponent de la pressió que exerceix el poder polític sobre el ciutadà.**

II.4.) Educació i coneixement

El sistema educatiu actual, resultat d'un procés històric de l'aplicació de programes públics per a l'accés de les classes populars a una formació que els doni una certa llibertat, capacitat de decisió i responsabilitat democràtica, presenta greus deficiències que porten a resultats deplorables: a) baixa qualitat de l'ensenyament, produïda, en part, per aquest enfocament de la igualtat d'oportunitats que ha predominat sobre el desenvolupament de les potencialitats personals, donant, com a resultat, una equiparació a la baixa; b) el desigual accés a l'ensenyament, el qual és una mostra de la reproducció, en el funcionament de l'escola, de les estructures i relacions del món adult, sent una font de perpetuació dels desequilibris socials creixents; c) excessiva teorització i allunyament dels continguts de les necessitats reals, com a resultat d'un sistema econòmic on la competència a qualsevol preu es manté com a valor suprem, en què es destrueixen llocs de treball per una maquinització mal orientada, i on els continguts de l'ensenyament no responen a les necessitats reals de treball, sinó a les necessitats simbòliques d'individus i famílies que, en aquest sistema de competència, trien les opcions professionals més prestigioses; d) finalment, altres problemes com el sistema arbitrari de finançament, la segregació social a l'escola, o la comprensió de l'escola com un lloc d'adquisició de coneixements acabats i no de mecanismes per a l'autoaprenentatge i l'autodesenvolupament.

Tenint en compte la creixent mecanització dels processos productius, **el coneixement humà, i la seva capacitat reflexiva de presa de decisions, és cada cop més imprescindible** per estar per sobre i fer-se càrrec progressivament de més responsabilitats. Malgrat que la saviesa humana és difícilment quantificable, es pot reconèixer que es tracta d'un bé, que obliga als considerats propietaris o compradors a compensacions pel fet de posseir-lo.

L'anomenada fuga de cervells és un transvasament internacional de coneixement que no paga duana. Aquest coneixement és individual i intransferible, però és resultat no només de la inversió i dedicació personal, sinó també de la de l'entorn (escola, alimentació...). Aquesta fuga de cervells totalment desregulada és un enginyós sistema, força barat, a través del qual els països rics utilitzen els millors científics, tècnics i artistes, criats i formats pels països pobres, pel simple procediment d'oferir-los una bona col·locació. Les conseqüències

són per tots conegudes: **la manca d'especialistes, que es fa especialment greu en molts països del Tercer Món, dona, com a conseqüència, la manca d'inversions, públiques o privades, en territoris i països concrets.** Inutilitza, per tant, les fonts potencials de generació de riquesa, i crea dependència respecte a d'altres països i grans empreses que concentren aquesta capacitat generadora, controlen els mercats econòmics mundials i, com a resultat, dicten la política econòmica dominant, a partir del principi de la defensa de llurs interessos, amb greus conseqüències socioeconòmiques i també culturals per als altres països i per al conjunt.

11.5.) Política

L'estructura dels sistemes democràtics parlamentaris occidentals facilita que, en les decisions preses pel poder, tinguin un major pes els factors a curt termini, especialment la reelecció.

Actualment, hi ha una desconfiança generalitzada del paper dels polítics, i, a la vegada, un desinterès per part d'aquests en la participació dels ciutadans en la política, no tant en relació a la participació electoral, sinó al qüestionament de les regles del joc polític. No és gens precisa la classificació i la definició de les diferents ideologies i dels partits polítics. D'aquesta manera, es va donant el vot i el poder a uns polítics que tenen molt de predicadors i d'il·lusionistes i a uns partits que imposen llistes electorals cercant la màxima eficàcia en obtenir vots per guanyar poder polític. **El ciutadà no escull el candidat sinó el líder d'un partit.** Aquest és aquest qui selecciona el grup de candidats al Parlament, que no se senten responsables en front del poble, sinó davant el cap del seu partit.

Simultàniament, **hi ha una progressiva concentració dels poders polítics i econòmics amb l'ajut de la tecnificació, i un creixement paral·lel de la burocràcia.** La democràcia actual topa amb limitacions. **Els parlaments tenen un poder petit en comparació amb l'aparell de l'estat, connectat amb la xarxa de les finances i de la tecnocràcia.** Encara que es pot participar en les eleccions, resulta menys clara i directa la intervenció en el moment de les decisions.

El partit necessita un aparell ja que el candidat ha de ser promogut amb fortes inversions en publicitat, *marketing*, etc., i el recolzament de mecenes i *sponsors* per finançar-les. **Les necessitats de finançament dels partits els fa dependre d'empresaris, banquers... amb interessos divergents i sovint contraris als dels ciutadans representats,** de manera que moltes de les promeses electorals sols es poden realitzar tolerant que el país s'endeuti amb aquests.

Tot plegat fa pensar més en un poder oligàrquic gens democràtic en el qual periòdicament es van tornant grups d'interès en el govern.

III) PROPOSTES

III.1.) Propostes financeres amb la nova finança sòlida

III.1.1.) Sistema monetari alternatiu: el títol sòlid

Aquesta proposta conté alguns objectius pràctics que l'autor considera necessaris per a l'assoliment dels objectius finals de caràcter general.

En primer lloc, es pretén garantir l'estalvi sistemàtic, sense el qual no és possible el procés de capitalització. La clau del progrés, conforme el model sòlid, consisteix en estalviar l'excedent mínim necessari per al creixement del sistema i invertir-lo en el sector productiu, ja sigui en l'aspecte material (instruments) o immaterial (formació). Es tracta de generar les possibilitats perquè es creï un estalvi lliure i no expropiat, però compromès, cosa que es pot aconseguir amb un nou instrument de canvi (o títol) que serveixi de reserva de valor i que no sigui inflacionari.

Per a l'autor, és precís aconseguir que el valor del mitjà de canvi, és a dir del diner, tingui estabilitat. Això és possible si l'instrument de canvi és emparat per qualsevol riquesa real gairebé invariable, però que doni al seu posseïdor una certa compensació (rendibilitat) pel seu estalvi. La terra pot complir aquesta funció.

Per altra banda, la proposta pretén identificar i diferenciar entre els intercanvis de fluxos -que, segons l'autor, es donen bàsicament en el sistema productiu-, i les transaccions d'estocs -que tenen lloc essencialment en els sistemes financer i immobiliari-, de forma que les variacions en els últims no afectin els primers, desestabilitzant el sistema de preus i reduint la capacitat adquisitiva de la societat.

En funció d'aquests objectius concrets, el model proposa que el sistema monetari tingui dos instruments de canvi: una moneda convencional (moneda fluïda) per a la compra i finançament a curt termini, i una quasimoneda (títol sòlid) per a reserva de valor (estalvi) i finançament a llarg termini. Des del punt de vista comptable, el banc emissor ha de considerar que els bitllets d'aquests títols sòlids són crèdits.

L'ús del diner convencional està restringit als intercanvis i finançament a curt termini, per a l'elaboració de béns i serveis (destinats a consum o equipament), així com per al consum corrent (incloent la compra d'equip per a la inversió). El títol sòlid es destina a finançar la inversió de l'"immobilitzat productiu", així com l'adquisició d'actius en el sistema financer i

immobiliari. Aquest títol ha de ser garantit per un actiu real i estable, rol que compleix la terra, pel que és indispensable que una part sigui de domini comunitari.

Per fomentar la formació i circulació de l'estalvi i evitar la seva esterilització, la conversió de diner (moneda fluïda) en títol sòlid -operació dita capitalització per l'autor-, és lliure. Però, en canvi, és controlada l'operació inversa, és a dir, de títol sòlid a moneda fluïda -operació anomenada retenció per l'autor-, en la qual s'exigeix que el diner resultant sigui utilitzat per a la compra de béns o serveis d'inversió productiva. Més que una conversió definitiva, el que el Banc dona és només un crèdit (sense interès) en moneda fluïda, amb la garantia d'un dipòsit que es rep en moneda sòlida, i per a una única finalitat: la compra de béns d'equip o productius, tant materials com immaterials.

Per un altre costat, el títol sòlid pot ser lliurement canviat per qualsevol actiu fix productiu o pels seus títols de propietat. En definitiva, és lliure la capitalització i controlada la descapitalització.

Amb la moneda sòlida queda "assegurat" l'estalviador contra tota possible inflació o depreciació monetària, ja que aquesta nova moneda sempre conserva el seu valor adquisitiu inicial. Fins i tot hi ha el perill contrari, que el seu valor real augmenti progressivament en el transcurs del temps (en anar lligat tan estretament al valor de la terra). Es pot suposar que aquesta circumstància dona lloc que la gent torni a estalviar una mica més que abans.

El fet de posar en circulació els bitllets de la moneda sòlida, representa que es descongela o s'emancipa una gran quantitat de recursos, que fins aleshores han estat estancats i immobilitzats en les compres de terrenys i de solars. Segons l'autor, aquesta descongelació, degudament controlada, pot comportar que, en un futur, no hi hagi més "inversions inútils" (i encara menys inversions per a especulació), en forma de terra. El pagès o l'empresari agrícola, per exemple, pot dedicar ja tots els seus recursos a la compra de tractors i a l'edificació de granges i sitges. Quant a la terra, simplement es lloga.

Els bitllets dels títols sòlids poden tenir curs legal, de manera que tothom pot utilitzar aquests bitllets com a moneda complementària. L'autor anomena les unitats d'aquests bitllets de moneda sòlida labors, ja que, en la seva opinió, és la més entenedora per a la gent senzilla, que així pot veure, en la nova moneda sòlida, una expressió fidel del que "realment" es pot obtenir sempre amb una mateixa quantitat de treball.

Dins del model, per si la gent vol fer llargues reserves amb labors, no cal inventar res gaire nou. De la mateixa manera que es fa ara -la gent posa diners en dipòsit o compra títols-, es poden posar també en dipòsit (en forma de "labors sedimentats", dit amb paraules del model), i amb millors interessos que en qualsevol altre dipòsit. I, a la vegada, la gent ha de

rebre papers-títols d'aquests dipòsits, que l'autor anomena imperis. D'aquesta manera, es vol donar la màxima agilitat als traspassos i intercanvis dins la finança sòlida. I, aviat, tothom ha après que un "labor al portador" i un "imperi nominal" són el mateix, tot i que en diferent situació. És a dir, un labor és com un deute etern que no paga interès i un imperi és com un crèdit etern que cobra la renda de la terra.

III.1.2.) Sistema bancari alternatiu: el Banc de la Terra

Un banc central, denominat Banc de la Terra, té l'exclusivitat de la creació i emissió de títols sòlids, és a dir, l'emissió dels bitllets de labors. Només pot emetre títols per la quantitat de terra que hagi adquirit a canvi. El Reglament del Banc ha d'obligar a respectar, seriosament, la garantia de "cobertura" absoluta de la moneda sòlida en circulació. Això vol dir que tots i cada un dels labors en poder de qualsevol persona, o bé dipositat en qualsevol indret, han de ser forçosament representats i garantits per un tros de terra ferma del patrimoni del Banc de la Terra.

El Banc calcula diàriament l'import total d'arrendaments que rendeix la seva terra, obtenint la taxa de canvi de diner convencional a títol sòlid. L'arrendament es fa mitjançant un mercat subhasta obert, on el sotsarrendament no està autoritzat. El preu de lloguer queda automàticament indexat (l'oscil·lació del preu es mou per l'índex de preus dels nous arrendaments).

El Banc de la Terra no pot concedir cap crèdit i només està autoritzat a convertir títols sòlids en diner en casos molt específics. El Banc té també diverses funcions de vigilància sobre qüestions financeres i immobiliàries. El control constant sobre l'administració del Banc ha de recaure sobre un parlament de nova creació: el Senat de Vigilància. Finalment, l'ús dels títols sòlids s'estén a tota la població, creant l'hàbit de l'estalvi a partir del salari diferit, consistent que tots cobrin una part del seu salari, o de qualsevol altra renda, en forma de títol sòlid, que és una forma de fer un estalvi pactat i obligatori sense forçar la pressió fiscal.

Per oposició al Banc de la Terra, l'autor anomena als bancs comercials que operen amb la moneda fluïda, Bancs de l'Aire. Les transferències de moneda fluïda, des del Banc de la Terra als Bancs de l'Aire (anomenada "computació Terra-Aire"), han de ser reglamentades.

La llei ha d'autoritzar els bancs fluïds perquè puguin intervenir en les operacions de moneda sòlida, aprofitant tota llur experiència i moltes de les tècniques ja desenvolupades per aquests en relació amb la moneda estrangera, tractant la moneda sòlida com si fos una divisa.

III.1.3.) Sistema de creació de diner i crèdit alternatiu

L'operatòria del Banc de la Terra consisteix, per una banda, en comprar cada dia diner convencional a canvi de títols sòlids i, per l'altra, en convertir aquests títols en diner fluid destinat a inversions.

Els venedors de diners al Banc són, en primer lloc, les empreses que compren títols, ja que se'ls ha obligat per conveni a transformar en títols sòlids una part dels beneficis, amb els que també paguen la part principal dels dividendes, i una part dels salaris. Per altra banda, les empreses lliuren títols sòlids al Banc de la Terra per "convertir" a diner fluid, a fins d'inversió.

D'altra banda, la gent que vol consolidar estalvis, fa reserves voluntàries en títols sòlids, a fi de gaudir d'unes rendes i evitar, sobretot, la depreciació del diner o l'oscil·lació i el risc dels altres productes financers. Així, la població col·loca diners fluids al Banc de la Terra, a canvi de títols sòlids.

Després, una part de la població "capitalitza" empreses, comprant obligacions financeres de les empreses amb els títols sòlids; i una altra part de la població "canvia" títols sòlids per diner fluid en empreses que inverteixen.

En el cas d'haver d'augmentar el nombre de bitllets de títols sòlids, el Banc no pot fer altra cosa que comprar més terra, pagant-la amb labors. Aquests bitllets, que han de rebre els venedors que "emancipen" la seva terra, aviat tornen, en la seva major part, al Banc, com a dipòsits que donen una bona renda, si els dipositants els transformen en imperis. A mesura que el Banc va augmentant el volum dels seus creditors (prestadors), pot anar augmentant el nombre dels seus labors.

El diner fluid que entra diàriament al Banc de la Terra no és destruït, perquè en gran part torna al circuit econòmic, pel mecanisme anomenat de retenció, que és el conjunt de pagaments que fa el Banc als compradors de béns d'inversió i que posseeixen títols sòlids. Aquest pagament en diner és automàtic, sempre que el comprador lliuri, com a contrapartida, la quantitat equivalent de títols sòlids. Cal aclarir que (i per a major seguretat) el pagament no es fa pas al comprador de béns duradors sinó al venedor directament.

El model preveu que és necessari anar fent desaparèixer el sobrant de moneda fluïda que el Banc de la Terra va acumulant com a conseqüència d'unes entrades superiors, sense dubte, a les sortides.

Les entrades equivalen a les vendes de moneda sòlida, o sigui, els labors que la gent estalviadora compra constantment, a través de les operacions dites de crystal·lització. Les sortides provenen de les retencions de moneda sòlida, que el Banc fa als inversors que

compren béns d'equip durable mitjançant moneda fluïda, ja que per fer-ho cal que aquests inversors canviïn labors per diner convencional. A més, per altra banda, el Banc de la Terra ha anat “creant” (mitjançant les noves emissions de labors amb les que ha comprat terra) una certa quantitat de moneda sòlida que circula com a moneda complementària.

Tot això vol dir que cal fer desaparèixer una certa proporció de moneda fluïda, ja que la quantitat total de diners en l'economia pot resultar excessiva.

Al mateix temps, el Reglament del Banc de la Terra ha d'establir l'obligació de fer diàriament la compensació de mitjans monetaris entre el nou sistema de la moneda sòlida i el sistema convencional de la moneda fluïda. Finalment, cal que el Banc de la Terra doni instruccions als Bancs de l'Aire, respecte a la manera de calcular els canvis o equivalències entre la moneda sòlida i la moneda fluïda, així com sobre la llista o “inventari” dels béns (objectes i conceptes) que han d'entrar dins la definició de riquesa immobilitzada productiva, que són els únics béns que es pot comprar i vendre legalment amb labors.

III.1.4.) Moviment internacional de capitals

Un altre problema és l'anarquia dels moviments fulminants i erràtics de grans capitals d'un país a un altre. Així mateix, es planteja que és molt greu per a tot el tràfic i intercanvi internacional el fet que no existeixi una unitat única i estable de mesura dels valors o preus.

L'autor del model planteja que una moneda sòlida com els labors, atenua, sens dubte, en bona mesura aquests perills, ja que aquesta mena de moneda no permet tant fàcilment ni la fluïdesa de poder ser canviada, ni la frivolitat de no haver-se de comprometre a cap inversió o col·locació a llarg termini. Així, la nova moneda sòlida pot omplir eficaçment aquesta llacuna d'una unitat de compte internacional. És suficient que els preus estipulats estiguin valorats en labors. Així, qualsevol moneda fluïda pot servir per pagar, sempre i quan s'apliqui, en el seu moment, “el canvi” correcte.

Finalment, el model proposa que la nova moneda sòlida sigui adoptada per tots els països d'Europa, com un pas més en el camí de la Unió Monetària Europea.

III.1.5.) Els crèdits-estudi

Dins del model, aquesta proposta té els següents objectius pràctics.

En primer lloc, l'autor pretén reorientar l'aprenentatge cap a una funció econòmica d'inversió en lloc d'una de consum, entenent que l'estudiant-aprenent fa una inversió per al futur (seu i dels altres). La inclusió de la proposta en el model sòlid permet, per a l'autor, que

mecanismes instrumentals financers del model, com el títol sòlid i el Banc de la Terra, facilitin aquesta reorientació.

En segon lloc, planteja garantir el finançament dels estudis a partir d'aquests crèdits sense interessos, així com potenciar el desenvolupament de les preferències professionals de cadascú. Aquest finançament està cobert en bona part pel propi estudiant-aprenent, donant lloc a una independència econòmica i també a l'estalvi públic.

El crèdit-estudi vol esdevenir una eina que permeti el finançament dels estudis superiors a partir d'un fons en moneda sòlida, no devaluable ni sotmesa a interessos, i, per tant, més accessible econòmicament per gent amb menor capacitat adquisitiva, que no les beques i préstecs actuals. Part d'aquest fons, es lliura a l'estudiant en moneda fluïda, per a les necessitats de consum quotidià durant el període d'estudi. Una altra part és un deute sense interessos a càrrec del sou de la seva feina futura (i passada o present si es tracta de formació continuada). El crèdit s'atorga en funció de les reformes del calendari laboral que l'autor preveu a partir de l'aplicació del model sòlid. Aquest calendari vol trencar les excessives especialitzacions personals en camps determinats, a partir de la combinació d'activitats diferents, manuals o intel·lectuals.

En concret, es preveu per als joves una etapa anual d'estudi teòric combinat amb una d'aprenentatge pràctic, una de les quals té el doble de durada que l'altra (tres mesos i sis mesos cadascuna), en funció de si l'orientació professional preferent de l'individu és la de futur treballador manual o intel·lectual.

III.2.) Propostes de polítiques econòmiques

III.2.1.) Política fiscal

III.2.1.1.) Impostos al coneixement

En relació a la política fiscal, les finalitats pràctiques buscades per la proposta són les següents.

En primer lloc, la recerca del reequilibri territorial en matèria de coneixements i sabers. A partir de posar frens a la fuga de cervells, els científics, etc. reben menys ofertes de treball de fora i han de prestar els seus serveis en els seus propis països; lligat a això, hi ha la recerca d'un major control ciutadà de la ciència, gràcies a aquest mecanisme regulador dels desequilibris de la producció científica. En segon lloc, la possibilitat de quantificar alguns tipus de transferències internacionals, fins ara tan desregulades com aquesta -fins el punt de no ser prou coneguda cap reclamació de mesures o solucions al problema-, i la conseqüència

del qual és el perjudici cap als països més desfavorits. Finalment, es pretén evitar la improductivitat d'aquells que adquireixen un títol universitari només com a font de prestigi, sense voler exercir de la seva professió.

En relació als mitjans necessaris per dur a terme aquests objectius, l'autor suggereix que tot científic o tècnic diplomad ha de pagar perpètuament, cada any, encara que es trobi a l'estranger: a) un impost de domini sobre els seus coneixements o sabers, de forma fixa; b) una reposició o amortització pel seu ús, calculada, entre d'altres coses, a partir dels seus anys de vida probable.

Dins el model sòlid, els tècnics i científics són reconeguts com a veritables propietaris i, per tant, el seu contracte de treball pot esdevenir un conveni d'associació (una aportació de capitals). D'aquesta manera, esdevenen capdavanters de l'expansió arreu de noves formes de contracte-associació que siguin la base de noves empreses autogestionades i democràtiques, com són les empreses generals del model sòlid. Aquesta quota de reposició pot ser utilitzada principalment per finançar la formació de nous cervells, més joves. En aquest sentit, un treball docent voluntari pot suposar una reducció o bonificació sobre l'impost esmentat.

III.2.1.2.) Impostos a la passivitat

L'objectiu específic d'aquesta proposta és realitzar un desplaçament prudent de la càrrega fiscal vers els diversos patrimonis que es posseeixen, alleugerint, així, el pes impositor sobre el treball i la producció. Com a conseqüència, hi ha una reactivació de l'activitat empresarial i, així, el sector productiu, més lliure d'impostos, esdevé més competitiu, i tot això comporta, per un costat, l'increment de l'activitat i de l'ocupació, i per l'altre, una moderació de la mecanització i automatització, i un menor desgast de la natura. Es tracta, per tant, d'establir un sistema fiscal que carregui més la possessió passiva dels béns i menys el sector productiu, creador de riquesa i reactivador de l'economia. Indirectament, es pretén afavorir aquelles empreses i projectes personals que, malgrat la seva eficiència i bona gestió, no poden reeixir per tenir pocs capitals i unes càrregues impositores proporcionals fortes, davant d'altres empreses més grans però pitjor gestionades, o persones amb rendes altes que orienten cap a interessos especulatius.

Concretament, l'impost a la passivitat és un recull de diferents tipus d'impostos:

a) L'impost de domini, aplicable pel sol fet de posseir capitals, paral·lel a una reducció dels impostos sobre rendes. S'afegeix la recaptació d'impostos moderats sobre el patrimoni

històric i natural; prou reduïts com per no desanimar l'activitat d'explotació d'aquests patrimonis.

b) L'impost de la terra, aplicable sobre l'ocupació i utilització de terrenys, solars, jaciments, etc. que és una part proporcional al lloguer o renda d'aquests sòls i els guanys dels quals substitueixen els ingressos dels impostos que graven el treball i l'activitat empresarial. Igualment, s'hi afegeixen els cànon ecològics que es recaptin per a la utilització dels recursos naturals exhauribles i la contaminació dels recursos "fràgils" com l'aire o l'aigua. Aquests ingressos aniran a parar a unes entitats responsables del manteniment dels recursos naturals, amb un funcionament autònom respecte la hisenda pública.

c) L'impost de l'erosió, aplicable sobre el consum i l'ús de béns i serveis, siguin els béns naturals abans esmentats o els diferents serveis públics.

d) L'impost de confiança, aplicable a tot aquell que hagi rebut i acceptat una herència. L'herència es considera com un préstec preferencial a llarg termini i baix interès que l'hereu ha de retornar. També ha de fer rendible el patrimoni que ha rebut per poder pagar folgadamment aquesta contribució fixa.

e) L'Impost sobre el Preu Afegit (IPA), semblant a l'IVA, que grava els interessos dels crèdits en diners que financen el consum, permetent, en primer lloc, mantenir el diner car i, per tant, frenar la inflació sense necessitat d'apujar els interessos, que perjudiquen principalment l'activitat productiva, i, en segon lloc, no afectar negativament l'estalviador que veu escurçats els seus estalvis pels impostos pel seu treball i per l'augment del cost de la vida.

III.2.2.) Política ecològica: posar preu a la natura

Per protegir la natura es disposa d'un nou mecanisme de preus i d'una nova unitat de compte.

Es tracta d'afegir uns cànon i arribar a uns preus, en general, més cars a causa de l'escassetat dels recursos naturals. El seu valor es calcula, més que per la utilitat de tenir-los en un moment donat, per la utilitat de tenir-los sempre. Així mateix, cal que es valori el desgast i la destrucció general d'aquests recursos naturals i s'introdueixi en la comptabilitat nacional un inventari permanent d'estocs (existències de les reserves de què gaudim i del dipòsit de residus que patim).

Aquests nous cànon equivalen a una espècie de salari de la natura. El cànon per recursos exhauribles, per exemple, es calcula com si fos una amortització per reposició dels jaciments, tenint en compte el temps probable que trigarien a esgotar-se, i també una estimació del que costarien les inversions i investigacions necessàries per trobar, a temps,

unes matèries de substitució. Així, qualsevol ús, abús, o desgast de la natura ha de trobar un nou sistema de preus molt més realistes i amb projecció de futur.

En el cas de la terra, ja s'ha exposat que el model aplica una "teràpia legal i fiscal específica, per evitar que es malmeti l'extensió i el fruit de la propietat útil per culpa del lucre de la propietat nua". Per a altres recursos naturals, els cànon ecològics no sols contribueixen a la protecció de la natura, sinó que amplien els conceptes d'inversió i producció; ja que l'objectiu de trobar noves fonts d'energia, recursos substitutius, equips per a la millora del medi ambient, etc. demana una veritable inversió en formació, investigació, equipament, etc.

III.3.) Propostes de reorganització socioeconòmica

III.3.1.) Reorganització del calendari de treball

El model planteja 7 categories d'utilització del temps, que s'articulen de diferents maneres, segons les etapes de la vida d'una persona i, dins de cada etapa, segons les seves preferències de treball. Així, doncs, es parla d'activitat d'aprenentatge/pràctica, d'estudi/teòrica, de servei social, de servei familiar d'ofici manual, de professió intel·lectual i de temps de descans o vacances.

Els infants tenen períodes anuals d'ocupació en activitats d'estudi/teòrica, d'aprenentatge/pràctica, de servei familiar i de vacances.

Els adolescents, a més de les ocupacions dels infants, fan també servei social. Segons les preferències, poden tenir més temps anual per les activitats d'estudi/teòrica o per les d'aprenentatge/pràctica. Però en tots els casos, han de fer les dues tasques.

Els joves i adults també han de fer totes aquestes ocupacions i han d'afegir, a més, el treball d'ofici manual i de professió intel·lectual. Els nous calendaris laborals han d'alternar cada any un semestre d'ofici manual, amb un trimestre de professió intel·lectual, o viceversa, junt amb dos mesos de servei social. Els serveis socials fets pels pares a la llar pròpia també hauran de tenir remuneració.

El model substitueix el sistema de jubilació pel de l'anomenat d'alleugeriment, que consisteix només en un canvi a un altre ofici o activitat més planera, al mateix temps que es redueix a la meitat la duració del període de treball anual.

III.3.2.) Les empreses generals i nous contractes de treball

Cal tenir en compte que el model sòlid preveu diferents tipus d'organització empresarial i de relacions entre els treballadors i les empreses. Així, es proposa també nous

tipus de contractes de treball. Es tracta de poder escollir entre diferents graus d'associació amb l'empresa, amb major o menor participació en la propietat. Simultàniament, es poden preveure diferents tipus d'empreses amb estatuts diferenciats, segons el grau de dominació o de subordinació al mercat. En definitiva, es busca desvetllar un procés d'autogestió basat en la pràctica de l'autodomini, per part de tots aquells que, en el present, participen en la formació d'un patrimoni empresarial de cara al futur.

Per altra banda, també cal tenir en compte que, en l'actualitat, el règim polític intern d'una Societat Anònima és ben poc democràtic; fins i tot per als propis propietaris, cosa que fa desil·lusionar a molts accionistes, que abduquen d'exercir cap mena de control sobre l'empresa.

El model preveu diferents categories de participació en la propietat i en la gestió de les empreses, que s'engloben sota la denominació de controls interns de l'empresa. Segons les categories de participació, es configura un tipus diferent d'empresa.

Així, existeixen accionistes deslligats, productors deslligats, propietaris compromesos, productors compromesos, productors engatjats i propietaris engatjats. Es configuren, llavors, els següents tipus d'estructura empresarial, idònies per representar nivells creixents de tipus d'empresa, en l'ordre exposat:

- empresa emparada: amb productors deslligats, propietaris compromesos i productors compromesos.
- societat vigilada: amb accionistes deslligats, productors deslligats, propietaris compromesos i productors compromesos.
- societat democràtica: amb accionistes deslligats, productors deslligats, propietaris compromesos, productors compromesos i productors engatjats.
- empresa general: amb totes les categories, és a dir, accionistes deslligats, productors deslligats, propietaris compromesos, productors compromesos, productors engatjats i propietaris engatjats.

Les diferents categories plantejades es combinen amb diferents contractes de treball. Així, per exemple, dins de la fórmula d'estructura de gran empresa, com la societat democràtica, un productor té la facultat de poder escollir la modalitat anomenada treball amb la pròpia eina. Aquesta mena de contracte, té diverses prestacions de garanties mútues i també responsabilitats per les dues bandes. Per exemple:

1. El productor es compromet a aportar inicialment en treball acumulat o reserva (és a dir, capital) una quantitat de labors en moneda sòlida -que representa "l'eina" que un mateix es proporciona dins de l'empresa on treballa-, i també ha

d'invertir cada any un estalvi mínim estipulat. Aquest és el valor material que es considera que ha de tenir "l'eina" que un mateix es porta el dia que fineix el contracte.

2. D'aquesta forma, el productor entra a formar part de la Junta de Productors Engatjats, que té la facultat d'elegir un terç dels membres del Comitè d'Autogestió de l'empresa. La resta de membres són elegits pels següents organismes: el Consell de Treballadors i el Sindicat de Propietaris Compromesos (és a dir, accionistes compromesos, per contracte, a reinvertir beneficis en moneda sòlida, subscriure ampliacions de reserves, etc.)
3. La Junta de Propietaris Engatjats també té una representació en el Consell d'Autovigilància de l'empresa, ja que li pertoca l'elecció d'un vuitè dels representants. La resta d'aquest consell són elegits, una part pels poders públics locals, una altra per l'Assemblea d'Accionistes i, finalment, la resta, per la Comissió d'Adherits (prestadors, proveïdors i clients de l'empresa, i fins i tot, posteriorment, el grup de societats filials i també els veïns). Aquests Consells locals d'Autovigilància són també els que formen les Tribus Electorals que periòdicament nomenen els poders Centrals (Federals) de l'empresa, on hi participa, a més, una Delegació dels Poders Públics.
4. La Junta de Productors Engatjats es reuneix molt sovint i és informada en detall de la marxa i projectes de l'empresa (la direcció). L'empresa manté una escola permanent de riqueologia (així anomena l'autor del model a l'economia), on reben formació bàsica tots aquells productors engatjats que ho desitgen.
5. Segons aquesta modalitat de contracte de treball, el productor aporta també la seva formació professional i humana, i l'empresa es compromet a donar-li mitjans per perfeccionar-la durant els trimestres de professió intel·lectual, previstos dins del nou ordre laboral, que tots els treballadors fan fora de l'empresa.
6. Una altra clàusula d'aquest tipus de contracte de treball és que l'empresa li restitueix "l'eina" aportada com si fos "nova", el dia que fineix el contracte. Per altra banda, li assegura un benefici mínim anual sobre cada labor aportat. Els accionistes, en canvi, van a pèrdues i guanys.
7. En contrapartida, si un dia el treballador fa vaga, o bé es fa passar per malalt sense estar-ne, es considera que fa dissipació del treball acumulat de tots i, per tant, se li retalla "l'eina" a raó d'una quantitat de labors de multa per dia de

vaga.

Hi ha una altra modalitat de contracte de treball-associació, que dona lloc als productors compromesos i és més apropiada per a les petites empreses. El treball amb la pròpia eina en la petita empresa és possiblement massa arriscat. La continuïtat d'aquest tipus d'empresa és menys segura que la d'una gran i, per altra banda, l'estructura i funcionament de la petita empresa és molt més simple i àgil. Per tant, no permet fàcilment ni el luxe, ni la pesantor dels engranatges de control previstos en la gran empresa democratitzada.

Així, en les empreses emparades es pot utilitzar uns contractes de treball on la moneda sòlida que aporta el productor a l'empresa, en lloc de materialitzar-se en eines o béns productius, que sovint sofreixen envelliment o desgast, aquí es concreta en reserves més segures en front de qualsevol eventualitat. Sobretot es poden incorporar a la massa de reserves tècniques. Sintetitzant, el productor compromès es diferencia del productor engatjat per participar menys tant en el risc, com en la gestió de l'empresari. És com si fos un prestador especialment garantit.

Per la seva part, s'obliga l'empresari de les empreses emparades a mantenir unes reserves importants -sempre en allò que es pugui expressar en moneda sòlida-, i precisament a raó d'un tant mínim per cada productor que l'empresa utilitzi. Aquestes reserves, en haver de ser compatibilitzades en unitats de labors, han de ser, doncs, mitjans de producció "sòlids", fixes i productius (com edificis, màquines, instal·lacions o eines), com també poden ser en bitllets de moneda sòlida. Ja que normalment l'empresa no té necessitat d'utilitzar-ne, pels seus fins productius, tota aquesta reserva sòlida li és exigida. És com una reserva tècnica, comparable a la que s'exigeix a les asseguradores.

Per altra banda, l'objectiu específic de les empreses generals proposades en aquest model és garantir una millor gestió a partir de donar als usuaris el pes majoritari en la presa de decisions. Així, convertits aquests consumidors en propietaris, queda garantit el respecte als seus interessos reals, per damunt de lògiques de justificació d'imatge de poder, com la d'abaratir els preus i establir subvencions a partir dels ingressos dels impostos, etc.

Per fer-ho, es proposa la conversió voluntària dels usuaris en una categoria anomenada propietaris engatjats: són els petits accionistes, lligats a l'empresa per les obligacions de reinversió dels beneficis i de nous estalvis (segons el títol sòlid), i de no abandonament mentre duri el pacte de compromís.

Els propietaris engatjats tenen capacitat de decisió individual (un individu, un vot), com altres categories de productors i accionistes. La participació d'aquests usuaris es preveu exitosa a partir de la consciència del pes majoritari que adquireixen, l'augment conseqüent de

les possibilitats de veure acomplerts els seus interessos, i de l'experiència positiva que aquests usuaris hagin adquirit en el funcionament d'altres empreses de caire cooperatiu en què participen com a accionistes o productors.

III.4.) Proposta d'organització política: el Senat de Vigilància

L'autor proposa ampliar el camp de les responsabilitats de la classe política cap a la resolució de problemàtiques de llarg termini. En concret, es planteja reestructurar les institucions polítiques cap a una major autonomia dels diferents poders (executiu, legislatiu, judicial...), així com personalitzar els candidats, és a dir, fer-ne persones conegudes pels seus electors (veïns...), abans que no candidats representants d'opcions ideològiques uniformades per grans masses d'electors, i cercar igualment una desprofessionalització de la classe política que allunyi els interessos personals de la tasca de representació dels interessos comuns.

Els mitjans proposats per assolir aquest objectiu concret són, en primer lloc, establir un poder polític, paral·lel al que ja existeix, de llarg termini, anomenat Senat de Vigilància. El Senat de Vigilància neix essencialment de la necessitat de solventar la problemàtica d'abast temporal a llarg termini, massa sovint desplaçada per les qüestions a curt termini. Es tracta d'establir un sistema de dos poders polítics independents i no subordinats, corresponents a dues visions temporals radicalment diferents.

Les missions principals d'aquesta nova institució política és vigilar i protegir les reserves naturals, culturals i humanes, així com les reserves del nou sistema monetari/financer. Aquesta duplicitat d'institucions en la política es vincula amb la duplicitat d'instruments monetaris proposats per l'autor.

Es manté un poder polític per assumptes contingents, similar a l'actual govern, i es crea un nou poder polític per assumptes de llarg termini. Cada un d'aquests dos poders polítics, Govern i Senat, ha de comptar amb recursos i instruments propis i separats. Però per sobre de tot, s'ha de reformar el sistema electoral, ja que per atorgar legitimitat democràtica al Senat no es pot pensar en fer votar els mateixos electors pels dos poders, ja que donaria com a resultat un únic poder de dues cares. Per aquest motiu, s'han de crear dos grups d'electors.

La proposta és dividir el territori en districtes electorals suficientment petits perquè cada candidat sigui ben conegut pels seus electors, pel qual no és imprescindible fer propaganda electoral. En la votació primària, cada compromissari és elegit per un sufragi secret per tots els ciutadans del seu districte que superin un límit d'edat, per exemple 45 anys (a partir del qual ja no es pot votar per l'altre govern de gestió). Un cop elegits els

compromissaris, aquests elaboraren els programes (els candidats ja hauran exposat prèviament en les eleccions primàries les seves propostes). La segona votació és nominal, oberta i explícita entre compromissaris que, normalment, no són professionals de la política, ja que la proposta pretén retornar als orígens, fent que s'incorpori al sistema polític gent que en lloc de viure de la política, visqui un temps per a la política (ciutadans que s'hi dediquin a temps parcial).

Un grup selecte d'aquests ciutadans constitueix un Senat de Vigilància de qualitat i independència excepcional. Consisteix en un poder independent del govern de gestió quant a recursos, persones, normes, procediments, etc., i els seus ingressos no vénen d'uns impostos, sinó d'unes rendes de patrimonis públics.

IV) IMPLEMENTACIÓ

Convé senyalar que els canvis proposats pel model permeten reformes d'aplicació progressiva i independent. A més, aquestes reformes són conciliables amb moltes altres mesures proposades per alguns dels altres models.

Es poden, doncs, aplicar successivament uns canvis graduals o radicals, ja sigui connectats o bé deslligats entre si. No obstant això, s'aconsella que a l'inici hi hagi una fase intensa de comunicació i de creació d'opinió pública (cultural). A part que és més senzill anar introduint els elements de canvi polític, aquesta és l'única forma legítima de fer una revolució per via democràtica.

Es tracta d'un conjunt de reformes sense necessitat de ruptures, que es poden encadenar seguint una sèrie semblant a la que segueix.

Es pot començar amb la creació, per iniciativa privada, de cooperatives de propietaris de terra agrícola i cooperatives de propietaris de terra urbana. Les raons són les d'augmentar la productivitat, en el cas del camp, i les de compartir riscos en el cas de la ciutat. D'una banda, molts petits propietaris agrícoles topen amb serioses dificultats per finançar les fortes inversions necessàries per modernitzar el sector agrari, i la major part es troba sense successors i amb migrades perspectives per a l'hora de la jubilació. A més, a la ciutat el problema principal és el de la reglamentació urbanística que pressiona amb expropiacions, remodelacions, etc. i la progressiva voracitat impositora.

La idea consisteix en **formar cooperatives de "terratinents" que tinguin per objecte llogar la terra.** Així, el cooperativista aconsegueix la seguretat econòmica que cercava, com la d'un rendista, i a més el seu títol cooperatiu de propietari li permet aconseguir crèdits hipotecaris per finançar inversions. En poc temps, els ajuntaments troben que els és

més pràctic el diàleg amb poc interlocutors i amb menys interessos contraposats. Això fa que la gestió urbanística i la taxació puguin ser menys arbitràries. Es produeix una pausa però inevitable agrupació i federació d'aquestes cooperatives de terra i, més tard, l'entrada dels seus títols a borsa.

Un altre començament imaginable pot sortir de la iniciativa d'unes corporacions locals mitjançant una emissió de deute indexat i convertible en títols del seu patrimoni immobiliari. El que és important és que **el públic inversor, que descobreix aquest títol-terra, s'adona dels avantatges que presenta la seva transparència i estabilitat.** Llavors alguns governs poden creure convenient d'intervenir-hi, fins i tot aportant terres comunals i públiques.

Posteriorment, els grans propietaris es decideixen a afegir-se a aquest tren en marxa. D'aquesta manera, s'ha realitzat una espècie de socialització de la natura promoguda per la iniciativa privada. També el sector bancari participa com a col·laborador interessat pel procés i impulsor, perquè l'actiu "terra" haurà demostrat ser la reserva més sòlida i revaloritzable i, a més, transferible a les empreses que necessiten invertir.

En transformar-se en banc, l'administració de la cooperativa esdevé independent dels seus propietaris, i es deixen de pagar beneficis als titulars. A canvi, es passa una renda als socis en qualitat de prestamistes (obligacionistes) del propi banc. A partir d'aquí es crea el Banc de la Terra, com a entitat financera que administra i controla els recursos naturals. Aquesta qüestió dona una resposta pràctica a una antiga reivindicació política iniciada per l'ecologisme.

L'actiu sòlid neix, doncs, com a **contrapartida d'un dipòsit de títols sòlids efectuat voluntàriament per l'estalviador en el Banc de la Terra, equivalent a una imposició fixa i nominativa d'estalvi.** De fet, el títol sòlid té un doble origen: l'emissió primària (com a resultat de la compra de terrenys per part del Banc) i la secundària com a conseqüència (i contrapartida) d'un dipòsit de títols efectuats per algú en el Banc de la Terra. Aquest és, a l'inici, el mateix propietari que ha venut el seu terreny, i, més endavant, l'estalviador corrent. Aquestes imposicions donen rendibilitat, com qualsevol actiu financer, ja que participen de les rendes de la terra i alhora permeten que el Banc de la Terra disposi de més títols per oferir a l'estalviador.

També que hi ha una **gradual transferència de terra de mans privades a comunitàries, donant lloc als títols sòlids que es paguen per la transferència, que es fa en la mesura necessària per obtenir la cobertura de l'estalvi circulant que espera ser transformat en inversió productiva.**

Un cop instaurat el Banc de la Terra i acceptats els seus títols pel gran públic, es poden ja acabar de materialitzar les restants propostes del model, però sobretot es pot arribar a un pacte general i garantit, de progrés sostenible i ininterromput, a base de diferir una part de totes les rendes.

Mentrestant, certes propostes hauran pogut ser plenament implantades, com, per exemple, l'impost sobre els interessos dels crèdits (IPA), ja que haurà permès lluitar simultàniament contra la inflació i la recessió, pel mètode d'encarir el diner sense apujar el tipus d'interès.

Finalment, la necessitat peremptòria de cuidar i protegir unes noves reserves monetàries i immobiliàries, que són de propietat comunitària, amb l'exigència d'una perspectiva i d'una garantia d'excel·lent estabilitat a llarg termini, és possible que sigui el catalitzador que faci avançar decisivament la constitució d'un Senat de Vigilància independent políticament, que progressivament pot anar estenent la seva atenció vers altres camps en els quals convé exigir una gestió prudent i delicada a llarg termini, començant per la riquesa ecològica i continuant pels grans mitjans de comunicació.

SOCIETAT TRANSPARENT

Agustí Chalaux de Subirà

ÍNDEX

I) OBJECTIUS.....	110
a) Benestar econòmic, qualitat de vida, benestar personal	110
b) Democràcia, drets humans i socials, drets dels pobles.....	110
d) Sostenibilitat, ecologia	110
e) Justícia social, pau, solidaritat.....	111
II) HIPÒTESIS.....	111
II.1.) Sistema.....	111
II.2.) Diner	112
II.3.) Mercat	114
II.4.) Estat	114
II.5.) Serveis.....	115
II.6.) Política	115
III) PROPOSTES	116
III.1.) Proposta per al canvi instrumental	116
III.1.1.) La <u>factura-xec</u>	116
III.1.2.) La qüestió de la divisa	118
III.2.) Propostes d'organització socioeconòmica	120
III.2.1.) Economia equilibrada, ecològica i informativa.....	120
III.2.2.) <u>Mercat llibertari i responsable</u>	121
III.2.3.) <u>Les finances comunitàries al consum</u>	123
III.2.4.) <u>Sous socials i crèdits comunitaris</u>	125
III.2.5.) <u>Finançament dels serveis de l'estatut comunitari liberal</u>	127
III.2.6.) <u>Comerç exterior i duanes</u>	128
III.3) Proposta d'organització política	129
<u>Democràcia participativa i responsabilitzadora i descentralització del poder</u>	129
IV) Proposta d'aplicació gradual.....	130

I) OBJECTIUS

a) Benestar econòmic, qualitat de vida, benestar personal

Millorar la llibertat i la transparència de tota la vida social, tant de les gestions públiques com de les privades, així com la responsabilització de l'Estat i del mercat.

Assolir un mercat lliure, autoregulat i equilibrat, i no de llibertinatge mercantil. Un mercat capaç d'evitar la irracionalitat de l'existència simultània de l'atur i l'acumulació d'excedents per manca de capacitat adquisitiva.

Garantir la llibertat de viure dignament, amb un mínim vital garantit constitucionalment per a cada persona, des de la naixença fins a la mort.

b) Democràcia, drets humans i socials, drets dels pobles

Construir una democràcia real, participativa i responsabilitzadora, on l'Estat esdevingui representant dels interessos del poble i no dels poders fàctics. Garantir la llibertat de rebre, triar i exercir educació, sanitat, informació, assistència, etc., gratuïtament, en igualtat de condicions per a tothom, sense corporativismes tancats, ni públics ni privats, ni estatismes que imposin els seus programes i criteris.

Garantir la llibertat d'escollir els propis representants. Els candidats han de gaudir de la igualtat de condicions electorals, tant quant a pressupostos com a espais informatius.

Assolir una democràcia en què l'estat de dret no sigui fustigat pels poders fàctics. Democratitzar el mercat.

Garantir els drets d'igualtat de la dona i l'home, assegurant la igualtat d'oportunitats. Superar el racisme, en les seves múltiples i subtils formes, i eliminar la marginació de les minories ètniques.

Garantir la llibertat de confederar-se en tots els àmbits, començant pels barris, els municipis, les comarques i les nacions històriques, dins un únic i lliure marc federal, sense pressions ni imposicions.

d) Sostenibilitat, ecologia

Desenvolupar el sistema productiu en un marc ecològic que defensi el medi ambient i respecti els equilibris ecològics.

Garantir la llibertat de produir i consumir, exercida responsablement gràcies a una moneda personalitzada i responsabilitzadora.

e) Justícia social, pau, solidaritat

Repartir equitativament la riquesa comunitària. Acabar amb les causes de la misèria, la pobresa i la marginació, i posar fi a la mendicitat, la prostitució forçada i la petita delinqüència.

Construir estructures socials que fomentin totes les llibertats d'una manera responsable, en tots els àmbits possibles, per avançar cap a una progressiva pacificació de la societat.

II) HIPÒTESIS

II.1.) Sistema

Les regles de joc actuals, basades en l'anonimat i la manca d'informació – o l'asimetria de la informació – afavoreixen el joc brut, és a dir, un conjunt heterogeni d'activitats que tenen, com a factor comú, saltar-se precisament aquestes regles establertes democràticament. És el cas de l'economia submergida en totes les seves variants, les màfies, el tràfic il·legal d'armes, l'evasió d'impostos, la malversació de cabals públics, etc. D'una forma esquemàtica, es pot dir que **els poders fàctics actuen impunement gràcies al diner anònim**. Aquests poders sorgeixen del sistema polític, del sistema informatiu/cultural i del sistema econòmic i actuen mitjançant tots tres sistemes. El diner anònim fa que els tres sistemes no siguin independents, sinó que estiguin interconnectats d'una forma il·legítima. **El tipus de diner actual facilita, per tant, la creació d'un espai fosc entre política, economia i informació/cultura**, que podem anomenar "el forat negre del poder".

El sistema econòmic ha estat definit, fins ara, com un sistema pretesament equilibrat: tant de producció és igual a tant d'estalvi, més tant de consum. Aquest equilibri ha estat fal·laç, en gran part, per no disposar d'un sistema documentador, quantificador i orientador dels diferents fluxos mercantils, que, per altra banda, és impossible en una comptabilitat basada en la moneda anònima i desinformadora.

De fet, s'observa un conflicte o ruptura entre el sistema productiu, el sistema de consum, el sistema ecològic i el sistema financer. És a dir, hi ha fugues de recursos econòmics, gràcies a les característiques de la moneda, que destrueixen la producció real, agreugen els problemes ecològics, creen pobresa i misèria, i faciliten aquest joc brut.

S'observa també una creixent **desigualtat entre producció i renda, és a dir, una progressiva insuficiència del poder de compra respecte al poder de venda, malgrat l'existència d'excedents productius**. El poder de compra determina la demanda de béns i serveis, en forma de consum, i d'estalvi i inversió; procedeix de la renda, bàsicament del treball (sous) i del capital (interessos i beneficis). El poder de venda representa l'oferta de mercaderies (producció) i genera renda. Aquesta desigualtat, quan és molt significativa, pot desembocar en greus crisis de contracció dels mercats i de recessió productiva: crisis de sobreproducció i de subconsum. A la vegada, s'observa una altra desigualtat: la persistència de l'atur i de bosses de pobresa, que necessiten poder adquisitiu (poder de compra) per subsistir.

Com a hipòtesi central d'aquest model, es planteja que la **"invenció de diner" podria compensar aquestes desigualtats si es destinés a crear poder de compra pel valor dels excedents productius**, sempre i quan aquesta invenció de diner no sigui realitzada pels bancs en funció dels seus interessos privats.

D'altra banda, **el sistema productiu ha oblidat el sistema ecològic**. El "productivisme" espolia els recursos esgotables o no renovables com el petroli, sense tenir en compte els costos ambientals, ni les generacions futures. Però, a més, **el sistema està irracionalment basat en un pretès equilibri tancat, oblidant les entrades i sortides del sistema en el seu conjunt, ja que no té en compte les entrades d'energia i materials i la seva sortida, amb un grau major d'entropia, com a residus i contaminació**. El sistema econòmic actual presenta uns greus desequilibris entre els seus subsistemes, que donen lloc a un malbaratament de recursos i una ineficiència general que no beneficia la societat, si bé, a curt termini, uns pocs recullen uns beneficis injustament apropiats. **L'actual model socioeconòmic és, per tant, ecològicament insostenible**.

A més, el sistema pateix **un cicle infernal que es va repetint: guanys ràpids deslligats del mercat real, crisi, i guerra per sortir de la crisi**.

II.2.) Diner

La invenció de la moneda com a unitat de compte abstracta de l'intercanvi de mercaderies - a l'Àsia sudoccidental fa uns 10.000 anys - va donar lloc al mercat monetari (mercantil). Amb la introducció de la moneda anònima i desinformativa - de base metàl·lica a Mesopotàmia fa uns 4.000 anys -, el mercat es va transformar en mercantilisme corrupte. **Fins avui, la història de la moneda ha estat dominada per una visió aristotèlica (metal·lista), per sobre la visió platònica (nominalista), i s'ha intentat reforçar la idea que la**

moneda ha sorgit amb un valor intrínsec – moneda metàl·lica, tercera mercaderia – que sempre s'ha caracteritzat per:

- a) l'anonimat, ja que no informa de qui compra o ni de qui ven;
- b) la uniformitat, ja que utilitza el mateix instrument monetari per a totes les transaccions i no informa de què, com, quan i on s'intercanvia;
- c) la mobilitat, ja que serveix per a molts intercanvis durant un temps indefinit.

Així, actualment el sistema monetari està basat en l'anonimat i en la falta d'informació. És a dir, la moneda circula sense un control públic de les transaccions que es realitzen ni dels seus autors. Un aspecte instrumental ineludible que facilita el funcionament de les regles de joc actuals i els desequilibris que comporten, se situa precisament en aquest sistema monetari, amb un valor no lligat a l'equivalència d'una riquesa real. Això dona lloc a un conjunt de disfuncions en l'economia i en la política.

En primer lloc, l'especulació predominant en els mercats financers desestabilitza els valors del mercat productiu, intervé en els cicles inflacionaris que redueixen els salaris reals, el poder de compra i d'inversió, i fan augmentar la desocupació. El mercat financer, amb la funció original de servir de reserva auxiliar per a les inversions productives, està dominat per operacions especulatives, moviments de diner que busquen només els beneficis immediats i, a l'igual que els mercats immobiliari i de divises, esdevé independent i autònom, causant inflació, creant monopolis i oligopolis mundials, i posant en perill el sistema productiu.

En segon lloc, actualment la "invenció del diner" es concentra en gran mesura en mans de la banca i dels interessos privats, que esdevenen els únics beneficiaris d'aquest mecanisme indirecte de creació de riquesa.

En tercer lloc, l'anonimat i la falta d'informació de la moneda faciliten que els diferents poders fàctics controlin impunement, mitjançant la corrupció, la presa i aplicació de decisions polítiques, desvirtuant el sistema democràtic.

Finalment, el diner també està mercantilitzat en el mercat de divises, on els països dominants exporten els seus problemes monetaris vers els països subdesenvolupats, gràcies a la major fortalesa de la seva moneda.

El sistema financer ha segrestat la plusvàlua generada per la societat, a partir d'un joc especulatiu on les apostes, en contra o a favor de quantitats fictícies desorbitades, desestabilitzen les economies reals. L'abandonament dels patrons fixos de la moneda i la multiplicació de les transaccions, gràcies a les facilitats tecnològiques, ho han permès.

II.3.) Mercat

Avui, el terme "mercat" suggereix tot tipus d'imatges de corrupció, joc brut, desorganització, opulència-misèria, malbaratament, explotació humana i natural.

Enfront d'aquesta realitat, només hi ha dues solucions: negar el mercat o clarificar-lo i responsabilitzar-lo. L'anomenat "mercat lliure" és, de fet, un **llibertinatge mercantilista plutàrquic**. El llibertinatge és una pseudo-llibertat que no respon, ni vol respondre dels seus actes. Afavoreix els corruptes i els corruptors mercantilistes i estatistes, fins a donar-los el control total d'un "pseudo-mercat lliure" a través dels oligopolis i monopolis, privats o estatistes, indígenes i mundials, tant en bancs com en mercaderies. El mercantilisme és la degeneració del mercat que ja no cerca cobrir les necessitats humanes en la seva complexitat, sinó produir exclusivament en quantitat, en detriment de la qualitat, com a mitjà d'augmentar incessantment les riqueses i el poder d'uns pocs. Per altra banda, el mercat és **plutàrquic perquè és el medi on certes minories transformen el "legítim diner mercantil" en "il·legítim diner-poder fàctic"** que els permet de moure subterràniament els fils del mercat i de la societat.

II.4.) Estat

A partir que Estat i empreses han funcionat amb aquestes regles financeres, la construcció dels Estats del Benestar a Occident, en el darrer mig segle, ha anat acompanyada d'un dèficit permanent i de la necessitat de recórrer als impopulars augments d'impostos, o a les emissions de deute públic (que generen més especulació), com les mesures més comunes per augmentar els serveis, adaptar-los a les tecnologies modernes o, fins i tot, només mantenir el seu valor en un mercat tendent a les devaluacions.

La desestructuració actual dels Estats del Benestar, la privatització o la senzilla desaparició de molts serveis públics, són la conseqüència de les limitacions d'aquest sistema, dissenyat per fer incompatible l'augment de la solidaritat social i l'augment de la riquesa, i on les polítiques neoliberals han apostat per prioritzar la segona. L'Estat, excusant-se en qüestions pressupostàries, deixa en mans del mercat serveis indispensables per al manteniment i reproducció socials (educació, salut) i, operant a partir de lògiques de rendibilitat econòmica a curt termini, abasteix només els sectors socials que poden pagar els serveis, deixant fora del circuit una part important de la població i perpetuant i accentuant les desigualtats socials.

II.5.) Serveis

El principal problema que avui afronten els serveis públics i privats, socials i culturals, és la imposició de les lògiques del mercat i el sistema d'estats burocratitzats, que redueixen les seves potencialitats de desenvolupament i perjudiquen els seus usuaris i gestors. Si bé, històricament, mercat i Estat han demostrat el seu valor com a eines per al progrés material i de coneixements, també han desenvolupat mecanismes de reproducció del poder que han aturat el desenvolupament d'aquests serveis. Es retallen recursos als professionals liberals que ofereixen diferents serveis, però aquests recursos són assignats a activitats poc productives (imatge i publicitat de l'empresa, activitats especulatives), o se'ls nega la capacitat de decisió a causa de la lògica autogenerativa de la burocràcia, dominada per polítics conformistes, ineficients i corruptes.

D'altra banda, l'actual debat polític sobre aquests serveis se centra en la conveniència del règim públic o privat, i, en nom d'un benefici social posterior, els detentors d'aquests dos àmbits (polítics, banquers i empresaris) es fan càrrec del bé comú generant, en un cas, un benefici privat i, en l'altre, un major control social.

II.6.) Política

A causa de les regles de joc del sistema polític i econòmic actual, la democràcia és només formal - no és ni real, ni participativa, ni responsabilitzadora - per a la majoria de la població.

Els polítics es veuen condicionats pels vots dels ciutadans, desinformatos o esbiaixadament informats, i també pels grups de pressió, com els mitjans de comunicació de masses, l'oposició parlamentària, els sindicats i la patronal; el dret de veto antidemocràtic dels "forts" en les Nacions Unides, el Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional, etc. Però, en dependre de bancs i empreses per al finançament dels partits, les decisions polítiques es veuen condicionades, en darrera instància, pels poders fàctics. Bancs i empreses financen els partits - legalment o il·legalment -, subornen els polítics, els jutges, els funcionaris, els professionals independents; controlen els mitjans de comunicació de masses conformadors de consciència, etc.

El sistema democràtic perd legitimitat cada cop que nous casos de corrupció demostren la fragilitat de l'estat de dret. És palesa la manca d'independència del sistema judicial, condicionada per tota mena de pressions, i la seva dificultat per disposar d'una bona informació per documentar les seves sentències i no deixar impunes crims i delictes.

Però la democràcia també s'afebleix i perd legitimitat quan la classe política no sap desfer-se de la corrupció i quan l'administració pública no és transparent ni eficaç. **Els problemes de corrupció es donen en diferents grups socials. Són específicament importants en el sistema de finançament dels partits i de les eleccions;** en les administracions públiques (on gran part de la mala gestió dels seus fons i de la ineficàcia provenen de la seva excessiva burocratització); en l'empresa privada, desafavorida per la pressió fiscal poc equitativa; i entre les persones.

Som conscients de la necessitat d'un canvi d'actitud moral dels nostres polítics i de qui els corromp, però no hem estat capaços de visualitzar algunes mesures instrumentals que facilitin la transparència i que estan basades només en l'aplicació d'uns determinats canvis tècnics i legals. **No hem previst la capacitat de canvi del conjunt a partir del canvi de les regles de joc, tot i que aquestes tampoc poden canviar sense voluntat política.**

Reformes i revolucions han demanat, exigit o obligat una adhesió incondicional d'una nova cosmovisió parcial o total, un canvi de mentalitat, de fe. El canvi d'estructures mentals o de classe conduiria a un canvi global en tots els aspectes de la vida, de grat o per decret. **En contra del "passotisme" que han generat els fracassos d'aquestes lluites i en contra de la crítica que "s'ha canviat tot per no canviar res", aquesta proposta planteja un canvi instrumental per modificar el marc de referència on s'han situat fins ara les reformes i les revolucions.**

III) PROPOSTES

III.1.) Proposta per al canvi instrumental

III.1.1.) La factura-xec

Aquesta proposta planteja una sèrie d'objectius pràctics encaminats a l'ideal de la societat transparent. Concretament es pretén:

1. Facilitar la responsabilització dels intercanvis i la racionalització dels processos econòmics i socials que tinguin contacte amb el mercat: els sistemes productiu, ecològic i financer;
2. Facilitar el compliment de les regles de joc democràticament establertes;
3. Afavorir la circulació de la informació econòmica fonamental, millorant l'eficiència pràctica de la ciència econòmica;

4. Buscar la correspondència en el mercat entre moviment de moneda i moviment de mercaderies;
5. Evitar un sistema financer deslligat de les necessitats d'inversió, producció i consum. Centrar el sistema econòmic en el desenvolupament del sistema productiu i ecològic, i eliminar, així, l'especulació en el buit, característica de l'especulació financera.

El nucli de tot el model radica en el canvi instrumental en matèria monetària. Es tracta de modificar el sistema monetari i, de manera indirecta, aquells aspectes disfuncionals del sistema social. Així, modificar el tipus de moneda esdevé una condició necessària, però no suficient, per construir unes noves regles de joc social, en la mesura en què el tipus de moneda actual conserva, alimenta, incrementa i fa immodificable les estructures de poder i gran part dels problemes contemporanis: l'explotació fora de mida de la natura, la dominació sobre les cultures no occidentals i sobre les nacions/ètnies, la marginació de la majoria dels ciutadans, dels treballadors i de les dones del món.

En el mercat capitalista es pot constatar, en primer lloc, l'existència d'una insuficiència crònica de poder de compra; i, en segon lloc, - com a contrapartida del punt anterior - la presència activa d'unes forces de producció comunitàries no remunerades pel mercat. En conseqüència, existeix la possibilitat d'inventar un poder de compra comunitari que remuneri aquestes forces i equilibri el mercat.

Aquestes forces de producció no remunerades (per exemple, l'esforç productiu de les generacions passades o el nivell cultural) generen excedents mercantils i no són propietat privada de ningú. Per això, els excedents són considerats un bé comú mercantil.

La socialització o nacionalització ("imperialització" en la terminologia del model) del bé comú mercantil no significa de cap manera la socialització dels excedents de producció, els quals sí que són de propietat privada. El model entén-ne, en canvi, que és la socialització de la capacitat d'inventar diner en funció dels excedents realment existents.

Això vol dir que la comunitat, a través de l'Estat, és l'única autoritzada per inventar aquest diner, que té com a garantia, els excedents monetaris de tots els comptes corrents a la vista, també socialitzats. La distribució d'aquests diners comunitaris es farà amb el sous socials i el crèdits comunitaris, com s'ha de veure més endavant.

Pel que fa als bancs, podran continuar inventant diner, basant-se únicament en capitals i reserves propis, i en capitals cedits contractualment amb aquesta finalitat, però mai basant-se en els excedents de comptes corrents a la vista.

Com a substitució del diner anònim constituït per les monedes i els bitllets tradicionals, **es proposa un nou instrument monetari: la factura-xec**.

La factura-xec és un tipus de moneda dotada de les següents característiques:

- a) és plenament personalitzada, escriptural - per comptes corrents -, i electrònica quan la tecnologia ho permet;
- b) té una vida limitada a un únic intercanvi mercantil.

Consisteix en una factura i un xec junts, per tant, és el registre únic de compra/venda i del seu cobrament/pagament corresponent. El client emet la factura-xec i el proveïdor la lliura a l'establiment comptable - banc o caixa -, que li ingressarà l'import en el seu compte corrent. L'imprès de la factura-xec es compon d'una àrea de dades de caràcter personal, imprescindibles per a la protecció de l'estat de dret (dades personals i comptables del proveïdor al client); i d'una àrea de dades de caràcter general (tipus, quantitats, característiques i preus dels articles, data i lloc), imprescindibles per a la comptabilitat general.

Per garantir un ús coherent i democràtic de la factura-xec és necessari prendre algunes mesures que actualment s'obvien, com per exemple:

- a) suprimir tot diner anònim, que serà substituït per aquest sistema de diner electrònic - sempre que sigui possible - i únic per a tota la població;
- b) protegir les dades de caràcter personal, que només poden ser consultades pel propi interessat i per una justícia independent, com a conseqüència de la democràcia participativa i responsabilitzadora i la descentralització del poder, en el cas d'haver de documentar una sentència;
- c) posar a l'abast de tothom les dades econòmiques de caràcter general.

Es proposa, per tant, la supressió de tots els instruments monetaris actuals, principals i auxiliars, d'emissió pública governamental o privada bancària, i la seva substitució per un únic tipus d'instrument/document monetari, la factura-xec, de lliure emissió privada per a cada agent mercant o social, ben personalitzat i responsabilitzat, amb l'única limitació del seu saldo en el compte corrent.

III.1.2.) La qüestió de la divisa

L'adopció d'un instrument monetari com el descrit comporta necessàriament un canvi important en les relacions monetàries amb l'estranger, amb les comunitats geopolítiques que no comparteixen la pròpia unitat monetària.

Les relacions monetàries amb l'exterior són, en l'actualitat, de dues classes molt diferents en tots els països.

En primer lloc, hi ha el comerç exterior.

Per a tota transacció comercial amb l'exterior – ja sigui dins d'un *modus vivendi*, o dins d'un tractat comercial, bilateral o multilateral –, cal establir factures-xec especials de comerç exterior (d'importació o d'exportació). Aquest tipus de factures-xec sempre són consignades en unitats de la divisa estrangera utilitzada: l'importador o exportador de l'exterior paga o cobra, segons el cas, en aquesta divisa, que va a parar al (o surt del) Tresor, que és l'únic que pot detentar divises, i, en el compte corrent de l'importador o exportador, només figuren quantitats – abonades o debitades, segons el cas – en unitats monetàries interiors.

Per efectuar aquest canvi entre la divisa estrangera i la unitat monetària interior – mentre no hi hagi una total desmonetització de l'or a escala mundial –, es recorre a un patró or arbitrari, determinat per l'autoritat monetària, que és confrontat al preu de l'or – en la divisa estrangera – en el mercat lliure internacional. De la relació or/unitat monetària interior i de la relació or/divisa estrangera se'n dedueix una relació unitat monetària interior/divisa estrangera que és utilitzada per efectuar la traducció numèrica entre aquestes dues.

Com a alternativa, l'agent estranger pot acceptar de pagar, o de ser pagat, en unitats monetàries interiors. En aquest cas, ha d'obrir un compte corrent en un establiment comptable de la comunitat geopolítica, amb factura-xec. Aquesta és la via més corrent quan es tracta de turisme estranger i d'inversions estrangeres en el propi país.

En les relacions monetàries amb l'exterior, també hi ha, en segon lloc, el comerç de divises.

Aquest tipus de comerç desapareix totalment en i per a qualsevol comunitat geopolítica que hagi adoptat completament el sistema de factura-xec.

La característica essencial d'aquest sistema és que els instruments monetaris s'emeten únicament i expressament per documentar una transacció de mercaderia concreta. Per tant, no hi pot haver moviments d'unes unitats monetàries contra unes altres. Ningú no pot comprar ni vendre divises i la unitat monetària interior deixa de ser divisa, precisament perquè no pot ser comprada ni venuda en cap mercat.

Així doncs, l'Estat de qualsevol comunitat geopolítica que hagi adoptat la factura-xec, no ha de defensar la pròpia moneda de l'especulació, ja que esdevé instrumentalment impossible, ni defensar la seva paritat, ja no existeix cap paritat oficialment fixada, sinó que el

valor de la unitat monetària en relació a les divises estrangeres fluctua lliurement, seguint l'evolució del mercat.

III.2.) Propostes d'organització socioeconòmica

III.2.1.) Economia equilibrada, ecològica i informativa

La moneda personalitzada i responsabilitzadora proposada en aquest model no només intenta contribuir a equilibrar el sistema econòmic, sinó que pot aportar elements per situar el sistema econòmic equilibrat dins un marc ecològic. Una de les funcions de la moneda és oferir un sistema homogeneïtzador d'unitats de totes les produccions i de tots els consums. Però la funció d'una moneda racional, a més d'aquesta, és la d'oferir informació de les produccions i dels seus materials i energies, tots ells heterogenis.

La informació i les possibilitats de finançament poden ajudar a anar desmercantilitzant i convertint en propietat comunitària tots els recursos naturals estratègics per a la supervivència de la humanitat i per als equilibris dels ecosistemes. La desmercantilització dels recursos naturals - amb propietat i gestió comunitària - pot evitar el seu malbaratament, ja que molts d'aquests recursos avui s'empren únicament perquè són més barats o perquè donen, a determinades empreses, més beneficis a curt termini.

D'aquesta manera, es pot considerar que els, fins ara, indiscutibles "béns econòmics" poden esdevenir "mals econòmics". El creixement econòmic no es pot mesurar únicament amb unitats monetàries homogeneïtzadores, ja que cal tenir en compte el creixement del grau d'entropia o de la producció de contaminació que comporta.

La concreció d'un estat de dret, amb unes llibertats i solidaritats determinades iguals jurídicament per a tothom, demana l'establiment d'una democràcia econòmica, és a dir, d'un sistema econòmic que permeti aquestes llibertats i solidaritats també en l'aspecte mercantil.

La primera llibertat i solidaritat social és la de tenir dret al consum, és a dir, a disposar d'uns diners per cobrir les necessitats vitals. Sense capacitat de consumir aquest mínim vital i sense uns serveis culturals comunitaris gratuïts, la democràcia solament és per als que ja tenen diners i cultura.

La creació d'excedents de producció de consum depèn de la capacitat dels agents de producció per generar-los. Així, cal enfortir els qui produeixen riquesa privada (treballadors, empresaris, inversors, inventors), perquè de la seva capacitat en depèn explícitament el finançament dels acollits a l'estatut comunitari, com es veurà més endavant. Com més o millor riquesa privada, més o millor riquesa comunitària hi ha a redistribuir i millors serveis

comunitaris es poden oferir. Amb aquest sistema distributiu, el bé privat no es contraposa al bé comú, sinó que el pot potenciar vigorosament i, com a conseqüència, el bé comú també pot afavorir el bé privat.

III.2.2.) Mercat llibertari i responsable

El funcionament correcte del mercat - democratitzat i convertit en transparent gràcies al canvi de l'instrument monetari -, permet aconseguir una optimització tant des del punt de vista de la producció, com de la inversió i el consum.

En aquest sentit, el model té per objectiu assolir una producció màxima, de qualitat òptima, al servei de tot el poble, amb un mínim d'esforç i de risc per part de tots els factors productius privats (treball, capital, empresa i invent).

A més, també s'arriba a una inversió màxima i de qualitat òptima en el cicle de la producció, amb l'esforç i risc mínims, ajudada comunitàriament pel crèdit, en funció dels excedents de la producció inversiva, és a dir, lliurament no comprats amb diner privat/solvent (tipus de diner actual).

Finalment, el model, segon l'autor, ha de fer possible un consum màxim i òptim per part de tots els membres de la societat, en funció de les necessitats vitals i culturals, d'una progressiva ecologia i d'uns ideals de solidaritat amb tots els pobles de la terra. Aquest consum màxim no és la bogeria actual del consumisme basat en un publicisme enganyós que fa consumir allò que no es desitja realment.

El mercat llibertari i responsable proposat està tan lluny del *laissez faire*, com de la planificació imposada. La *mà invisible* d'Adam Smith cal que sigui *visualitzada*. A més de la producció necessària per a la reposició dels *inputs* consumits en el procés productiu - la qual, per altra banda, prové de l'incentiu egoista mercantil -, també es pot detectar i quantificar una sobreproducció (és a dir, uns excedents), que és fruit del lliure joc equilibrador entre la producció i la distribució.

Per al model de la societat transparent, aquests excedents, lluny de ser tinguts com a generadors de crisi, són l'exponent d'un bé comú mercantil, acumulat generació rera generació. Partint de la realitat d'aquests excedents, el model proposa crear un mercat llibertari i responsable que, gràcies a l'interès egoista del bé privat, sigui capaç de generar excedents suficients per desenvolupar un bé comú solidari.

Per afavorir un mercat llibertari i responsable cal una sèrie de mesures que protegeixin les llibertats mercantils i dificultin l'ús d'aquestes llibertats per construir monopolis o

oligopolis. En primer lloc, tal com ja s'ha dit, és necessària la introducció de la factura-xec telemàtica per assolir un sistema monetari informador i personalitzador; la centralització i socialització de tota la informació comptable del mercat, i la supressió automàtica de tota inflació o deflació monetària.

Però també cal una profunda reforma impositiva. Per això, aquest model proposa la supressió de tots els impostos llevat d'un impost únic de solidaritat social, establert per prudència política en espera de la confirmació o infirmació de la hipòtesi del bé comú mercantil representat pels excedents de producció inversiva i consumptiva. És a dir, en cas que no es produeixin excedents suficients, i, per tant, tampoc es puguin crear els diners necessaris per finançar els sous socials, aleshores cal utilitzar aquesta altra via de recaptar els fons necessaris per garantir-los.

L'impost únic de solidaritat, implantat en casos de necessitat o per manca d'excedents suficients, permet aflorar un raonable altruisme comunitari per cobrir les situacions d'atur, vaga, *lock out*, malaltia, jubilació, etc. En aquest impost es fonamenta bàsicament tota l'actuació de l'Estat quant a repartició de riquesa comunitària: per això, sobre cada factura-xec es fixa un percentatge en funció de les necessitats per subvenir.

També hi ha un impost ecològic amb una funció correctora, que correspon a un percentatge que se suma o resta al de l'impost únic, segons la qualitat ecològica de cada producte. L'impost ecològic positiu s'aplica bàsicament a: l'extracció de recursos naturals, l'ús de recursos naturals, i la contaminació i producció de residus. La recaptació d'aquestes taxes es destina respectivament als tres principals punts d'acció mediambiental: en primer lloc, la minimització en el consum de recursos naturals i recerca de recursos alternatius; en segon lloc, l'augment de l'eficiència i optimització en l'ús de recursos naturals, i, finalment, la minimització de la producció de residus i recursos degradats o el reciclatge. L'impost ecològic negatiu (percentatge que es resta de l'impost únic, és a dir, un subsidi) pot ser adequat per afavorir l'agricultura biològica, les energies renovables, la producció neta, etc.

Altres mesures necessàries són les llibertats de propietat, iniciativa i competència, garantides constitucionalment i per unes lleis mínimes de protecció a la societat transparent; són aplicables tant a les persones individuals com a les col·lectives. També és necessària la desaparició de qualsevol propietat estatista i assumció comunitària gradual de certs serveis.

Per altra banda, la publicitat per gremi, elaborada tècnicament per professionals liberals a disposició de les empreses del sector gremial, permet informar objectivament de la qualitat, els preus i les característiques dels articles. Uns preus mínims antidumping són elaborats per cada gremi, amb l'objectiu d'evitar la formació de monopolis. El model preveu

que la taxa d'interès mínim comunitari per als excedents de comptes corrents a la vista afavoreixi l'estalvi. El tipus d'interès s'ha de determinar en funció del creixement de la producció.

Independentment de les lleis mínimes, les empreses gaudiran d'una sèrie d'avantatges i facilitats importants a l'hora de ser eficaces i productives en màxima quantitat i òptima qualitat, com, per exemple, la contractació i descontractació lliures. Les empreses no són centres de beneficència; en una empresa, el criteri que prima és el de l'optimització i maximització de la producció. I si, segons aquest criteri, una empresa té massa personal, cal que pugui descontractar-lo lliurement, així com contractar-ne lliurement sempre que li calgui.

Com a protecció del treballador assalariat, en cas de descontractació, podrà cobrar immediatament el salari de solidaritat social per atur forçós indefinidament, establert per assegurar un mínim vital d'acord amb el nivell de prosperitat general d'una comunitat geopolítica concreta. La quantia d'aquest salari d'atur forçós serà la mateixa per a tothom, sigui quina sigui la categoria tècnica-salarial del treballador.

Pel que fa al salari mínim professional, s'establirà com el doble del salari de solidaritat social d'atur forçós. Aquesta és la garantia pràctica contra el llibertinatge del "liberalisme", que utilitza la pressió de la misèria del proletariat de reserva per mantenir unes condicions de treball indignes i uns salaris de fam.

El salari efectiu pagat en cada cas concret serà una funció contractual lliure i privada, entre cada empresa i cada treballador, que s'establirà en funció de la demanda de col·laboradors competents per part de les empreses, i l'oferta de treball assalariat competent per part dels treballadors.

També és factible la reducció de la jornada laboral al nivell tecnicoeconòmic possible (20 hores a la setmana?).

L'economia de mercat llibertari, en el pla polític, ha d'actuar exclusivament a base del joc del crèdit inversiu i de les finances comunitàries al consum possibles, com es veurà més endavant. A partir d'unes lleis mínimes constitucionals, la dinàmica d'aquest mercat ha de ser portada pels seus mateixos actors que, en cas de conflicte, disposen d'una justícia econòmica especialitzada gratuïta i àgil, que estableix jurisprudència.

III.2.3.) Les finances comunitàries al consum

Les finances comunitàries al consum són diner repartit a fons perdut (és a dir: gratuït) per gastar únicament i exclusivament en consum. Per recuperar el valor de la producció

excedentària que ningú no s'apropia, la invenció de diner comunitari permet la creació de sous socials, és a dir, d'unes rendes equilibradores d'excedents.

El criteri que s'ha de seguir en el repartiment de les finances no és ja el de l'eficàcia productiva, sinó el de les necessitats de consum reals de la població, que cal atendre segons el principi d'una total solidaritat comunitària.

Per tal d'assegurar les necessitats mínimes de consum de totes les persones i per facilitar una interdependència transparent entre les diferents funcions en la societat, aquest model distingeix quatre estatuts socials i financers, en funció dels quals s'estableixen els sous socials. Són els següents:

- L'estatut general, destinat a tota la població, garanteix un mínim d'ingrés a tothom;
- L'estatut mercantil, destinat a determinades situacions dels qui estan retribuïts pel mercat, regula una retribució comunitària en circumstàncies d'atur, vaga, malaltia, etc.;
- L'estatut comunitari liberal, destinat al finançament dels serveis comunitaris, que es presten a la societat gratuïtament, i del seu personal. Aplega també els professionals liberals. En els comptes corrents de les persones adscrites a l'estatut comunitari només poden entrar diners d'origen comunitari;
- L'estatut mixt, entre el mercantil i el comunitari liberal, destinat a empreses artesanals i serveis comunitaris que participen en el mercat.

La societat transparent vetlla per la seguretat social de tothom - en tant que consumidors -, a través de l'estatut general; de tots els qui treballen remunerats pel mercat, a través de l'estatut mercantil; de totes les empreses a través del crèdit inversiu i de tots els professionals, institucions i associacions liberals - culturals a través de l'estatut comunitari liberal.

Aquest model fa una distinció fonamental, dins del sistema socioeconòmic, entre el "sector mercantil" i el "sector comunitari". Qualsevol professional comunitari pot passar al mercat i viceversa, però amb un temps d'espera determinat i una sèrie de mesures cautelars, aplicables segons els casos. Qualsevol persona acollida a un estatut pot participar (ajudar, col·laborar) en una entitat o empresa d'un altre estatut, però sense retribució.

L'objectiu de l'estatut comunitari liberal és crear un nou marc legal al qual es puguin adscriure progressivament tots els professionals dels serveis (aparells de l'Estat, justícia, exèrcit, autoritats territorials autònomes, administració pública, entitats educatives, sanitàries, financeres i d'altres serveis socials i culturals), que faciliti les seves possibilitats creatives i

generadores, així com la llibertat de tria de l'usuari, que avui en dia estan mermades pels monopolis i oligopolis oficials o fàctics.

L'estatut comunitari liberal conforma un règim legal de gestió i propietat, en el qual els serveis esdevenen gratuïts per a l'usuari, finançats amb fons públics, amb llibertat de creació d'associacions destinades a oferir aquests serveis, i d'autogestió. El finançament per a equipaments i manteniment ofereix un sistema proporcional al nombre d'usuaris i de gestors en relació a l'àmbit territorial cobert. El finançament dels sous és equitatiu segons la categoria professional. Els professionals hi accedeixen a partir d'avaluar la seva competència en l'àrea corresponent, tenint en compte els estudis i un període de pràctiques, sense oposicions.

Les pensions i el subsidi d'atur depenen també del finançament públic. Ara bé, tothom té el dret i la llibertat de subscriure, en el mercat, els contractes que vulgui amb les empreses privades d'assegurances lliures, per les quantitats que lliurement interressi d'assegurar-se en cada cas.

Com es pot deduir, queden suprimides totes les quotes obligatòries de la Seguretat Social tant per als col·laboradors de l'empresa com per aquesta. El sistema de mutualitat i capitalització és un sistema conforme a la naturalesa del mercat privat de serveis d'assegurances, però no pot servir com a base d'una solidaritat social completa i general. Així, assegurada aquesta solidaritat social, amb tots els serveis gratuïts corresponents per a tothom segons les necessitats i els mèrits de cadascú, es deixa completament lliure l'opció d'assegurar-se dins la dinàmica del mercat privat en la qual estan immersos i on els principis indicats de capitalització i mutualitat són propis.

III.2.4.) Sous socials i crèdits comunitaris

En aquest sistema de distribució de la renda, els imports dels diferents sous socials estan determinats per un nombre de punts democràticament fixats per llei. La massa monetària creada comunitàriament - amb la invenció de diner, que ha de correspondre al valor dels excedents productius -, dividida pel nombre total de punts, dona el valor de cada punt. D'aquesta manera l'import de cada sou va en relació de tres factors:

- 1) el nombre de punts que li corresponen, segons el seu estatut social;
- 2) el nombre total de punts repartit entre tota la comunitat;
- 3) la massa monetària comunitària disponible, segons la invenció de diner ajustada als excedents de producció mercantil.

Així doncs, es crea una autoregulació (un *feedback*) entre la major o menor prosperitat generada pel mercat i el valor dels sous socials. És a dir, si es generen més excedents productius - mantenint el nombre de punts per a cada sou - els sous socials (de les famílies, les institucions, els jutges, els professors, els metges, els aturats, etc.) augmenten. I si es generen menys excedents, els sous baixen. Aquest fet empeny els qui estan acollits a l'estatut comunitari a oferir els seus serveis pensant en el benestar de la gent, que així produeix més i millors excedents a repartir. En certs moments, si es considera que l'import dels sous és insuficient per garantir la supervivència d'una part de la població, es pot recórrer, per augmentar la massa comunitària, a l'impost únic de solidaritat.

D'altra banda, es preveu aturar el mercat especulatiu, però, a la vegada, poder garantir una cobertura econòmica a les inversions productives intensives en capital o de llarg termini.

Així, des del punt de vista institucional, es planteja una reforma bancària. Es distingeix entre les funcions dels bancs de negocis i de les caixes d'estalvis.

Els bancs de negocis són unes empreses que es limiten a oferir els seus serveis comptables a d'altres empreses i a una part de la població. Gestionen comptes corrents de producció - de les empreses - i comptes corrents d'estalvi de la producció multiassalariada, de persones que reben un sou del mercat i, a la vegada, tenen participacions en empreses. Això vol dir que només manejaran poder de compra pertanyent al cicle de producció, i no podran manejar poder de compra pertanyent al cicle del consum.

La seva tasca i el seu negoci principal és l'específicament bancari de la capitalització: és a dir, la conversió de l'estalvi acumulat en els comptes corrents en capital productiu. Però els bancs de negocis han de limitar la seva invenció de diner a:

- a) els capitals i reserves propis;
- b) les quantitats que siguin dipositades a termini; aquest tipus de dipòsits no seran socialitzats.

Per donar cobertura a les inversions productives, intensives en capital o extensives en el temps, els bancs generen crèdits comunitaris comissionats per l'Estat, ja que aquests tipus de crèdits es basen en els saldos dels comptes corrents socialitzats. Distribueixen els crèdits comunitaris a la inversió, participant en la gestió i seguiment dels projectes que financen. Per als seus serveis reben una comissió pactada amb les autoritats monetàries.

Les condicions del crèdit comunitari a la inversió, que el diferencien molt netament del préstec bancari normal, són les següents:

1. El creditat no necessita avals propis, ni de tercers, sobre propietats o capitals ja existents: la seva garantia ha de consistir en la capacitat productiva/tècnica de l'empresa.
2. La concessió del crèdit comporta la designació d'un cogerent que supervisa la gestió de l'empresa i la utilització del crèdit per compte del banc concessor.
3. Durant un període inicial de tres anys, no cal pagar interessos; a partir d'aquest període, es paguen interessos dobles als del préstec bancari normal, donat amb recursos propis o dipòsits a termini. La meitat d'aquests interessos és per al banc concessor i l'altra meitat va a parar al Tresor, per efectuar nous crèdits.
4. No hi ha clàusula fixa de devolució del crèdit, però fins que no hagi estat retornat, es continua pagant interessos dobles i el cogerent designat pel banc concessor resta a l'empresa.

Els crèdits comunitaris a la inversió persegueixen, evidentment, promoure la creació de riquesa empresarial/privada, segons el seu lema de màxima producció, d'òptima qualitat, i amb el mínim d'esforç i de risc; per això, el criteri fonamental en la concessió de crèdits és l'eficàcia tècnica/productiva demostrada pel sol·licitant.

Per la seva banda, les caixes d'estalvis es limiten a oferir els seus serveis a tota la població en els aspectes relacionats amb el consum. Les funcions d'aquestes caixes no solament són mercantils, sinó que també assumeixen funcions administratives de la comunitat i distribueixen els sous socials. Els seus serveis són finançats pel pressupost comunitari.

Tots els membres de la comunitat tenen un compte corrent en què s'ingressen els seus sous socials, i tenen dret a tots els serveis gratuïtament. Les caixes gestionen comptes corrents de producció uniassalariada - de persones que només reben un sou del mercat - i comptes corrents d'estalvi de consum, de persones acollides a l'estatut comunitari liberal.

III.2.5.) Finançament dels serveis de l'estatut comunitari liberal

L'objectiu pràctic principal d'aquesta proposta específica és el de garantir el finançament d'uns serveis públics gratuïts i de qualitat per a tothom, sense un augment dels impostos.

Altres objectius concrets afegits són:

- a) Recuperar el valor dels estocs de producció dels sectors primari i secundari, que avui queda en via morta i pot arribar a ser una font indirecta generadora de riquesa.

- b) Donar un valor fixat per a una riquesa material a un sector d'importància creixent en l'economia com són els serveis, que eviti les inestabilitats de l'actual mercat financer i que afecten tota l'economia productiva.
- c) Garantir, malgrat tot aquest procés de socialització de l'economia, l'incentiu de la competitivitat a partir de mecanismes de regulació entre sectors productius i els seus valors, per una banda, i entre categories professionals, per l'altra.

La forma d'assolir aquests fins suposa la combinació de diversos mitjans. En primer lloc, és necessari posar en vigència la creació del diner comunitari, una eina que garanteix el finançament dels serveis públics i que és un instrument de canvi d'un valor avui desaprofitat: els estocs productius. Per tant, cal la conversió d'aquests estocs en font indirecta de generació de riquesa, per esdevenir patró de referència del diner esmentat.

En segon lloc, cal una regulació dels ingressos de les persones adscrites a l'estatut comunitari liberal, que impedeixi, per llei, l'entrada de diners no procedents de la massa monetària comunitària. El control electrònic del diner a partir d'un sistema informatitzat, sense moneda anònima, i obert al coneixement del públic, detecta i pot impedir qualsevol transacció il·licita en aquest sentit, impeding les "operacions" de qui té prou diners per influir en la política, la justícia, l'ensenyament, la medicina, etc.

El pressupost comunitari inclou el finançament dels serveis de l'estatut comunitari liberal.

Així mateix, és necessari l'establiment de mecanismes autoregulators per mantenir l'incentiu de la competitivitat. Concretament es proposa:

1. La determinació del preu del diner comunitari a partir de la mitjana resultat de l'autoregulació entre el conjunt de la massa monetària assignada en cada moment i el valor dels excedents del consum.
2. La regulació, per incentivar la feina ben feta en el sector comunitari, que cada grup professional voti anualment un tant per cent de companys per a l'ascens de categoria econòmica (no de capacitat de decisió).

III.2.6.) Comerç exterior i duanes

Dins del model, la importació i l'exportació són completament lliures.

Pel que fa als drets de duana, són eventuais, i no es paguen segons el tipus de mercaderia importada o exportada, sinó en funció dels dos criteris següents.

En primer lloc, hi ha els drets duaners per a un equilibri dinàmic continuat de balances. Cada importació i exportació paga un dret variable, en funció de l'equilibri de balances amb el país de destinació (exportació) o d'origen (importació). Si la balança és en equilibri, els drets duaners són nuls; els drets a la importació pugen amb les balances deficitàries, i els drets a l'exportació pugen amb les balances amb superàvit. Aquests drets de duana variables són instantàniament comunicats a qualsevol empresa que els demani, referents a una importació o exportació donada, i li són garantits per un període de temps prudencial, si l'empresa es compromet a realitzar l'operació en el termini fixat.

Per a aquest sistema, s'assoleix un equilibri dinàmic permanent, Estat per Estat, o en un grup d'Estats, que en l'opinió de l'autor, és la condició indispensable de tot comerç exterior sa, i, per tant, l'objectiu prioritari a aconseguir per tota organització duanera.

En segon lloc, s'estableixen uns drets duaners antidumping. Per evitar la competència, tant per als productors locals com estrangers que, valent-se, per exemple, de l'explotació de la mà d'obra, produeixen mercaderies més barates, el preu mínim legal de venda és obligatori per a totes les factures-xec, tant d'importació com d'exportació. Si el preu de venda d'un producte importat és inferior, la diferència constitueix un dret duaner antidumping i, per tant, l'importador no es pot beneficiar d'aquesta diferència.

III.3) Proposta d'organització política

Democràcia participativa i responsabilitzadora i descentralització del poder

La societat transparent vol assolir que l'estat de dret deixi de ser fustigat pels poders fàctics, cosa que és impossible sense diner informatiu personalitzat. Alhora, cal tenir en compte en la presa de decisions, la voluntat de la població i l'eficiència dels resultats, amb una major participació i responsabilització, i amb plena informació.

En el pla polític, aquest model pretén garantir una democràcia participativa i responsabilitzadora, partint dels principis de separació real dels poders i de descentralització del poder, cercant la responsabilització de persones i institucions en cada àmbit funcional i territorial, així com, a la vegada, la interdependència i la plena informació entre els diferents àmbits.

També vol promoure, de forma paral·lela, la democratització del mercat, augmentant la participació i la responsabilització de les persones, especialment en l'àmbit de l'autogestió.

Cal separar, però mantenint una interdependència, d'una banda, els tres poders polítics: legislatiu, executiu i judicial; i, de l'altra, els sistemes polític, informatiu/judicial i

econòmic. Tanmateix, cal descentralitzar el poder seguint el principi de subsidiarietat, amb lliure confederació dins d'un marc federal, afavorint les reivindicacions d'autogestió i d'autodeterminació, i trencant amb el paper dels actuals Estats-Nació.

En aquesta proposta, l'Estat (o *arquia política* en termes de l'autor) es compon de:

1. Un òrgan executiu fort i breu, amb un cap d'Estat electiu únic i personalment responsable, i amb un consell format per un petit nombre de membres.
2. Un òrgan legislatiu independent de l'executiu, elegit separatament, que es limita a legislar lleis mínimes. L'executiu no depèn dels seus vots per poder actuar.
3. Unes cambres consultives, especialitzades en cada àmbit i sector d'activitats, que són de consulta obligada en l'elaboració de qualsevol llei.

L'*arquia justicial*, que s'exerceix a través d'una justícia pacificadora de tots els múltiples conflictes generats en la comunitat, és la protectora de tot l'arxiu de *factures-xec*.

És fonamental que el nou sistema monetari/informatiu no depengui ni d'hisenda, ni de la policia, ni del govern, ni d'empreses privades. L'Estat i els particulars només tenen accés a les dades de caràcter general. La seva socialització, fonamental per a la racionalització de l'economia, també ho és per a la construcció d'una *democràcia participativa i responsabilitzadora*. A les dades de caràcter personal, només hi té accés el mateix interessat i una justícia independent. La informació global està només en mans de la justícia protegida per uns altres tres equips independents, per evitar els errors i el joc brut. Els tres equips tenen independència econòmica, institucional i organitzativa, i només estan subordinats a la llei, però no tenen força coercitiva.

IV) Proposta d'aplicació gradual

Pla anticorrupció. L'EuroPass cap a un règim de transparència.

Una de les tesis principals d'aquest model és que amb la monètica, en determinades condicions, la societat pot disposar d'un sistema que afavoreixi la llibertat (més enllà dels constrenyiments de la burocràcia), però que també faciliti l'autoresponsabilitat, perquè els actes lliures deixin la petja necessària que permeti resseguir i clarificar les conductes delictives (terrorismes, drogues, armes, suborns, estafes, robatoris). Per això, l'autor proposa que s'aprofiti l'euro com a oportunitat històrica per fer-ne la moneda d'una Europa transparent i responsable.

Aquesta proposta consisteix en una transició cap a la implantació generalitzada de la factura-xec. El règim de transparència és un primer pas per avançar cap a la societat transparent.

Es planteja la institucionalització d'un règim de transparència, que es fonamenta en la hipòtesi que la persona o institució que l'adopta es compromet a efectuar tots els seus pagaments i cobraments amb uns xecs especials a través dels comptes bancaris, que són una implantació gradual i selectiva de la factura-xec. És a dir, que es compromet a fer totes les seves operacions amb uns xecs nominatius i informatius. Nominatius, perquè només seran vàlids si hi consta el nom de les dues persones que fan la transacció. Informatius, perquè a més de la funció de xec, també faran la funció de factura: hi constaran els béns o serveis, el motiu de la transacció, amb els corresponents preus i característiques.

El règim de transparència contempla diferents propostes d'implantació que poden aplicar-se per a diferents grups socials, com: la classe política, les institucions públiques, les empreses privades i els ciutadans. En el cas de la classe política, es tracta d'una exigència, perquè els ciutadans puguin adquirir el dret de les funcions electives. En les institucions públiques ha de ser un hàbit normal i obligatori del seu funcionament. Pel que fa a les empreses privades, és una adscripció voluntària al nou règim que pot tenir incentius fiscals o d'un altre tipus com a contrapartida. En el cas dels ciutadans, cal tenir en compte la lògica reticència a incorporar-se a un règim de transparència fins que els polítics, els funcionaris públics i les empreses ho practiquin.

Les persones sotmeses al règim de transparència, per la seva funció pública o que s'hi acullin voluntàriament, no podran usar efectiu (o sigui, bitllets de banc anònims) sota greu sanció penal.

Una forma concreta per facilitar la implantació progressiva del règim de transparència - independentment que també pugui obrir portes al model de la societat transparent - és l'EuroPass, és a dir, una targeta electrònica de pagament que també tingui la funció d'identificació (DNI) i passaport internacional, és a dir que, a més de la informació bancària, doni també tota la informació necessària per a la identificació personal. La seva acceptació política i social pot ser una contribució decisiva a l'enfortiment d'un estat de dret europeu, contra el frau, la corrupció i la majoria de crims i delictes per raó de diners i a favor d'una gestió pública transparent.

nova

**Centre per a la
Innovació Social**

Quadern 5

Propostes per
REPENSAR LA RESOLUCIÓ
DE CONFLICTES

Sessió de Contrastació 5
6 de novembre de 2000
Barcelona, Aula Provença
C/ Provença 324

Document de treball de la Col·lecció Quaderns per Repensar la Societat
Nova, Centre per a la Innovació Social Tel 93 586 6019, novacis@wanadoo.es

ÍNDIX

REPENSAR LA RESOLUCIÓ DELS CONFLICTES INTERNACIONALS: LA GUERRA I LA PAU.....	2
REPENSAR LA RESOLUCIÓ DELS CONFLICTES INTRAESTATALS I SOCIALS.....	24
REPENSAR LA RESOLUCIÓ DELS CONFLICTES INTERPERSONALS I L'EDUCACIÓ PER A LA CULTURA DE PAU.....	46

REPENSAR LA RESOLUCIÓ DELS CONFLICTES INTERNACIONALS: LA GUERRA I LA PAU

ÍNDIX

I) EL DIAGNÒSTIC	3
I.1.) L'experiència social contrastable sobre els conflictes internacionals	3
I.2.) Sobre les regles de joc	8
I.3.) El diagnòstic des d'un punt de vista dels valors subjectius	8
II) ELS OBJECTIUS.....	9
III) LES HIPÒTESIS.....	9
Sobre la violència	9
Sobre la despesa militar	10
Sobre el model de defensa	11
Sobre la pau internacional en la globalització.....	11
IV) LES PROPOSTES	12
IV.1.) Propostes centrades en la reforma d'institucions o creació d'organitzacions....	12
IV.1.1.) La reforma de les Nacions Unides: una proposta de democratització dels seus òrgans de govern.....	12
IV.1.2.) Guerrers de Pau	14
IV.2.) Propostes centrades en els canvis de les regles de joc.....	15
IV.2.1.) Llei d'opció per la pau.....	15
IV.2.2.) Criteris per autoritzar o restringir les exportacions d'armament	15
IV.2.3.) Mesures per acabar amb el secret del comerç internacional d'armes	17
IV.3.) Propostes centrades en polítiques innovadores.....	18
IV.3.1.) Defensa 2001: per unes forces armades exclusivament defensives	18
IV.3.2.) Un dia de guerra per a la pau el primer any (2 el segon any, 4, 8, 16, 32, 64, 128 dies en 8 anys).....	19
IV.3.3.) Mesures de prevenció i control de les guerres a Europa.....	19
IV.4.) Propostes centrades en accions innovadores.....	20
IV.4.1.) Denunciar la militarització subtil per a una societat confosa.....	20
IV.4.2.) Insubmisos als quaters, per un debat sobre el militarisme.....	21
IV.5.) Propostes centrades en accions ja experimentades	22
Objecció fiscal a les despeses militars.....	22

Neix una nova modalitat de ball de saló a Catalunya

DE MÀ

12 Abril de 2009

Defensa 2001, model a la cimera de l'OTAN

El model "Defensa 2001" inspira els plans de defensa de la cimera de l'OTAN celebrada durant aquesta setmana a Amsterdam.

"Defensa 2001" representa un estalvi de recursos molt gran en relació al model tradicional de forces armades. Aquestes passen a ser exclusivament defensives cosa que reduirà les espirals d'amenaques mútues i permetrà una major inversió l'àmbit social i ecològic i es disposaran de recursos per fomentar la investigació sobre la pau i el desarmament.

Es preveu que amb el temps el model Defensa 2001 ajudarà a transformar els esquemes culturals de cara a aconseguir un tipus de relació entre els pobles, basat en la confiança i no en l'amenaça.

I) EL DIAGNÒSTIC

1.1.) L'experiència social contrastable sobre els conflictes internacionals

En els conflictes armats i violents actuals, la població civil representa el 90% de les baixes, els militars només el 10%. Contràriament, en el passat aquestes xifres eren a la inversa.

Les despeses militars representen divuit vegades l'Ajuda al Desenvolupament que els països de l'OCDE transfereixen al Tercer Món, i absorbeixen una quantitat set vegades major que la dels pagaments que s'exigeixen als països del Sud en concepte de serveis del deute. És en defensa on l'"esforç" espanyol s'assembla al comunitari. Espanya no està amenaçada militarment per ningú, ni és previsible que ho estigui en un futur pròxim. Hi ha moltes necessitats socials desateses, però som nosaltres, els ciutadans, els que posem directament en els comptes d'Hisenda, a través de l'impost sobre la renda, una part important dels pressupostos militars.

El nombre d'efectius de les forces armades, l'import de les despeses militars mundials i el volum global de les exportacions d'armaments disminueixen des de 1987. El descens més espectacular és del comerç d'armaments. Però sembla que aquesta disminució va arribar a un límit i l'any 1993 es va invertir la tendència descendent des de 1989.

Els principals països exportadors d'armes, en ordre decreixent segons l'import de les seves exportacions són: Estats Units, Rússia, Alemanya, Regne Unit, França, Xina, Canadà i Israel. Els països que en el quinquenni 1990-94 han adquirit una major quantitat d'armes pesades són: Aràbia Saudita, Japó, Turquia, Grècia, Índia, Egipte i Alemanya.

En els últims deu anys, Espanya s'ha situat entre el 8è i el 18è lloc en el rànquing d'exportadors d'armament. Les dades sobre aquestes exportacions han estat declarades matèria reservada per un acord del Consell de Ministres el mes de novembre de 1986. L'únic que l'administració deixa transcendir són les operacions aprovades per la Junta Interministerial que controla aquestes exportacions. En el període 1980-87, l'Orient Mitjà absorbia més del 44% de les exportacions espanyoles, seguit del Magrib (16%) i d'Amèrica Llatina (13%). En els anys noranta, les exportacions s'han

diversificat: Orient Mitjà (20%), Amèrica Llatina (19%), Europa (16%), Àsia (15%), Àfrica (14%) i el Magrib (12%). Però les vendes dels anys 80 dupliquen les dels anys 90.

Des de 1988, les empreses públiques, amb quatre cinques parts del negoci, són les més involucrades en les exportacions. Bona part d'aquest comerç i de l'assistència militar, repressiva o policial, està dirigida a països en els que es violen els drets humans. En la majoria dels països als que Espanya ha venut armes, es practiquen els maltractaments i tortures als detinguts, especialment als polítics i presos de consciència, amb resultat de mort en nombroses ocasions. També s'hi practica les execucions extrajudicials i desaparicions; a més, la pena de mort no està abolida en molts d'ells. Així mateix, en molts casos no han firmat el Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals, ni el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, ni la Convenció contra la Tortura.

En la majoria dels països, el comerç d'armament funciona a l'empara del secretisme. A Espanya, s'oculten les vendes a països en conflicte, les transferències a països coneguts com a simples intermediaris i a països que no respecten els drets humans. S'oculten també les vendes de certs tipus d'armament que afecten la població civil. Aquesta ocultació incompleix el Document de Principis sobre Transferència d'Armes Convencionals, aprovat pel Fòrum de Seguretat i Cooperació de la CSCE l'any 1993.

Les tres quartes parts del comerç mundial d'armament està controlat pels cinc membres permanents del Consell de Seguretat de l'ONU.

Hi ha un cercle cínic compost per la venda d'armes en primer lloc i després l'enviament d'ajuda humanitària per guarir les víctimes d'aquelles armes.

Aquesta situació ha determinat que ONGs espanyoles com Amnistia Internacional, Greenpeace, Intermón i Metges sense Fronteres afegixin a les seves activitats habituals la denúncia del comerç d'armament a Espanya.

Com a resultat del compromís que aquestes quatre ONGs impulsores de la campanya per la transparència en el comerç d'armament i la Càtedra UNESCO sobre Pau i Drets Humans de la UAB, van adquirir amb la Secretaria d'Estat de Comerç, màxim responsable de les autoritzacions d'exportacions d'armament, s'ha elaborat un informe, els aspectes més rellevants del qual són els següents:

L'informe pretén orientar els membres de les Comissions de Defensa i Afers Exteriors del Congrés dels Diputats, que en virtut de la decisió presa pel Ple del

Congrés del 25/3/97, ha de rebre informació del govern relativa a les exportacions d'armament. Els autors d'aquest informe interpreten aquest acord com un compromís per elaborar un llistat periòdic d'aquells països que tenen una delicada situació de drets humans, conflictivitat, o militarització que aconsellen estar subjectes a restriccions. L'informe no intenta establir cap criteri definitiu, sinó només orientatiu.

Indicadors utilitzats en estudis de prevenció de conflictes, i tipus de consideracions referents als països destinataris:

1. Embargament de les Nacions Unides o altres organismes regionals (OSCE o UE):

- Països embargats pel Consell de Seguretat de les Nacions Unides.
- Països embargats per la UE o per l'OSCE.

2. Nivells de militarització:

- Països que encara no han informat al Registre d'Armes Convencionals de Nacions Unides, entre 1992 i 1995;
- Països amb una despesa militar superior al 5% del PBI;
- Països amb un percentatge de soldats superior al 1,5% de la població;
- Països amb un percentatge del valor de les importacions d'armament superior al 2% del PBI.

3. Situació dels Drets Humans:

- Països que no han firmat i ratificat el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics;
- Països que no han firmat i ratificat el Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals;
- Països amb greus i sistemàtiques violacions dels drets humans.

4. Nivell de conflictivitat:

- Països amb conflictes bèl·lics;
- Països en conflicte latent, tensió greu o amb enfrontaments, en l'interior o amb els seus veïns.

L'anàlisi a 98 països, amb una mitjana de 2,9 indicadors per país, en determinades circumstàncies i contextos, un sol indicador pot tenir una rellevància decisiva. Conclusions més importants:

1. Hi ha 14 països subjectes a embargaments pel Consell de Seguretat de les Nacions Unides o per la UE; aquests països presenten una mitjana de 4,6 indicadors

d'alerta (Afganistan, Angola, Xina, Iran, Iraq, Libèria, Líbia, Myanmar, Nigèria, Ruanda, Somàlia, Sudan, RD Congo -ex Zaire-, ex Iugoslàvia).

Els intents d'accelerar l'aixecament de l'embargament sobre alguns d'aquests països (Xina), per raons econòmiques, pot estimular el rearmament i l'enfortiment dels aparells militars i repressius.

2. Ha de considerar-se la situació conflictiva dels països destinataris.

Els països als que no s'hauria d'autoritzar exportacions són els següents: Afganistan, Angola, Burundi, Cambotja, Congo, Indonèsia, Iran, Iraq, Kènia, Libèria, Myanmar, Ruanda, Sèrbia, Sierra Leone, Somàlia, Sudan, Turquia, ex Zaire.

Països on caldria procedir a una seriosa anàlisi sobre la repercussió de les exportacions d'armes: Albània, Algèria, Armènia, Azerbaidjan, Bòsnia, Xipre, Colòmbia, Croàcia, Geòrgia, Índia, Marroc, Mèxic, Rússia, Síria, Sri Lanka, Tayikistan, Uganda.

Alguns d'aquests països estan immersos en processos de pau, per la qual cosa la denegació d'exportacions pot ser una mesura de pressió perquè accelerin aquests processos.

3. Cal tenir en compte la situació dels drets humans en els països compradors d'armament.

El llistat de països en els que les violacions de drets humans són sistemàtiques és molt extensa. Hi ha una estreta relació entre el criteri de drets humans i alguns productes específics.

4. Prendre en consideració els nivells de rearmament i de militarització dels països destinataris (tenint en compte els indicadors d'alerta 3, 4, 5 i 6).

Els països que, per aquest motiu, haurien de veure restringides les exportacions d'armes són: Angola, Aràbia, Bahrein, Bòsnia, Corea del Nord, Djibouti, Iraq, Kuwait, Laos, Oman, Qatar, Ruanda, Síria.

Als països que presenten quotes típiques d'economies de guerra en un o diversos indicadors, no s'haurien d'autoritzar noves exportacions d'armament. Aquests països són: Albània, Angola, Aràbia, Bòsnia, Corea del Nord, Croàcia, Emirats, Irak, Israel, Jordània, Kuwait, Oman, Síria.

Els criteris orientadors per denegar o restringir sol·licituds d'exportació d'armament han d'actualitzar-se constantment.

Per altra banda, l'experiència específica de Bòsnia-Hercegovina ha demostrat, al llarg de centúries, que diverses cultures i religions podien coexistir exitosament, fins i

tot en un context tan complex com el de la regió dels Balcans. Segons el cens de 1991, Bòsnia-Hercegovina tenia 4,2 milions d'habitants, majoritàriament d'origen eslau. Prop del 44% eren bosnians (de religió musulmana), un 33% eren serbobosnians (de religió ortodoxa), un 17% eren croatobosnians (de religió catòlica), i la resta pertanyien a d'altres grups culturals, ètnics o religiosos, com jueus, ucraïnesos, polonesos, valons, albanesos, eslovens i txecs. Entre el 30 i el 40% dels matrimonis eren mixtos. Tanmateix, després de quatre anys de guerra, amb centenars de milers de persones mortes, ferides, refugiades o desplaçades, aquesta convivència es troba en perill. Els acords de Dayton han servit per aturar una guerra. Tanmateix, encara hi ha molts dubtes sobre si realment serviran per consolidar una veritable pau basada en la pluralitat nacional i cultural.

A més, a propòsit de la intervenció internacional, la missió de pacificació a Bòsnia ensenya moltes lliçons, però no és un model de futur. L'OTAN no pot assumir el monopoli ni la responsabilitat de les missions de pacificació d'arreu del món, ni tan sols a Europa, i no es pot esperar que desplegui unes forces enormes cada cop que esclata un conflicte.

Acceptar això significa dues coses. En primer lloc, que la gestió i la prevenció de conflictes han de ser preses molt més seriosament del que ho han estat en el passat. Fins ara, només l'OSCE hi ha dedicat un mínim d'atenció, però no, en canvi, la Unió Europea, i menys encara l'OTAN. No és cap secret que l'estabilitat i la seguretat d'Europa només estarà garantida si som capaços d'evitar tragèdies com la de Bòsnia. En definitiva, això vol dir estar disposats a gastar petites sumes de diners per evitar costos molt més elevats més tard. Els governs generalment no ho entenen prou bé i els recursos no sempre estan distribuïts com caldria entre els ministeris de defensa i el d'exterior.

En segon lloc, si s'ha de plantejar de nou una intervenció militar, l'experiència de la UNPROFOR ens mostra alguns errors que convindria evitar: forces poc armades i molt disperses incapaces d'intimidat o frenar una possible escalada de violència; manca d'unitat en el comandament en l'escenari d'operacions; manca de claredat i consens en la imparcialitat i la neutralitat; manca d'un mandat i una missió clars; i manca d'una estratègia política acordada per les forces de suport. En aquest sentit, els governs haurien de deixar clar si cedeixen tropes per a operacions de manteniment de la pau o per a la pacificació, ja que ambdues tasques són diferents, i la segona és més perillosa que la primera. En el pla civil, també es pot aplicar la mateixa proposta de compartir

riscos, responsabilitats i càrregues. Els terminis han de ser realistes i és preferible que no estiguin relacionats amb consideracions polítiques externes.

1.2.) Sobre les regles de joc

Les lleis continuen dient que reconèixer l'objecció de consciència es redueix a acceptar que un home no vagi al servei militar, això suposa una gran reducció del significat de l'objecció de consciència. Per altra banda, els estats no accepten l'objecció fiscal com a un dret de les persones. Els objectors es veuen exposats a sancions, recursos i embargament. Seria necessari un pronunciament dels tribunals interestatals de drets humans sobre l'objecció fiscal com a Dret Fonamental de les Persones. En aquest sentit, el dia 2 de desembre de 1993 es va aprovar una resolució en la Comissió de Llibertats Civils del Parlament Europeu, acceptant que l'objecció de consciència abasta el tema impositiu, i insta als seus estats membres a donar una resposta.

1.3.) El diagnòstic des d'un punt de vista dels valors subjectius

Els costos econòmics de qualsevol modalitat d'exèrcit són inacceptables: 1,9 bilions de pessetes en la despesa militar per al 1997 (més que el total dels Ministeris d'Indústria i Energia; Educació i Ciència; Agricultura, Pesca i Alimentació; Cultura).

No ens hem de deixar enganyar pel nou paper "social" dels exèrcits que ens intenten donar. L'exèrcit continua responent als interessos dels països desenvolupats que exerceixen d'àrbitres i policies del nou ordre mundial; les intervencions militars "humanitàries" i "pacificadores" en conflictes generats des de la injustícia de l'ordre econòmic i polític internacional, i agreujats pel tràfic d'armes internacional, són una hipocresia. D'aquí que desobeir, col·lectiva, pública i no violentament a l'exèrcit i al militarisme és bo per a la salut social.

Des d'una de les perspectives exposades, el problema fonamental de l'actual societat és degut al desequilibri de l'evolució material, enormement superior, envers l'evolució espiritual (no necessàriament religiosa) de la humanitat i de la diversitat cultural sobre la que incideix una mateixa pressió consumista (made in USA).

II) ELS OBJECTIUS

Els objectius més amplis i abstractes de les diverses propostes cobreixen diverses àrees. Tot i que no totes les proposicions resulten plenament coherents entre si, en conjunt delineen **una visió filosòfica enfocada cap a un món menys violent, més solidari, més responsable, més democràtic**, on tots els éssers humans puguin dur una vida no només digna sinó d'alta qualitat, en un context que resulti ecològicament sostenible i **amb una pau duradora**.

En la recerca del benestar econòmic i una major qualitat de vida és precís plantejar-se com a objectius dedicar els diners a millorar la societat, en comptes de gastar-los en preparar la guerra, així com l'organització d'un ordre mundial més escaient a una societat dotada d'un nivell espiritual i cultural superior.

La pau internacional és una de les formes de contribuir a l'objectiu de la defensa dels drets humans.

Cal aprendre de la història dels conflictes humans i desenvolupar uns sistemes de defensa adequats a la natura humana, aconseguir que sigui la raó la que resolgui els conflictes i que la força estigui sempre al seu servei.

L'objectiu bàsic és resoldre pacíficament els conflictes armats; que les "batalles" les guanyin els que tinguin més raó i no els més violents o els que tenen més capacitat de destrucció militar.

És necessari construir nous exèrcits incruents, que a més de la missió de defensa de la sobirania, la independència, el territori i l'ordenament constitucional, puguin realitzar intervencions exteriors en favor de la pau o en defensa dels pobles oprimits, a requeriment dels organismes internacionals o de governs interessats. Que tinguin la missió d'ajuda als damnificats per les grans catàstrofes naturals o produïdes per l'ésser humà.

Consolidar una Europa molt més preparada per prevenir i gestionar conflictes internacionals i poder, així, assegurar l'estabilitat i la seguretat europees.

III) LES HIPÒTESIS

Sobre la violència

En general, les propostes comparteixen la idea que **la violència, lluny de ser una tècnica eficaç de resolució de conflictes humans és, justament, la que n'és la**

causa. No n'hi ha prou en denunciar la violència, cal trobar alternatives concretes i d'una eficàcia garantida i major.

Se'ns repeteix una ideologia falsa: que la violència resol els problemes. La força i no la raó és l'important per al negoci de les armes.

Els conflictes no s'arreglen mai amb violència. Si els conflictes són llargs amb guerres i enfrontaments sagnants o bé s'acaben amb la victòria d'uns i la derrota i opressió dels altres, generant odi i esperit de revenja, o bé, quan estan tots abatuts i cansats, busquen acabar l'enfrontament amb la negociació. Si s'ha d'acabar negociant, es podria començar amb la negociació i evitar tot el patiment.

Segons l'alemany Theodor Ebert, **"l'avenç d'una societat no violenta haurà de produir-se a través de la progressiva democratització de les institucions socials, que constituïran els anomenats territoris alliberats"**. Aconseguir que un dels primers "territoris alliberats" fos l'exèrcit, seria un cop magistral.

En una democràcia, els governants haurien de recollir i interpretar els sentiments i aspiracions dels governats. Tenint en compte que gran part dels governats refusen la falsa disjuntiva de dos tipus d'exèrcit violent (de reclutament i professional), es demana que s'explori la via no violenta.

La militarització social, que no és altra cosa que un instrument al servei dels privilegiats (països industrialitzats, grups econòmics dominants, poders fàctics, etc.), ha canviat en els darrers anys la seva presentació pública. Ara, es justifica amb les accions internacionals "pacificadores", la lluita contra el terrorisme, i la desaparició del servei militar obligatori. Alhora però, s'estén la voluntat d'introduir l'esperit militar a les escoles, es promouen les recerques de tipus bèl·lic sota el paraigües del progrés científic, el control poblacional és facilitat per les noves tecnologies, proliferen els cossos de seguretat privats, la violència és permanentment present en els mitjans de comunicació, i membres de les classes socials més desfavorides acaben esdevenint la "carn de canó" de les forces armades.

Sobre la despesa militar

Les nostres societats dediquen uns recursos desorbitats per a la defensa militar. A més d'abundants, són inútils ja que no existeix defensa eficaç enfront d'un atac amb armes atòmiques, químiques o bacteriològiques (la destrucció total proposen els militars, anomenant-la "teoria de la dissuasió").

La magnitud d'aquestes despeses permet dedicar una part a justificar-se, promocionar-se i així augmentar els beneficis de les grans i petites empreses implicades.

La creació constant d'armament que fa possible la desaparició de la vida en el planeta és una amenaça real que afecta tota la societat.

L'acumulació de despeses militars i la seva consideració en relació a les dificultats pressupostàries que toquen a les despeses socials, no fan més que confirmar la lògica de "racionalitat" de les posicions dels objectors fiscals, per aquells que la declaració de la renda continua sent l'única ocasió d'arreglar els comptes amb l'Estat.

Sobre el model de defensa

El model de defensa militar no ens protegeix, sinó que ens agredeix. Per què donar per bona i per sempre la identificació entre Estat i violència de la llei?

Si hi ha guerres és perquè hi ha gent que les fa i a la guerra la fan anar allà on interessa. El sistema militar està produint estralls en la humanitat i el seu entorn.

Malgrat la no existència d'amenaces militars, l'existència d'unes forces armades es justifica encara per la perpetuació d'un model cultural universal basat en la dissuasió mitjançant la força. No té sentit mantenir un aparell militar de dimensions excessives i preparat per afrontar situacions inexistents i imprevisibles.

D'aquesta manera, sobre una mentida col·lectiva (la defensa militar nacional) s'ha muntat un gran negoci de mort i destrucció ja que periòdicament han de demostrar el seu poder i força en conflictes creats artificialment, la majoria de les vegades, per justificar-se (Guerra del Golf, regalar Espanya armes a Marroc i dir després que cal protegir el flanc sud, etc.).

Sobre la pau internacional en la globalització

Superat el context històric que ens va deixar la II Guerra Mundial, la tipologia dels conflictes contemporanis ha passat a ser majoritàriament de caràcter intraestatal i les fonts de molts conflictes ja no poden ser tractades des de la militarització de les accions. D'altra banda, **l'aparició de problemes globals (el subdesenvolupament, la degradació del medi ambient, desarmament, etc.) ha posat de manifest la incapacitat de qualsevol Estat per aportar mecanismes de resolució que han de ser, també, necessàriament globals.** A més, temàtiques com la del desenvolupament sostenible o la degradació del medi ambient han adoptat una urgència i una universalitat que ja no pot ser obviada.

Ara més que mai, es fa necessària l'existència d'un organisme que pugui funcionar com a "fòrum públic del món" i aquest organisme podria ser l'ONU. No obstant això, el balanç del seu mig segle de vida no és massa encoratjador. La seva funció de "manteniment de la pau i la seguretat internacional" ha posat de relleu la manca d'eficiència i d'autoritat d'aquest organisme, així com una intervenció selectiva en els conflictes. La manca de recursos materials i humans, una estructura interna que continua subjecta als lligams històrics que van provocar la seva aparició, la inexistència d'un mecanisme efectiu de penalitzacions per als països incomplidors i, sobretot, la paràlisi que suposa per un organisme d'aquest tipus, dependrà dels jocs de poder i els interessos de les polítiques exteriors d'un grup reduït d'Estats membres, fan de l'ONU un organisme poc operatiu i deslegitimat.

Les Nacions Unides haurien de reprendre les responsabilitats en qüestions de seguretat que li pertoquen, plantejant-se, això sí, un profund procés de modernització i democratització interna.

Les guerres iugoslaves han posat de manifest les importants mancances que pateix la comunitat internacional de cara a la prevenció i la resolució de conflictes armats.

Les funcions de la "nova" OTAN segueixen sent de dominació Nord-Sud.

IV) LES PROPOSTES

IV.1.) Propostes centrades en la reforma d'institucions o creació d'organitzacions

IV.1.1.) La reforma de les Nacions Unides: una proposta de democratització dels seus òrgans de govern

Ara fa 52 anys de la creació de l'ONU. Al llarg d'aquests anys, el món ha sofert transformacions molt importants i el panorama de les relacions internacionals ha variat sensiblement.

Com a finalitat pràctica, aquesta proposta pretén convertir l'ONU en un organisme internacional efectiu, legítim, amb autoritat i amb una major capacitat de decisió. Aconseguir, per tant, que l'ONU es converteixi en el fòrum mundial idoni per detectar, analitzar i encarrilar els problemes mundials cap a vies de solució.

Perquè això sigui possible, un dels canvis primordials que ha d'encarar l'ONU en la seva reforma cap a la construcció d'un veritable fòrum mundial és la democratització dels seus òrgans de govern. Les propostes següents van encaminades assolir aquest repte.

Desestatalitzar l'ONU mitjançant el concurs actiu d'altres actors i la participació política popular i superar el model confederal de les Nacions Unides:

- a) elevar el rang consultiu de les ONGs a rang codecisional;
- b) composició bipartita de les delegacions dels Estats a les Nacions Unides: un representant diplomàtic oficial i un representant popular escollit directament pels electors de cada país. Els països amb més població gaudirien d'un major nombre de representants establert proporcionalment en funció del nombre dels seus habitants.

Caldria acostar el mecanisme de votacions a la realitat demogràfica dels països i concedir una puntuació per a cada país, equivalent a l'àrea quadrada de la seva població.

Transformació i ampliació del Consell de Seguretat. Dos criteris a tenir en compte a l'hora de procedir a l'ampliació del CS són:

- a) Potències econòmiques: aquest criteri hauria de ser matisat per dos altres criteris: la contribució a les finances de l'ONU i el pagament dels deutes, i la participació en les operacions de manteniment de la pau. Candidats: Japó, Alemanya, Itàlia i Canadà;
- b) Països altament poblats. Candidats: L'Índia, Indonèsia, el Brasil i Nigèria.

Els criteris descrits a) i b) podrien matisar-se aplicant un criteri més geogràfic i introduint representants d'organitzacions regionals: OEA, OUA, la CSCE i la Lliga Àrab. Pel seu pes demogràfic i econòmic, els EUA, Rússia, l'Índia, la Xina, el Japó i Brasil conservarien un seient, la CSCE en tindria 2 i la OEA, la OUA i la Lliga Àrab, en tindrien 1.

Hi hauria altres criteris que formarien part del grup de les "propostes per a un futur" però que resulten indispensables per a la legitimació del CS:

- c) Utilitzar com a criteri la inclusió d'aquells països que hagin demostrat un major compromís amb els objectius programàtics de l'ONU: seguretat, desarmament, cooperació i drets humans;

d) Amb el temps, s'hauria d'aplicar, igualment, una sèrie de requisits, el compliment dels quals ha de condicionar la capacitat dels països per ser estats membres del CS. Alguns d'aquests requisits haurien de ser:

- No tenir deutes pendents amb l'ONU;
- Haver signat i ratificat els principals acords de desarmament i de drets humans;
- Acatar les decisions de la CIJ;
- Tenir un percentatge de despeses militars sobre el PIB inferior al 3%;
- Participar en les forces de pau de les Nacions Unides;
- Haver complert totes les resolucions del CS que poguessin afectar-lo.

La composició permanent del CS es revisaria cada 10 anys en els casos dels nous membres permanents.

Es procediria a l'eliminació progressiva del dret de vet dels cinc membres que en gaudeixen actualment. Els acords del CS es prendrien per majoria de les $\frac{3}{4}$ parts, deixant un marge de 5 dissensions.

IV.1.2.) Guerrers de Pau

Es tractaria d'una organització estable capacitada per a la intervenció eficient en zones de conflicte armat o violent, amb la finalitat de protegir la població civil i els seus recursos vitals, en base als principis de la no violència. Així mateix, per servir com un interlocutor eficaç en la resolució de conflictes, és a dir, sense el recurs de cap mena de violència: no únicament la física sinó tampoc la violència política, econòmica, psicològica, jurídica o estructural.

Un altre dels objectius de la preparació de persones com a Guerrers de Pau, seria la lliure elecció de les tasques a les que cada individu s'hagi volgut incorporar. Els Guerrers de Pau desenvoluparan diferents tasques de protecció no violenta a partir de la lliure elecció que cadascú haurà fet al moment de la seva incorporació. Llurs estratègies i accions s'inscriuran en les desenvolupades pel moviment internacional de Resolució de Conflictes, el que inclou també tasques de mediació pacífica entre les parts enfrontades.

IV.2.) Propostes centrades en els canvis de les regles de joc

IV.2.1.) Llei d'opció per la pau

L'objectiu pràctic d'aquesta proposta consisteix en transformar l'actual model per construir un nou tipus d'exèrcit que sigui voluntari i, a més, utilitzi les armes de la no violència.

Aquesta transformació requereix una nova norma legal sobre la matèria. Hi ha vies indirectes per a una iniciativa d'aquest tipus, en virtut de l'article 77 de la Constitució que preveu la presentació de peticions escrites individuals i col·lectives a les Cambres, així com en virtut del paràgraf 2 de l'article 87 de la Constitució, segons el qual les Assemblees de les Comunitats Autònomes poden remetre a la Mesa del Congrés una proposició de llei. Es presenta al Congrés, Senat i Assemblees Autònomes, sol·licitant que l'assumeixin com a pròpia, i instin la seva tramitació i discussió en ambdues Cambres de les Corts Generals.

L'arsenal de l'exèrcit incruent constarà de mitjans de transport per donar-li una gran mobilitat, mitjans de transmissió i comunicació abundants i molts perfeccionats, que permetin fer arribar la veu de la no violència tant als combatents d'una guerra mortífera com a les reraguardes que els donen suport. L'equip de comunicació constarà de: telèfons, emissores de ràdio i televisió, possibilitats d'edició i difusió massiva, fins i tot des de l'aire, enregistraments audiovisuals i material imprès en diversos idiomes. A més, es comptarà amb un material mèdic i sanitari, mitjans per a la reconstrucció i la reparació d'emergència de camins, ponts i infraestructures i edificis damnats per la guerra, i qualsevol altre material que l'experiència aconselli per desenvolupar una tasca conciliadora i constructora.

Aquest exèrcit evitarà la inactivitat. En temps de pau, en l'interior de la nació, dedicarà part del seu temps a l'entrenament, la capacitació i la investigació, com a activitats encaminades a difondre el coneixement de la no violència entre la població en general. Mai descuidarà l'acció en favor de la pau internacional, i aprofitarà qualsevol oportunitat per contribuir a la resolució de conflictes d'altres països.

IV.2.2.) Criteris per autoritzar o restringir les exportacions d'armament

L'objectiu concret de l'informe elaborat per les ONGs impulsores de la campanya per la transparència en el comerç d'armament i la Càtedra UNESCO sobre Pau i Drets Humans, és ajudar l'administració espanyola a adoptar criteris sobre

l'autorització o denegació de sol·licituds d'exportació d'armament. En aquest sentit es proposa les següents mesures:

1. És necessari respectar els compromisos internacionals firmats per Espanya i la legislació vigent, en especial la derivada dels vuit criteris comuns de la UE.

2. L'Administració en cap cas concedirà autoritzacions d'exportació d'aquells materials que estan prohibits per la legislació internacional o que han estat proscrius a nivell social pels seus efectes indiscriminatoris o per produir sofriments innecessaris.

En cap cas, hauria de prevaler la lògica comercial en l'intent per accelerar l'aixecament d'embargaments armamentístics.

3. És necessari diferenciar aquells països implicats en conflictes en els que el govern és legítim, d'altres en els que els governs són il·legítics, en aquests casos no hauria de procedir-se a autoritzar cap tipus d'exportació d'armes.

4. L'Administració té l'obligació de buscar garanties perquè les transferències de material militar, de seguretat o policial no contribueixin a la violació dels drets humans, pel que haurà de vigilar l'ús final d'aquests materials, potenciar el desplegament d'observadors de drets humans, i assegurar-se que els agregats militars de les ambaixades espanyoles tinguin la missió d'assegurar que l'ús final que es dona a les transferències MSP va d'acord amb el que figura en els contractes i llicències d'exportació.

5. En haver-hi una estreta relació entre drets humans i alguns productes específics, es recomanen estrictes restriccions en els casos següents:

5.1. Armes lleugeres, rifles d'assalt, munició i material similar (Afganistan, Angola, Burundi, Congo, RD Congo, Indonèsia, Libèria, Myanmar, Nigèria, Ruanda, Sierra Leone, Sri Lanka, Sudan, Uganda, etc.);

5.2. Material antidisturbis (Corea del Sud, Indonèsia, Kènia, Mèxic, Pakistan, Zimbawe, etc.); material de retenció de presos (Aràbia Saudita, Bahrein, RD Congo, Myanmar, etc.);

5.3. És convenient que l'Administració consulti les organitzacions internacionals de drets humans (Amnistia Internacional o el Comitè Internacional de la Creu Roja) per conèixer la situació d'aquells països interessats en adquirir material espanyol.

IV.2.3.) Mesures per acabar amb el secret del comerç internacional d'armes

La finalitat concreta d'aquesta proposta consisteix en acabar amb el secretisme i imposar la transparència en el comerç d'armament. En funció d'aquests factors es proposa el següent:

1. Exigir transparència i control en el comerç d'armes donant suport a la campanya impulsada per les ONGs espanyoles Amnistia Internacional, Greenpeace, Intermón i Metges sense Fronteres.

2. Introducció d'un codi de conducta que reguli aquesta activitat de forma estricta perquè es tingui en compte la situació de drets humans dels països destinataris i perquè es prohibeixi la fabricació i l'exportació de mines antipersona.

3. L'ONU, el Banc Mundial, el PNUD i diversos experts coincideixen en la conveniència de garantir el control a través de les següents mesures:

3.1. Compliment de la legislació vigent;

3.2. Control parlamentari de les exportacions;

3.3. Ampliar la informació donada en el Registre de Transferències d'Armaments de les Nacions Unides;

3.4. Prohibir l'exportació d'armes a països les despeses militars dels quals superin el 4% del PIB;

3.5. Prohibir l'exportació als països que no declarin les seves transferències al Registre de l'ONU;

3.6. Prohibir l'exportació a països que no hagin firmat els principals convenis i tractats sobre drets humans i d'armament;

3.7. Prohibir l'exportació de mines antipersona;

3.8. Consultar a les ONGs dedicades a la defensa dels drets humans;

3.9. Complir els criteris aprovats pel Consell de Ministres Europeu el juny de 1991 i 1992;

3.10. Prohibir tota transferència quan se sospita que serviria per fer desaparèixer persones, cometre homicidis polítics, tortures o maltractaments.

IV.3.) Propostes centrades en polítiques innovadores

IV.3.1.) Defensa 2001: per unes forces armades exclusivament defensives

En aquest cas, es planteja avançar cap a la pau anul·lant les estratègies militars agressives i substituint-les per una política estrictament defensiva, de forma que si tots els estats es dediquessin exclusivament a defensar-se no hi hauria cap guerra. Així, es proposa com a objectius pràctics els següents:

1) Organitzar unes forces armades de petites dimensions per tal de protegir el propi territori i no donar facilitats a un hipotètic enemic, sense aspirar a la dissuasió total.

2) Sortir de l'espiral tecnològica, política i econòmica de rearmament, especialment si la política de defensa se subordina a la política de desarmament.

Defensa 2001 proposa per a Espanya una política de defensa exclusivament defensiva, tant en armes com en organització i doctrina, de manera que no pugui ser amenaçadora ni provocadora.

Aquesta proposta representaria un estalvi substancial en relació al model actual. Això permetria satisfer moltes de les necessitats socials, així com incrementar les actuacions en el terreny ecològic i, fomentar la investigació sobre la pau i el desarmament.

Defensa 2001 renuncia a la capacitat d'atacar per sorpresa a l'exterior i projectar la força fora de les nostres fronteres. Per aquest motiu, tan sols admet la possessió d'armes defensives, o més defensives que ofensives.

Entre d'altres propostes, es pensa prescindir dels portaavions, les fragates i els avions de combat, i reduir el número de carros de combat, vehicles blindats, amfibis i altres tipus d'avions. També es creu convenient dotar millor l'exèrcit de míssils de curta tirada, i de patrullers.

El nivell actual d'efectius es reduiria a una quarta part. Es proposa també una reestructuració de personal. Tota persona que subscrigui un contracte amb l'Estat, ha d'estar remunerada digna i suficientment. Una opció seria la de retribuir a la tropa amb salaris anuals bruts de dos milions, als sotsoficials i personal civil amb quatre milions, i als oficials amb quatre milions. La despesa anual seria de 336.000 milions de pessetes, que inclouria a més l'alimentació i manteniment, el cost actual de la reserva i els mutilats. El capítol actual de personal és de 428.000 milions.

Els pressupostos de sosteniment (compra de béns i serveis) i de material són els que més disminuirien i es reduirien aproximadament a la meitat de l'import actual. Encara que s'iniciïn nous programes d'armament defensiu, l'estalvi en inversions totals és molt significatiu.

En conjunt, el cost anual fix del model Defensa 2001 se situa en uns 566.000 milions de pessetes anuals, equivalents a poc més de l'1 per 100 del PIB. L'estalvi respecte al model actual és de 300.000 milions de pessetes.

Defensa 2001 és un model de transició que ha d'anar acompanyat d'un altre tipus de mesures, particularment en el terreny cultural amb la finalitat de reduir les falses imatges de l'enemic i els estereotips que aboquen al racisme i l'exageració de les amenaces.

IV.3.2.) Un dia de guerra per a la pau el primer any (2 el segon any, 4, 8, 16, 32, 64, 128 dies en 8 anys)

Els autors d'aquesta proposta volen tenir pressupostos i mitjans que els permetin preparar-se perquè quan esclatin els conflictes, es pugui oferir alguna cosa més que bones intencions. Suggereixen que aquests recursos puguin sortir d'un estalvi gradual dels propis pressupostos actuals.

El primer any es dedicaria la despesa d'un dia dels pressupostos militars de l'Estat Espanyol (cinc milions de pessetes aproximadament) a repensar la defensa i solució pacífica dels conflictes.

El segon any seria la despesa de dos dies (deu mil milions). El tercer any quatre dies. El quart any vuit dies, 16...32...64...128 dies en 8 anys, fins que el pressupost de defensa militar fos igual al dedicat a la defensa pacífica i raonable (ocorreria en poc més de vuit anys).

Llavors es faria un balanç i una revisió per decidir quin camí seguir. Caldria estudiar molt bé qui rebria els diners, com es gastarien, les prioritats, control de possibles corrupteles, etc. La prioritat és aconseguir un grup polític amb la suficient imaginació com per plantejar-lo i que tingui la voluntat democràtica de fer-ho.

IV.3.3.) Mesures de prevenció i control de les guerres a Europa

Parlar de prevenció de conflictes en el marc de la UE no es pot limitar simplement a aplicar tècniques de diplomàcia preventiva, com ara la mediació o les declaracions de bones intencions, sinó que va molt més enllà. Exigeix enfocar els comportaments econòmics, polítics i militars envers la prevenció de conflictes. La base

institucional de la UE ja existeix. Ara del que es tracta és de dotar aquest organisme internacional dels instruments necessaris per dur a terme els seus objectius de construir i consolidar la pau.

Pel que fa als components polítics, en primer lloc, cal analitzar la necessitat d'introduir un codi de conducta, fonamentat en els vuit criteris comuns de la UE, que reguli el comerç d'armes europees.

En els aspectes econòmics, cal posar l'accent en la cooperació per al desenvolupament, i incorporar el concepte d'estabilitat estructural en les polítiques econòmiques i comercials dels estats membres.

El component militar és un dels temes més delicats de l'agenda de la Conferència Intergovernamental, ja que afecta de ple la sobirania nacional. En aquest sentit, algunes persones opinen que la mesura més realista és que la UEO assumeixi el paper militar de la prevenció i gestió de conflictes (les anomenades missions Petersberg). Tanmateix, per tal que aquestes polítiques siguin eficaces, és imprescindible harmonitzar les polítiques exteriors dels estats membres de la UE i establir una veritable Política Exterior de Seguretat Comuna (PESC) que, tal i com s'expressa en els seus objectius tercer i cinquè respectivament, tingui en compte "el manteniment de la pau i l'enfortiment de la seguretat internacional, en conformitat amb els principis de la Carta de les Nacions Unides, amb els principis de l'Acta Final d'Helsinki i amb els objectius de la Carta de París", per una banda, i el "desenvolupament i consolidació de la democràcia i dels estats de dret, així com el respecte als drets humans i a les llibertats fonamentals", per l'altra.

IV.4.) Propostes centrades en accions innovadores

IV.4.1.) Denunciar la militarització subtil per a una societat confosa

Aquesta proposta planteja l'acció de denúncia per despertar la consciència col·lectiva al voltant del fenomen de la militarització subtil de la societat, així com la necessitat de disposar d'una informació capaç de contrapesar el discurs oficial.

Això és possible amb mitjans educatius que presentin la inutilitat de les guerres, la ineficàcia militar per fer front a les actuals amenaces socials, i amb escoles que es declari "objectores" en front de qualsevol propòsit d'extensió de l'esperit militar.

També amb moviments per la pau que impulsin la denúncia dels blocs militars, de les despeses en defensa, de la indústria i comerç de les armes, i que promoguin la

pressió política a favor de la prevenció i la negociació, el desarmament i la reconversió de les indústries militars.

Finalment, amb actituds personals de desobediència civil (per exemple, insubmissió, deserció, objecció fiscal).

IV.4.2.) Insubmisos als quarters, per un debat sobre el militarisme

El 6 de març de 1997 es va presentar des del Moviment d'Objecció de Consciència (MOC) una nova estratègia desobedient: la insubmissió als quarters. Cinc insubmisos de tot l'Estat Espanyol: Plácido Ferrándiz Albert (Elx), Carlos Pérez Barranco (València), Ignacio Ardanaz Ruiz (Pamplona), Javier Gómez Sánchez (Bilbao) i Alberto Isaba Lakabe (Pamplona), després d'haver desertat dels quarters, van trencar les seves actes d'incorporació a files davant la premsa, per després presentar-se públicament al Govern Militar de Madrid. Coordinament en tot l'Estat, es van realitzar diverses activitats per part del MOC per donar a conèixer aquesta nova estratègia. Amb consignes com "Prenem mesures. Insubmissió en els quarters" o "Si et porten per mal camí... Salta de la fila i treu-te l'uniforme", enmig d'originals i irònics actes de protesta, per promoure aquesta nova forma de desobediència civil.

En resposta a la crida a la desobediència, nous insubmisos s'incorporaren a aquesta estratègia. Les accions públiques han continuat, malgrat que diversos insubmisos han estat detinguts. Pràcticament res de tot això s'ha donat a conèixer pels mitjans d'informació "oficials", ja que és una estratègia que qüestiona directament l'essència d'una institució "democràtica" com són les Forces Armades. Tot i el silenci informatiu, la llavor de la desobediència segueix germinant en els quarters.

La insubmissió en els quarters és una nova via d'acció política que vol trencar el secretisme, l'opacitat i la falta de control popular que encobreix tot allò relacionat amb la política de defensa. Per aquesta via, es pretén exigir l'obertura d'un debat seriós i en profunditat sobre el militarisme i les seves conseqüències, i afirmar l'opció per una alternativa no violenta a la defensa militar.

Les accions específiques incloses en la proposta són:

1. Desertar de la "mili" per presentar-se públicament en el nou marc de la campanya del MOC i assumir les conseqüències legals (insubmissió en els quarters).
2. Participar en la denúncia del militarisme a través del desviament cap a finalitats socialment útils dels diners de la declaració de renda que correspon a les despeses militars (objecció fiscal) (això ja s'ha explicat).

IV.5.) Propostes centrades en accions ja experimentades

Objecció fiscal a les despeses militars

A principis de segle, a Suècia, es va conèixer per primer cop el dret a l'objecció de consciència. L'any 1983, l'Assemblea Andaluza de No-Violència es va plantejar la idea d'objecció de consciència fiscal (OF) com a resposta a l'aparició de la llei de dotacions pressupostàries per al sosteniment de les Forces Armades de 1982. L'any 1984, amb el suport de l'Assemblea de No-Violència de Cantàbria, Justícia i Pau de Barcelona i del Moviment d'Objecció de Consciència, es va convertir en la primera campanya d'objecció fiscal als impostos militars. Des de fa anys, en estats com Alemanya, Holanda, Canadà, Estats Units, França, Itàlia, etc, s'organitzen campanyes d'objecció fiscal. L'any 1986, es va realitzar la primera trobada internacional d'objectors fiscals, sota el lema "ni una pesseta per a l'armament", amb representacions d'Alemanya, Itàlia, França, Estats Units, Canadà, Gran Bretanya, Bèlgica, Holanda, Japó, Austràlia, Finlàndia i Espanya.

Durant la dècada de campanyes d'OF, s'ha donat suport a diferents projectes internacionals i estatals amb finalitats solidàries cap al Tercer i Quart Món. L'edició de material, la coordinació estatal i internacional, el seguiment de casos jurídics, etc., té un cost de diners que se subvenciona entre tots aquells que ho desitgin.

Tècnicament l'objecció fiscal consisteix en desviar de l'impost sobre la Renda de les Persones Físiques el percentatge que correspon al Ministeri de Defensa d'acord amb els pressupostos de l'Estat o una quantitat fixa. Aquest diner es devia cap a finalitats socialment útils. No es tracta de pagar menys impostos, sinó lliurar de l'impost una part cap a alguna cosa que veritablement defengui. L'objecció fiscal es constitueix així en una lluita que té un component de solidaritat per impulsar altres lluites, és a dir, una defensa alternativa.

L'evolució anual de l'objecció fiscal no depèn només del nombre d'objectors de consciència, sinó també de les seves declaracions, pel que l'augment sostingut d'objectors fiscals no es correspon amb un augment paral·lel de les quantitats objectades.

Perquè alguna cosa que no ens agrada deixi d'existir, el que hem de fer és negar-nos a col·laborar, en aquest cas, amb l'exèrcit. En aquesta proposta es convoca la no

col·laboració, a la desobediència civil enfront a les intencions de l'Estat de fer-nos partícips de la injustícia.

L'Estat ha de respectar el dret a l'objecció de consciència fiscal en tots els temes relacionats amb el dels drets humans fonamentals de les persones, mentre que l'objector ha de destinar la part objectada a finalitats socialment justes. Enfrontar-se a Hisenda, en el dret a decidir no pagar impostos per armament, ha de ser una tasca coordinada i col·lectiva.

En fer l'Objecció Fiscal és necessari que s'envii una carta al grup més proper d'OF amb les dades personals, la quantitat objectada i la destinació escollida. Així es podrà avaluar la campanya, tenir coneixement de les accions d'Hisenda i mantenir una comunicació més ràpida i fluïda amb els objectors.

REPENSAR LA RESOLUCIÓ DELS CONFLICTES INTRAESTATALS I SOCIALS

ÍNDEX

I) EL DIAGNÒSTIC.....	25
I.1.) Sobre els conflictes intraestatals.....	25
I.2.) Sobre la repressió penal i el sistema de presons.....	29
I.3.) Sobre alguns conflictes entre ONGs.....	30
II) ELS OBJECTIUS.....	31
III) LES HIPÒTESIS.....	32
III.1.) Sobre els conflictes intraestatals.....	32
III.2.) Sobre la repressió penal i el sistema de presons.....	35
IV) LES PROPOSTES.....	36
IV.1.) Propostes centrades en la reforma d'institucions.....	36
Reivindicació i solidaritat amb Chiapas per posar els límits al neoliberalisme.....	36
IV.2.) Propostes centrades en la creació d'organitzacions.....	38
IV.2.1.) Creació de serveis de suport per a conflictes en les organitzacions socials.....	38
IV.2.2.) Un model d'universitat popular i globalista per a la presó "Model".....	38
IV.3.) Propostes centrades en canvis institucionals en les regles de joc.....	39
IV.3.1.) Transformar les presons per a una societat democràtica.....	39
IV.3.2.) L'abolicionisme penal i la resolució autònoma dels conflictes.....	40
IV.3.3.) Mesures alternatives a la pena de privació de llibertat.....	41
IV.3.4.) Aplicació de la no violència en la resolució del conflicte basc.....	42
IV.4.) Propostes de polítiques innovadores.....	43
IV.4.1.) Ruanda: per un poble reconciliat en un estat de dret.....	43
IV.4.2.) Mediació i democràcia: l'aportació de la mediació en la transformació de la societat.....	44

EL PAS

2 DE JULIOL DE 2001

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

Les famílies dels presos demanen uns centres penitenciaris més reintegradors

Des de fa dos mesos, centenars de familiars i companys de presos així com altres ciutadans es manifesten cada diumenge davant dels centres penitenciaris de Catalunya per tal que les presons proporcionin unes millors condicions de vida als detinguts i compleixin la seva finalitat de reintegració social.

A més de voler promoure en la societat una actitud més solidària amb els presos, ressaltant que sovint són víctimes de la pobresa i la marginació, els manifestants exigeixen una reforma de la llei de les institucions penitenciàries perquè facin una funció real de reintegració social dels detinguts, oferint-los els ajuts necessaris per assegurar la seva rehabilitació i despertant-los expectatives de superació personal, professional i social. Des de la presó de la Model, Trinitat, Quatre Camins, Can Brians, les presons de Lleida i Wad-Ras, centenars de persones s'han coordinat per crear el manifest "Transformar les presons per una societat democràtica", que ja han lliurat al Departament de Justícia i al Parlament de Catalunya, on expressen la necessitat del protagonisme de la societat civil en el món carcerari.

En aquesta declaració, es demana fer front a la massificació crònica en els centres penitenciaris catalans, la falta de seguretat interna, i les grans deficiències en les condicions de vida com els serveis d'alimentació i higiene. A més, el manifest proposa la creació d'Equips de Tractament per oferir activitats formatives i creatives als presos, l'assistència social a les famílies i la realització de publicacions dels centres que

expressin la veu dels reclusos. Mentre es busquen solucions alternatives, reclamen també aplicar pal·liatius com les sortides programades, permisos de cap de setmana, el règim obert o la llibertat condicional per aconseguir un reingrés progressiu a la societat. El manifest també recull la reforma del Codi Penal de manera que s'hi inclogui la condemna condicional i la realització de treballs temporals no remunerats en benefici de la comunitat, com a fórmules eficaces per mitigar els efectes negatius de les centres actuals. Per últim, s'estableix que aquesta reforma també hauria de contemplar que les faltes lleus no siguin penades amb la presó i que els delictes més greus comportin el tractament dels presos en hospitals socials, on es treballi la consciència i el compromís social que implica viure en comunitat.

A banda de la reivindicació d'unes millores immediates, el manifest també apunta tenir en consideració a llarg termini l'abolició del sistema penal. Aquesta proposta defensa la descriminalització dels delictes, que passarien a ser considerats "conflictes", l'atenció preferent a les víctimes, l'actuació responsable de qui ha comès el delicte i sistemes preventius per no evitar que tinguin lloc.

I) EL DIAGNÒSTIC

Actualment, les societats estableixen en el seu si relacions individuals i grupals cada cop més complexes, i, al mateix temps, més obertes. Això també es pot dir de les relacions entre els diferents països. Aquestes interrelacions no es desenvolupen, en moltes ocasions, en un pla d'igualtat i de respecte a l'altre. És per això que els conflictes que es generen es resolen moltes vegades des d'una posició de poder, que nega l'evolució democràtica tant en l'àmbit individual com en el dels països.

Les propostes han considerat aquesta dimensió de la resolució de conflictes en tres grans aspectes: a) alguns casos paradigmàtics de guerres internes i repressió, b) el problema general de les presons, i c) alguns conflictes entre organitzacions de la societat civil.

1.1.) Sobre els conflictes intraestats

En els darrers anys, un dels reptes més importants amb què s'han enfrontat els planificadors de les polítiques exteriors dels estats europeus ha estat com respondre als conflictes intraestats. Des del desmembrament de la Unió Soviètica, aquests conflictes han proliferat a l'interior i al voltant d'Europa. I els que s'han produït a l'antiga Iugoslàvia han estat, potser, els més sagnants. Aquestes són algunes de les característiques d'aquests conflictes: en primer lloc, el fet que les víctimes mortals cada vegada es produeixen més entre la població civil que entre els militars. Segon, la gran quantitat de persones refugiades i desplaçades que provoquen aquests conflictes. Tercer, que les armes que s'utilitzen en aquests conflictes són armes convencionals (pesants i lleugeres) i no armes de destrucció massiva. Quart, que aquestes armes provenen generalment dels països més rics, mentre que els conflictes armats es produeixen en països o regions pobres o poc desenvolupades. I cinquè, que aquests conflictes tenen un impacte molt elevat sobre els valors, l'economia, els interessos i la ciutadania de la UE.

Dins del continent africà, actualment en el cas particular de Ruanda, ja ha perdut més del 40% de la seva població a causa dels crims contra la pau i dels crims contra la humanitat, en una guerra declarada contra el poble. Ja, el juliol de 1994, més de la meitat de la població, és a dir prop de quatre milions de persones, estaven mortes o desplaçades a l'interior o refugiades a l'exterior del país. Segons les xifres de la divisió d'empadronament de la població del Ministeri de l'Interior del govern

FPR, el país deplorava 2.101.250 de víctimes mortes, a finals de 1994. Les estimacions establertes a mitjans de 1997 avancen les xifres de 3.150.000 persones mortes, incloent-hi tant les víctimes del genocidi -del qual també el dels refugiats a l'ex Zaire-, com les de les diferents i nombroses massacres, com la de Kibeho, esdevinguda l'abril de 1995. Aquesta política d'exterminació del poble ruandès continua amb el silenci de la comunitat internacional, silenci que va en contra de la Convenció per a la Prevenció i la Repressió del crim de genocidi, del 9 de desembre de 1948, i això des de la ruptura de l'acord de pau degut a una guerra d'agressió a Ruanda desencadenada pel FPR, a partir d'Uganda, l'1 d'octubre de 1990.

El 1990, el problema dels refugiats ruandesos estava en vies de conèixer una solució. L'Alt Comissariat de les Nacions Unides per als Refugiats i el Secretariat General de l'OUA, que prenen part en les negociacions entaulades a aquest efecte, són els testimonis privilegiats d'aquest fet històric incontestable. És així com el primer ministre ugandès, E. Kategaya, afirmava el 3 d'octubre de 1990, davant el Parlament ugandès, que el seu Govern "havia treballat conjuntament amb el govern ruandès per trobar una solució política a la important població de refugiats ruandesos, i que la darrera reunió, celebrada a Kigali del 27 al 31 de juliol de 1990, havia portat a vies de solució prometedores".

Les diferents organitzacions internacionals i congoleeses de defensa dels drets de l'home disposen de proves del genocidi dels refugiats ruandesos i burundesos a l'ex Zaire. Ja en el seu informe del 2 d'abril de 1997 (E/CN. 4/1997/6/add. 2), l'enviat especial de l'Alt Comissari dels Drets de l'Home, el xilè Roberto Garreton, parlava de crims de "privacions col·lectives de la vida". Es tractava d'un eufemisme per a allò que convé anomenar "genocidi", segons els termes de la Convenció per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi, del 9 de desembre de 1948. Garreton cita en l'informe més d'una cinquantena d'indrets precisos i enumera els fets sobre aquest genocidi, que es va caracteritzar per "massacres premeditades, la dispersió dels refugiats cap a zones inhospitalàries, el bloqueig sistemàtic de l'ajuda humanitària", etc...

El juliol de 1997, una comissió de l'ONU on hi havia, a més de Roberto Garreton, Bacré Wanly Ndiaye, del Senegal, i Jonas Foli, de Ghana, respectivament relator sobre les execucions sumàries i expert sobre les desaparicions forçades, va examinar més d'un centenar de casos de massacres, tortures, violacions, pillatges i violacions greus dels drets de l'home. Totes aquestes violacions tenien, segons

aquests experts "un caràcter sistemàtic, producte d'una preparació prèvia". No hi ha, doncs, cap dubte que l'AFDL i l'APR van aplicar fredament una estratègia deliberada d'extermini dels refugiats ruandesos i burundesos, a vista de la comunitat internacional.

També hi ha exaccions de tota mena a les presons, avui sobre poblades, amb més de 130.000 persones, entatxonades a més de quatre persones per metre quadrat, de les quals només una tercera part té un expedient d'acusació. Una gran part d'aquests presoners roman i mor a la presó simplement perquè membres del FPR, del seu exèrcit APR i la seva milícia ABAKADA, o dels protegits del règim, s'han apoderat de les seves propietats. Per haver pogut sobreviure, molts supervivents del genocidi i de les massacres són difamats i humiliats per haver estat del costat dels dignataris de l'antic règim i, segons el FPR, s'amagarien avui sota falses aparences.

Un altre dels casos considerats és el del conflicte plantejat a partir de la insurgència zapatista en el sud de Mèxic. Chiapas és una gran reserva de mà d'obra barata, és una font d'explotació de matèries primeres, és un lloc on la classe dominant mexicana pot apropiarse de recursos per pagar la seva entrada en el primer món. L'alt cost de la seva entrada en el primer món és la major explotació de la majoria de la població i regions de Mèxic. Enfront a la concentració del poder del capital, hi ha una major subordinació de la mà d'obra. Enfront a les privatitzacions, hi ha un declivi profund en els serveis i despeses socials. Enfront a la internacionalització del capital, l'augment d'inversions de capitals per aprofitar-se dels salaris baixos i l'exclusió de les majories de poder.

L'extensió i profundització del neoliberalisme baixant salaris, pujant impostos regressius, reduint o traient subsidis a aliments bàsics i la rigidesa del control i poder del capital sobre el treball, està multiplicant els guanys, generant noves inversions i augmentant les exportacions. Però són aquestes mateixes condicions de creixement de les inversions les que perpetuen la pobresa. El creixement a partir de salaris baixos, baixant despeses socials, debilitant el moviment sindical, aquestes són les condicions de l'èxit del capitalisme. Però això genera una gran inestabilitat política, destrueix el medi ambient. Aquesta política econòmica porta a una correlació de forces polítiques i socials cada vegada més asimètriques.

El capitalisme és sostenible només quan pot mantenir-se políticament. No hi ha creixement autosostingut. Els governs manen per decret, cosa que genera un

ambient que provoca la lluita extraparlamentària. La concentració de capital i el vincle entre Estat i capital genera el desprestigi dels polítics que es connecten necessàriament, de forma estreta, amb les classes dominants).

Un tercer cas plantejat és el de la violència en el conflicte basc.

En aquests últims anys, en l'opinió publicada a Espanya freqüentment es fa referència a dues línies divisòries: la que separa a nacionalistes i no nacionalistes, i la que separa els violents dels demòcrates. En principi, no hi hauria res a objectar a aquestes dues valoracions. Però quan la primera d'elles la fa un nacionalista que, des del seu estatus de ciutadà d'un poderós estat-nació, s'entronitza a si mateix per sobre del bé i del mal dels nacionalismes, es tracta senzillament d'una trampa. I trampa és també omplir-se la boca amb la paraula democràcia si en realitat no es respecta la voluntat de l'altre.

El poble sobirà, especialment aquells milions d'espanyols que respecte la qüestió basca només saben allò que TVE explica, tenen dret a ser informats suficient i imparcialment pels grans mitjans estatals de comunicació. No es pot manipular un poble que requereix i anhela la pau. Segurament la història passarà factura a totes les petites polítiques que no han tingut cap altre reduït horitzó que el partidista i electoralista. Pel contrari, només uns anys han estat suficients perquè sigui reconeguda la Política –amb majúscula d'Estat- que van ser capaços de fer els artífexs de la transició democràtica. El tractament informatiu donat per aquests mitjans estatals i, en especial per TVE, a l'acord de pau a Irlanda i al procés similar que s'ha obert a Euskadi, ha estat una manipulació de tal magnitud que, per trobar alguna cosa semblant caldria segurament remuntar-se a la campanya governamental per forçar el "sí" en el referèndum de l'entrada a l'OTAN. Una i altra vegada, s'ha martellejat l'audiència amb allò de "no existeix cap semblança amb la situació d'Euskadi. Segurament milions de ciutadans espanyols encara no s'han adonat que el Regne Unit i Irlanda van a reformar les seves perspectives constitucionals, que cada set anys es realitzarà a l'Ulster un referèndum d'autodeterminació, etc. Si, efectivament, com molts creiem, les mesures exclusivament policials no arriben mai a ser capaces d'acabar amb un conflicte que és sobretot polític, anterior fins i tot a l'existència de la pròpia ETA, la societat espanyola potser demani algun dia comptes a qui l'ha mantingut desinformada mentre es dedicaven a acusar de còmplices d'ETA tots aquells que expressaven la seva opinió en favor de la vida del diàleg.

1.2.) Sobre la repressió penal i el sistema de presons

En relació al segon gran tema dels conflictes en la dimensió intraestatal, diverses propostes han aprofundit en la problemàtica carcerària.

Els presos conformen un grup social desassistit per fer front a les diferents situacions que se'ls poden plantejar:

- a. El 17% de la població reclusa és completament analfabeta;
- b. El 31% és analfabeta funcional;
- c. Entre el 80% i 90% ha abandonat els seus estudis entre els tretze i disset anys;
- d. Només el 2% ha seguit un procés d'educació normalitzada;
- e. El 75% no té qualificació professional;
- f. La immensa majoria es trobava a l'atur;
- g. Es verifica un índex important de baixa qualificació laboral i la majoria creix d'una professió determinada i d'hàbits laborals.

La majoria dels presos procedeixen de famílies desarticulades amb mancances d'afectivitat, en general, amb absències de figures maternes i paternes, i amb una autoritat familiar que no ha estat exercida satisfactòriament, provocant situacions conflictives. Són famílies sense feina, amb poques aspiracions, que lluiten per la supervivència diària.

Per altra banda, els centres penitenciaris constitueixen un conglomerat de persones obligades a viure juntes, en el que es troben barrejats delinqüents de tot tipus:

- a. Professionals: han optat voluntàriament per l'activitat delictiva;
- b. Accidentals: per irreflexió o accident;
- c. Ideològics: aquells que actuen contra l'"ordre" constituït per raons subjectives;
- d. Forçats: persones que, per circumstàncies alienes a la seva voluntat, han hagut de sobreviure al marge de la llei. Aquest és el percentatge més alt dels presos i generalment són fills d'expresos, persones que no han vist més que allò viscut amb els pares i que per sobreviure depenen del treball marginal i delictiu; són persones mancades de mitjans personals, familiars i socials. En definitiva, es "el·lectiu d'esclaus" de la societat actual, amb dos agreujants d'última hora: la droga i la sida.

La reacció de la persona privada de llibertat està en funció de la seva pròpia subsistència. Cal ressaltar el gran esforç realitzat per alguns per no entrar en la

subcultura carcerària. La vida de les persones privades de llibertat està organitzada en funció de la custòdia i l'estructura física dels edificis de les institucions penitenciàries.

Les presons presenten una massificació crònica i una insuficiència de places. L'amuntegament, els deficients serveis sanitaris i socials d'alimentació i higiene, l'escassa activitat cultural i esportiva, l'absència de treball i la falta d'al·licient, segueixen conformant el problema en què estan immerses les presons: edificis malsans per la humitat, on la higiene és un problema greu, amb les cel·les mancades d'espai, llum i mobiliari.

Les condicions psíquiques i morals no són adequades per a una vida amb un grau mínim de normalitat. La convivència i el seu aprenentatge no és possible per l'elevat nombre d'interns. No hi ha seguretat: les agressions contra els més dèbils són freqüents per part dels més forts.

L'absència d'una regulació sistemàtica del projecte del nou codi penal, sobre mesures alternatives a la pena de privació de llibertat, projecte d'un nou codi que a més es porta a terme després de suspensions i caducitats anteriors per les quals encara no existeix a Espanya cap codi penal de l'etapa democràtica.

L'absència d'aquestes mesures alternatives i de l'establiment dels corresponents organismes de control i seguiment de les mateixes, agreuja el problema de saturació i deteriorament que pateixen els centres penitenciaris. A més, els interns necessiten en molts casos tractaments mèdics i terapèutics enlloc de mesures repressives: percentatges del 75% de presos espanyols toxicòmans, 50-60% seropositius, en presó per conductes relacionades amb la drogodependència (petit tràfic per autoconsum, o delictes contra la propietat per adquisició d'estupefaents).

Espanya és el país europeu amb una taxa major de dones empresonades per habitant, molt per damunt de la mitjana europea, sovint per la manca de mesures alternatives (que sí existeixen en altres països).

La presó Model de Barcelona va ser, en el seu moment, un nou tipus de model de presó. Des de fa anys ha deixat de ser-ho i, ha esdevingut un model d'allò que no ha de ser una presó, si és que hi ha d'haver presons!

1.3.) Sobre alguns conflictes entre ONGs

Per últim, una proposta planteja la qüestió dels conflictes entre organitzacions no governamentals.

Mentre les organitzacions de caire econòmic tenen accés a tota mena de consultories i mitjans per afrontar els seus problemes, les organitzacions socials sense ànim de lucre estan mancades d'aquesta mena de recursos.

En concret, la conflictivitat dintre i entre les organitzacions es dona perquè moltes vegades es veuen obligades a competir per recursos escassos (subvencions, etc.), o bé pel tarannà personal dels seus líders, o la pròpia dinàmica del grup.

Els conflictes dins de les organitzacions, tot i essent moltes vegades inevitables i fins i tot necessaris pel propi desenvolupament de l'organització, a vegades es tornen crònics per un deficient afrontament dels mateixos o malmeten excessives energies que porten a la paràlisi del projecte organitzatiu.

Avui, es disposa de mitjans d'anàlisi i de les sortides possibles d'aquestes situacions. De fet, està admès que les organitzacions esperen resoldre els seus conflictes interns.

II) ELS OBJECTIUS

Establir unes relacions interpersonals democràtiques, aconseguint que totes les parts puguin expressar lliurement el seu parer, cooperin voluntàriament les unes amb les altres, es respectin mútuament i no solament exerceixin els seus drets sinó que també assumeixen les seves responsabilitats.

La concreció de la igualtat d'oportunitats, l'accés a l'educació i la sanitat, la distribució equitativa dels recursos econòmics i la garantia d'uns mínims vitals per a tots, com a signes d'una vertadera transformació democràtica de la societat.

Procurar que la societat sigui més solidària i compregui al pres, així com que la societat accepti que ella també té part en la gènesi de la criminalitat.

Procurar que la societat escolti els que no poden deixar-se sentir, i que no faci callar ningú. Permetre i facilitar als mitjans de comunicació la promoció de la personalitat de tot aquell que sigui víctima de la incultura, la misèria o la marginació.

Procurar que la presó no sigui el simple "excusat" de la societat que convé tenir educadament ocult, sinó el seu mirall.

III) LES HIPÒTESIS

III.1.) Sobre els conflictes intraestats

No pot haver-hi una societat democràtica si els que hi conviuen no es comprometen amb claredat en l'exercici dels seus drets i responsabilitats, per més que molts suposin que una vegada s'ha votat un govern, tota la responsabilitat s'ha transferit als que exerceixen l'activitat de governar. Hi ha una responsabilitat social en la nostra activitat de la qual n'hem de ser conscients. Òbviament, encara estem molt lluny de tenir unes relacions personals i entre països que compleixin totalment amb aquestes premisses.

Assassinar és la forma suprema d'aniquilar la voluntat de l'altre, però n'és l'única. **Des de la perspectiva de la no violència, la veritable línia divisòria en tot conflicte és la que separa aquells per a qui el fi justifica els mitjans –tan segurs estan de la seva veritat-, d'aquells altres que, en un respecte absolut a la dignitat de l'altre, mai usaran la violència, però tampoc l'engany ni qualsevol tipus d'ocultació de la veritat a la que els altres tenen dret.** Aquesta manipulació és especialment greu quan es fa a gran escala, servint-se dels grans mitjans estatals de comunicació.

En el cas del **conflicte ruandès, que s'ha estès per tota la regió de l'Àfrica Central, se situa al marge de tota la legalitat internacional.** Crims contra la pau i contra la humanitat van ser comesos, i es va institucionalitzar una impunitat, amb menyspreu del dret internacional. Així, la Carta de l'ONU i la Carta de l'OUA, són trepitjades des del 1990. Aquestes cartes exigeixen el respecte de la igualtat de sobirania dels Estats, la no intervenció en els afers interiors dels Estats membres i condemnen sense reserves les activitats subversives en el territori dels Estats veïns sobirans. El suport d'Uganda a la guerra d'agressió del FPR a Ruanda atempta contra la Convenció de l'OUA, relativa als aspectes específics referents al problema dels refugiats.

L'anàlisi d'aquests conflictes permet afirmar que, a Ruanda com a altres països, **el conjunt de les tensions conegudes són d'ordre polític, mentre que el problema de les ètnies només constitueix un problema secundari, sovint instrumentalitzat per a la causa del problema fonamental: la partició justa i equitativa del poder polític, econòmic i cultural, així com la justícia social.**

Una ideologia racista i feixista continua descrivint el factor ètnic com l'element fundador del problema ruandès, presentant hutu, tutsi i twa, com espècies animals al marge de la resta de la humanitat, nascudes i predestinades genèticament a matar-se entre elles. Això constitueix un treball revisionista de resurrecció del racisme i de la ideologia de "la desigualtat de les races". És així que, en els ambients d'extrema dreta, les tesis que s'oposen a la noció de progrés humà i neguen als negres el pensament i l'organització racional, estan de nou a l'ordre del dia. Es parla altra vegada d'una Àfrica "antihistòrica" "completament presonera de l'esperit natural", incapaç de moviment i desenvolupament. No s'està molt lluny de les arrels del nazisme, que fundava l'exterminació dels jueus en l'afirmació sense embuts que "la raça semítica comparada a la raça indoeuropea representa realment una combinació inferior de la raça humana". **El que distingeix les nacions no són ni les ètnies, ni les llengües sinó, més aviat, una comunitat d'idees, interessos, afeccions, records i esperança.**

En un altre país, Mèxic, hi ha una configuració del poder, un Estat, que respon a la dinàmica internacional. Un Estat autoritari que funciona des de dalt de la societat civil, que intervé en el mercat de treball, que declara il·legals les vagues. **Enfront d'aquesta lluita de classes des de dalt, sorgeix la lluita de classes des de baix.** La concentració del poder en l'Estat, el seu autoritarisme, tanca els canals per a un canvi d'un altre estil.

Avui a Llatinoamèrica, els sistemes electorals, no corresponen a les exigències majoritàries, no són vehicles efectius per realitzar reformes socials i estan perdent credibilitat perquè marginen les majories. Hi ha una esquerda creixent entre la classe política electoral i els moviments socials en la societat civil. Dins d'aquesta esquerda, cal analitzar la deslegitimació de la classe política com a fenomen generalitzat que també forma part dels patrons mundials i que es fa molt evident a Chiapas.

Chiapas no és només una reivindicació indigenista d'un poble oprimat de 500 anys, sinó també una revolució nacional contra una política regressiva del neoliberalisme que ja porta molts anys.

El moviment zapatista és un desafiament per a l'esquerra perquè la seva capacitat d'enfrontar-se als sistemes i no adaptar-s'hi està generant una alternativa pràctica, evidència que la confrontació és viable, que les revolucions no sorgeixen

com a productes de competències entre sistemes estatals, sinó de les contradiccions internes i avancen per l'organització i lluita popular.

Chiapas és l'expressió més dramàtica i coherent d'un procés de reacció mundial contra el neoliberalisme. L'explicació alternativa és que la lluita revolucionària és precisament una resposta a l'èxit del capitalisme. És una resposta al procés d'acumulació de capital que està marginant grans majories, que està exclouent majories de la influència política, que està concentrant el poder i el control sobre l'Estat, i la dominació de l'Estat sobre la societat civil.

Chiapas és simbòlica de l'experiència mexicana; és molt representativa d'un ampli procés socioeconòmic, és una resposta que reflecteix les experiències històriques regionals. Chiapas no està mal integrada en el desenvolupament capitalista, està sobreintegrada en el sistema polític i econòmic.

Chiapas és una part d'un procés que es generalitza en tota Amèrica Llatina. Té reflexes en molts parts del món, en cada país i en cada lloc té les seves característiques pròpies. L'exemple de Chiapas està provocant un repensament mundial, està desemmascarant aquells que sostenen la fi de la història amb el triomf del capitalisme.

"Un conflicte es resol segons els principis de la no violència si no deixa ressentiments". Són paraules de Gandhi, qui a més d'aconseguir per als seus conciutadans indis la independència, va ser capaç de guanyar-se l'afecte de milions d'anglesos. Encara avui, per desgràcia, segueix existint, més o menys soterradament, una forta dinàmica de vencedors i vençuts, forts i dèbils, bons i dolents absoluts.

A Espanya, aquells que, sense preguntar els pobles, decideixen el que hem d'entendre tots per democràcia, han donat el seu veredictes inapel·lable sobre el conflicte basc: diuen que la sobirania no resideix en la societat basca, sinó en el conjunt de la societat espanyola. Encara que es donés per bona la validesa d'aquest dogma, hi ha una greu qüestió que ningú té dret a defugir: hi ha una franja molt àmplia de l'electorat que és massa manipulable.

Únicament és possible sortir d'aquesta espiral de sofriment des d'una visió i una pràctica política de gran magnanimitat, que exclou qualsevol mostra de partidisme, des del respecte a la voluntat del poble basc i des de la misericòrdia entranyable i perdó generós per part de tota la societat i, en especial, de les víctimes.

No pot haver-hi veritable unitat sinó és en la diversitat i en la lliure voluntat de participar en un projecte comú. Mai per la imposició o la força. **Aquesta Política (com s'ha dit més amunt) de tolerància i generositat, de consensos i pactes, que es va realitzar durant la transició és l'única capaç de treure'ns d'aquest carreró sense sortida de la intolerància.** Els marcs de convivència s'han de renovar sempre, com ho fa contínuament la vida mateixa. No es pot, invocant la lletra de la Constitució, anar en contra d'aquest esperit de consens que la va fer possible en el seu moment històric. La qüestió de les nacionalitats, en la transició, és una gran tasca que va quedar pendent. La reivindicació del dret d'autodeterminació és anterior i independent a la mateixa existència d'ETA. La Constitució no és un etern decàleg d'inspiració divina, sinó només el resultat del consens d'aquell moment històric. Si hi hagués voluntat política, segurament es podria trobar un nou consens suficient sense necessitat de modificar-la. Si això, com sembla més probable, acaba algun dia per una via semblant a la irlandesa –la del pla Ardanza, sense anar més lluny– quin sentit té retardar aquest final?

III.2.) Sobre la repressió penal i el sistema de presons

Pel que fa a la repressió penal, la nostra societat catalana està assentada sobre una contradicció: ens desculpabilitzem tots, per inculpar uns pocs. Neguem l'existència de la culpa per fer-la recaure sobre allò que ens amenaça. **Caldria preguntar-se si les amenaces a la nostra seguretat provenen exclusivament de la culpa aliena o també de la nostra culpa i la nostra injustícia.**

Les presons van néixer fa uns dos-cents anys, i per substituir altres càstigs més cruels. Són una institució típica de la Modernitat amb la que es va pretendre castigar el delicte sense destruir el seu autor, prenent que la veritable penitència fos la regeneració del delinqüent.

La presó és un món i, per tant, el que més interessa conèixer és com es desenvolupa la persona en aquest món carcerari i com reacciona davant d'ell. Se li imposa aquest submón sense temps per adaptar-s'hi; no té vies d'escapament; només pot adaptar-s'hi i plantejar-se diferents formes d'evasió, ja siguin psicològiques o físiques. La persona està privada de llibertat i intimitat i està sotmesa a un sistema jerarquitzat i molt autoritari, paral·lel al que marca la pròpia institució, establert pels mateixos presos.

Les presons no són institucions que compleixin amb la seva finalitat primordial de reintegrar a la societat les persones que han delinquit. En l'actualitat, la presó és el centre de reinserció que menys pot reinsertar. La causa última dels problemes carceraris i dels presos és la pobresa i marginació, per tant la injustícia social generada pel sistema capitalista.

El sistema penal presenta avui dia les següents característiques:

a) Consisteix en un conjunt de mecanismes de correcció simbòlica -rituals per a l'obtenció de caps de turc-, dels desequilibris causats per un sistema social caracteritzat, entre altres factors, per l'atur, la desintegració social i la conseqüent delinqüència, i també per la violència i l'opressió com a formes de resolució de conflictes. Aquesta correcció de la delinqüència és, per tant, la limitació dels desequilibris causats per les característiques esmentades i que destorben l'estabilitat i perpetuació del sistema i de les seves desigualtats.

b) Està fonamentat en la creença que la quantitat de delictes es pot reduir, que la llei és efectiva per fer-ho i que la imposició de penes hi ajuda, i pretén ignorar el fet que aquesta criminalització no ajuda a la correcció de la conducta dels infractors, no resol els problemes causats a les víctimes i, per tant, no redueix la delinqüència tal com ho demostren els índexs creixents de reincidència.

c) En comparació amb el sistema civil i parts de l'administratiu, el penal presenta riscos especials d'incontrolabilitat del propi sistema a partir de la contraproductivitat que crea, en comparació amb els objectius que es fixa, producte, en part, de la seva capacitat específica d'abús de poder.

IV) LES PROPOSTES

IV.1.) Propostes centrades en la reforma d'institucions

Reivindicació i solidaritat amb Chiapas per posar límits al neoliberalisme

Eliminar les causes que l'originaren és l'únic camí per a la solució del conflicte de Chiapas. Això exigeix buscar una alternativa al neoliberalisme. És necessari que l'exemple de Chiapas serveixi per provocar un repensament mundial i

desemmascarar d'aquesta manera aquells que sostenen que la fi de la història com el triomf del capitalisme.

La qüestió bàsica és l'organització d'un govern popular i representatiu on hi hagi les comunitats camperoles, les indígenes, les grans assemblees d'obriers del nord. Aquest concepte de representació a partir dels llocs de treball i les reflexions dels moviments socials és essencial per després prendre decisions sobre les formes de propietat, sobre les formes de cooperació i, fins i tot, sobre les formes de propietat privada.

Això ha de ser una decisió d'un govern popular, perquè les formes d'organitzar la propietat ha d'anar en funció de la representativitat popular. Si les col·lectivitzacions no serveixen, si la cooperació és més representativa i serveix millor per realitzar els objectius, aquesta és la forma que els pobles elegiran. L'alternativa elegida reflectirà les composicions socials i la capacitat d'organitzar, projectar i realitzar els valors. Els nous valors afavoriran els serveis públics contra models estatistes i models privats.

Organitzar una economia en funció de les necessitats bàsiques és un element central on construir les noves institucions, convertir una societat cap a una altra de nova, canviar estils de vida, redefinir el consum i diferents maneres de viure, així com les necessitats que són construccions socials. Qualsevol transformació genera problemes, per exemple, de qualitat de productes i serveis per als seus consumidors. No és només un problema de producció sinó de consumidors també. El consum i la inversió en investigacions i tecnologia són decisions a debatre, perquè prefiguren la transformació. També debatre sobre els problemes de competència i comerç en els països capitalistes i després compaginar la democràcia interna per competir en el món extern.

Tots aquests problemes són com preguntes obertes per a un nou règim, per discutir i resoldre dins dels moviments populars, però no instruments de poder dels sistemes dominants.

Moure els pobles a reivindicar la seva pròpia història; tenen capacitat per fer-ho. Això implica solidaritat no només en les fites, sinó també en els mitjans que el poble decideix per alliberar-se.

IV.2.) Propostes centrades en la creació d'organitzacions

IV.2.1.) Creació de serveis de suport per a conflictes en les organitzacions socials

Aquesta proposta es planteja com a objectiu pràctic generar eines de suport a les organitzacions socials que les ajudin en períodes crítics.

Es proposa la creació d'un centre o servei de suport a organitzacions socials per ajudar-les a gestionar amb eficàcia els seus conflictes interns, els conflictes amb altres organitzacions i com a plataforma generadora de consens. Aquest servei o centre hauria de ser independent, tècnicament qualificat, amb finançament i dimensionament adients.

La mediació, la consultoria i el conjunt de tècniques emprades en la gestió de conflictes serien les eines a utilitzar.

IV.2.2.) Un model d'universitat popular i globalista per a la presó "Model"

Han anat sorgint diferents projectes sobre què fer el dia que la Model deixi de ser presó, que pel bé dels reclusos hauria de ser quan abans millor. Un solar d'aquestes característiques, al bell mig de l'Eixample i, amb les justeses pressupostàries que l'administració diu que pateix, està condemnat a esdevenir una operació immobiliària de primer ordre especulatiu.

Alguns dels il·lustres presos que hi van habitar els anys 60 i 70 n'han destacat sempre les enormes possibilitats que té aquest edifici per ser adaptat a altres funcions. Una de les més destacables, és la suggerida per Lluís Ma Xirinacs: una universitat globalista i popular.

Es proposa dissenyar la Model de Barcelona com a universitat popular (accessible als diferents interessos de la població per acostar-se a la producció i aprenentatge de coneixements), globalista (integradora de les diferents branques del coneixement) i intercultural (amb especial esment a la producció i transmissió de coneixement de diferents tradicions culturals).

El projecte de remodelació pot contemplar:

- L'enderrocament dels murs i l'ajardinament dels patis;

- L'especialització de cada una de les 5 galeries en una de les grans branques del saber, interconnectades per la galeria central –rektorat- on totes convergeixen;
- Cada cel·la una petita aula d'informació especialitzada (en la planta baixa) accessible a tots els públics. Les cel·les es converteixen en petits seminaris i despatxos a mesura que estan situades més a munt en els pisos superiors.

Així, la presó Model passaria ser una universitat model, popular -accessible a diferents públics -, i globalista -integradora del coneixement.

IV.3.) Propostes centrades en canvis institucionals en les regles de joc

IV.3.1.) Transformar les presons per a una societat democràtica

Aquesta proposta planteja assolir els següents objectius concrets:

- Integrar l'expres com un ciutadà més, aportant-li les ajudes necessàries per a la seva progressiva reintegració ciutadana, alliberant-lo de circumstàncies familiars esclavitzants, i despertant-li expectatives de superació personal, professional i social.
- Buscar fórmules alternatives que assegurin i permetin la rehabilitació del delinqüent.
- Exigir a l'Estat que es retiri de les presons i deixi el protagonisme a la societat civil.

Per aconseguir-ho, es proposa com a instruments idonis:

1. Promoció dels Equips de Tractament per reduir l'oci, gravíssim problema, a través d'activitats programades educatives, recreatives i culturals;
2. La millora arquitectònica de les presons;
3. L'assistència social a les famílies dels detinguts;
4. Publicacions dels mateixos centres penitenciaris que expressin la seva veu, a través de voluntaris que els escolten i reconforten en la seva esperança;
5. Mentre es busca solucions alternatives, aplicar palliatius com sortides programades, permisos de cap de setmana, règim obert, llibertat condicional per aconseguir el seu reingrés a la societat;

6. La reforma del codi penal: la Probation, la condemna condicional, la realització de treballs no remunerats en benefici de la comunitat, serien fórmules eficaces per mitigar els efectes negatius de la presó. Que els delictes no greus no siguin penats amb presó i els delictes més greus suposin el tractament del delinqüent en "Hospitals Socials", la finalitat dels quals siguin la seva recuperació.

IV.3.2.) L'abolicionisme penal i la resolució autònoma dels conflictes

En aquest cas, les finalitats pràctiques a assolir són:

- a) Reduir el sistema penal i substituir-lo progressivament per formes de resolució de les causes que porten a la delinqüència com a conflicte;
- b) Buscar formes de personalització de la resolució dels conflictes, o sigui del tractament adequat a les característiques específiques de cada cas, suscitant la intervenció dels afectats.

L'abolicionisme és una línia de pensament i recerca dins el dret penal desenvolupada a Europa Occidental i Amèrica Llatina que parteix de les tesis següents:

- a) La penalització del subjecte no beneficia ni l'infractor, ni a víctima, ni la comunitat, i el creixement dels índexs de reincidència n'és una prova;
- b) Tota millora en les condicions humanes del sistema penal, -com, per exemple, llibertats preventives, humanització de les presons, etc.- suposa una major legitimació de l'aparell de l'estat i la seva capacitat repressora directament o subtilment.

Els conceptes sobre els quals cal reflexionar, i fa reflexionar l'abolicionisme penal són:

- a) L'acceptació del delicte com a forma de control social, el porta a denunciar l'estatus problemàtic de la categoria de "desviat" (teoria de l'etiquetament);
- b) Sense l'orientació cap a problemes com la culpa i el càstig, els fets anomenats "delictes" esdevenen "conflictes": el problema és com tractar-los sense fer ús de l'exclusió social i tenint en perspectiva no només a l'agressor sinó a l'agredit. En aquest sentit, caldria una nova gramàtica introductòria d'aquests conceptes (conflicte, situació problemàtica...);
- c) La realitat és particular i no global, cal doncs fixar l'atenció en el delicte i no en la llei homogeneïtzant (deconstructivisme).

Una important reflexió conceptual que lliga amb la pràctica real és la de no presentar cap alternativa consolidada a l'abolició del sistema penal sinó una varietat flexible i oberta d'opcions alternatives que donin pes a la capacitat de resoldre autònomament els conflictes. A partir d'aquest punt, algunes opcions –moltes de les quals han estat experimentades puntualment en diversos països europeus els darrers 20 anys- serien:

- a) L'atenció preferent a les víctimes: reparació material amb assegurances, reparació sociopsicològica en centres adequats o entre la família i amics;
- b) L'actuació "responsable" en el cas dels robatoris: el retorn dels cotxes robats per a un sol ús, els lladres que deixen la cartera robada amb els documents a la bústia, perquè el correu la retorni al seu propietari;
- c) Sistemes preventius, com abaixar els preus per reduir el negoci d'objectes de segona mà i, per tant, els robatoris; la iniciativa del feminisme alemany d'abaixar el preu dels taxis a la nit; etc.

La implementació passa, entre altres coses, per la descriminalització de conductes tipificades del codi penal, l'acompliment mínim del dret internacional respecte el nombre de reclusos i centres penitenciaris, i la reducció dels casos de privació de llibertat als casos mínims en la llei penal juvenil.

IV.3.3.) Mesures alternatives a la pena de privació de llibertat

Es proposa incloure en el text del codi penal la regulació dels supòsits en què puguin ser aplicades mesures alternatives a la pena de privació de llibertat, i també el desenvolupament de les mateixes, per tal d'assolir:

- a) La desmassificació dels centres penitenciaris i, per tant, la reducció de les seves despeses;
- b) Incrementar les possibilitats de reinserció dels presos a partir de vies diferents de la presó que, fins ara, ha demostrat suficientment la seva ineficàcia en aquest sentit;
- c) Contribuir a la reinserció en molts dels casos amb la substitució de la presó pel tractament mèdic i terapèutic. Facilitar, en condicions de llibertat, la possibilitat de desintoxicació;
- d) Com una conseqüència, reduir les possibilitats de reincidència dels infractors;

- e) Contribució al desenvolupament del sector social a partir del treball personal i comunitari;
- f) La reducció dels efectes de la pena en familiars lligats a l'infractor, especialment en els fills menors si és una dona.

Les formes concretes per assolir aquests objectius són els següents:

- a) La suspensió de la presó provisional en cas de dones embarassades, fins a sis mesos després del part;
- b) La substitució de la pena de privació de llibertat per la d'arrest substitutori amb sortides, pel cas de dones amb fills menors al seu càrrec, en cas de dones amb penes inferiors a cinc anys de presó;
- c) La suspensió del pronunciament de sentència condemnatòria durant un temps determinat, quan el condemnat o condemnada es compromet a complir les condicions imposades pel tribunal que sentencia, el qual, a més, evitaria els antecedents penals de l'afectat;
- d) La substitució de la pena de privació de llibertat per a persones drogodependents, per la de seguiment del tractament corresponent a una institució especialitzada.
- d) La substitució de la pena de privació de llibertat per la de treball personal o comunitari en cas de comissió del delictes de danys materials, amb consentiment previ de l'infractor i els perjudicats.
- e) La substitució de la pena de privació de llibertat per la de conveni amb la víctima, amb la intervenció del Ministeri Fiscal i el tribunal corresponent, mitjançant la indemnització o compensació als perjudicats i altres mesures complementàries.

IV.3.4.) Aplicació de la no violència en la resolució del conflicte basc

Es planteja com una necessitat trobar els mitjans per crear les condicions i l'ambient social que permeti a Euskadi assolir, per via dels consensos i no de l'enfrontament, el reconeixement del seu propi dret de decisió. Es tracta de crear el clima social que impedeixi que sigui electoralment rendible qualsevol dinàmica d'imposició centralista, de crear la demanda social d'un consens més ampli sobre l'exercici de la sobirania. Són necessàries iniciatives similars a la dels 145 (intel·lectuals, magistrats, artistes, etc.) que van firmar i lliurar en el parlament el manifest "Per una sortida dialogada al conflicte basc".

A semblança del procés de pau irlandès, és necessari un acord social en el que tots, sobretot els mitjans de comunicació, es comprometin a no posar traves al procés de pacificació. En aquest sentit, seria summament important assolir algun codi deontològic que obligués als mitjans de comunicació no sobrepassar uns certs límits.

La societat espanyola té dret a exigir aquesta mesura especialment als mitjans estatals, que són un servei públic finançat per tots, i a la Cope, l'accionista majoritari de la qual és la Conferència Episcopal. L'Església Catòlica a més de finançar-se en gran mesura amb el 0,50 de la declaració de la renda, si pretén fer del nostre món el Regne de Déu, no pot de cap de les maneres agreujar la crispació i l'enfrontament.

IV.4.) Propostes de polítiques innovadores

IV.4.1.) Ruanda: per un poble reconciliat en un estat de dret

La solució del conflicte ruandès només pot reposar sobre la veritat respecte a tot el que ha contribuït a encendre el foc d'aquest conflicte. Les causes i els efectes del drama ruandès es comprenen millor analitzant tot un entrellat complex de causes i efectes vinculats a la ruptura de la pau, causada per la guerra d'agressió a Ruanda a partir d'Uganda, l'octubre de 1990. És l'agressor el que, per les armes i no per les urnes, va accedir al poder a Ruanda. No té cap credibilitat després de l'atemptat que va costar la vida als presidents Habyarimana, de Ruanda, i Ntaryamira, de Burundi, el vespre del 6 de d'abril de 1994, desencadenant el genocidi i una cadena de violència assassina, de la qual ha de respondre de responsabilitats enormes.

La comunitat internacional, en general, i els països membres de l'ONU i de l'OUA, en particular, que van fallar en els seus compromisos, entre els quals el de prendre les "mesures necessàries per al manteniment i el restabliment de la pau i la seguretat internacionals" a Ruanda, poden encara recuperar-se'n per tal de donar esperança al poble ruandès i a la humanitat. Cal la recerca d'una solució política duradora, garantint l'Estat de dret, la veritat sobre el drama ruandès, la justícia i la democràcia, bases de la veritable reconciliació, de pau i desenvolupament durables a Ruanda.

Les polítiques considerades necessàries i proposades són:

1. Represa i manteniment de Ruanda a la llista dels països administrats per l'òrgan central del mecanisme de l'OUA sobre la prevenció, la gestió i el reglament dels conflictes;

2. Aturada definitiva del genocidi i les massacres del poble ruandès;

3. Condemna sense reserves del genocidi comès contra els refugiats ruandesos i burundesos al Congo/ex Zaire;

4. Manteniment i intensificació de les accions humanitàries urgents i efectives en favor dels supervivents del genocidi i de les massacres a Ruanda;

5. Protecció, assistència i no expulsió dels refugiats ruandesos que han buscat asil en els diferents països africans;

6. Suport diplomàtic per a un tractament polític del conflicte i mediació per a l'obertura de negociacions entre el govern ruandès, dominat pel FPR, i els diferents grups d'oposició, en vista de la restauració de la legalitat constitucional i les institucions democràtiques a Ruanda.

IV.4.2.) Mediació i democràcia: l'aportació de la mediació en la transformació de la societat

La mediació, com a forma alternativa de resolució de conflictes que es generen, ens pot ajudar a avançar en la consecució de la transformació social. Per què la mediació? Per la manera en què es desenvolupa el procés.

Primer, quan es produeix un conflicte i les parts enfrontades accedeixen a la mediació per arribar a un acord, ja han realitzat un primer acte de cooperació mútua, perquè voluntàriament accepten el procés i en comparteixen el cost.

Segon, perquè, encara que assistides per una tercera part imparcial, les parts assumeixen la responsabilitat dels seus propis acords i decisions, és a dir, són protagonistes del seu conflicte i de la seva resolució.

Tercer, perquè durant la mediació cada una de les parts expressa lliurement la seva visió del conflicte i del que creu que el produeix.

Finalment, en aquest procés, el mediador, tercer imparcial que assisteix les parts enfrontades i aconduïx el procés, té la responsabilitat d'evitar que alguna de les parts se situï en una posició de domini de l'altra, i ha de vigilar que es mantingui una actitud de respecte mutu i facilitar amb la seva tasca la comunicació entre les parts, al mateix temps que es compromet a mantenir la confidencialitat del que es tracta en les sessions, amb el que afirma el seu respecte a les parts en conflicte.

Al final del procés, les parts enfrontades hauran reflexionat sobre el seu conflicte i les seves raons, i l'acord al que arribin donarà satisfacció a ambdues parts, ja que el sentiran com a propi, lliurement pactat. D'aquesta manera, també s'evita el deteriorament emocional que pot produir, per exemple, un llarg procés judicial, ja que, en general, per la mediació s'aconsegueix un acord en un termini relativament curt de temps. Així mateix, s'aconsegueix mantenir la confidencialitat del conflicte, que no queda exposat al públic com podria ser el cas quan es recorre a la justícia.

És a dir, la mediació en el seu desenvolupament afavoreix un canvi d'actituds que pot ajudar a la transformació democràtica de la societat.

Tot i això, cal deixar constància que no tots els conflictes que es produeixen en les nostres societats complexes poden resoldre's per la mediació i que en alguns tipus de conflicte és la pròpia societat la que legisla i obliga a sotmetre'ls a mediació.

**REPENSAR LA RESOLUCIÓ
DELS CONFLICTES INTERPERSONALS
I L'EDUCACIÓ PER A LA CULTURA DE PAU**

ÍNDEX

I) EL DIAGNÒSTIC	47
II) ELS OBJECTIUS.....	48
III) LES HIPÒTESIS.....	50
IV) LES PROPOSTES	51
IV.1.) Propostes centrades en la reforma de les institucions	51
Castell per la Pau: Centre intercultural per a la resolució de conflictes	51
IV.2.) Propostes centrades en la creació d'organitzacions	53
La tercera opció. Integració de contraris aparents en nous nivells de realitat.....	53
IV.3.) Propostes centrades en canvis de les regles de joc.....	54
IV.3.1.) Resolució de conflictes, un nou horitzó.....	54
IV.3.2.) Crear espais de diàleg per a l'acceptació i prevenció de conflictes	54
IV.4) Propostes centrades en polítiques innovadores.....	55
IV.4.1.) Educació en tècniques de gestió de conflictes i mediació a les escoles	55
IV.4.2.) Introduint la mediació als centres educatius	56
IV.5.) Propostes centrades en accions innovadores.....	57
IV.5.1.) La Co-Escolta: ajuda mútua per l'escolta.....	57
IV.5.2.) Moviment Polític per a la Resolució Pacífica dels Conflictes	59

TEMPS

15 Agost de 2004

Tercera edició del Festival per la Pau a Figueres

**El Castell per la Pau
converteix a Figueres en
l'antena mundial de la
mediació pacífica de
conflictes**

Ahir a la nit es va
tancar la tercera
edició del Festival per
la Pau, celebrat al
Castell de Sant Ferran

de Figueres, recentment reconverit en Castell
per la Pau.

El Festival ha aplegat una cinquantena de
cantants i grups de música i dansa d'arreu
del món que han fet ressonar els seus "crits
de pau".

Si bé el Festival és l'esdeveniment més
conegut del Castell per la Pau cal no oblidar
que amb la seva remodelació, el Castell acull
cada estiu Camps Internacionals de Treball
de joves. Els joves vinguts d'arreu del món
tenen una experiència directa de convivència
intercultural mentre alternen feines de
reconstrucció amb cursos sobre mediació de
conflictes.

De fet, el Castell és la seu del "Centre
Intercultural per la Pau, Josep de Delàs"
dedicat a la prevenció i resolució de conflictes,
que ofereix programes de formació i de
recerca estable. També té la vocació
d'esdevenir un espai de mediació de conflictes,
tant en l'àmbit familiar i comunitari com en
l'àmbit de conflictes armats i internacionals.

I) EL DIAGNÒSTIC

L'experiència social contrastable sobre el tema

Els éssers humans som per naturalesa intel·ligents, afectuosos, cooperatius i alegres. Tot i això, la nostra conducta sovint s'allunya d'aquesta definició, ja que, al llarg de la nostra vida, anem passant per moltes experiències que paralitzen la nostra intel·ligència, disminuint la nostra capacitat de raonar.

Per alliberar-nos d'aquestes experiències posem mecanismes naturals espontanis que es manifesten quan algú ens escolta, en forma de descàrregues emocionals: plorar, riure, tremolar, enfadar-se, suar, badallar, etc.

En societats individualistes i competitives com les occidentals, donar i rebre ajuda, mirar-se de front amb la intenció d'ajudar-se és encara poc freqüent. També resulta contractual fomentar el desfogament emocional en societats que condemnen el plor i l'exteriorització del dolor com a senyals inequívocs de debilitat.

Per altra banda, els canvis que ha sofert la societat darrerament en general han derivat en una crisi de valors que ha repercutit de manera molt negativa dins l'ambient escolar. La societat s'ha tornat molt individualista i els nois reflecteixen una manca de solidaritat en el seu comportament diari.

Estem en un moment en què sembla que tot està permès, que tot és possible. Es potencia la competitivitat, l'agressivitat i el guany personal per sobre del col·lectiu. La violència està a l'ordre del dia.

Actituds que fins ara estaven al carrer han traspassat les portes de les escoles. Ara la violència, verbal i sobretot física, comença a ser una conducta habitual entre els alumnes. I, el que és més greu, aquesta actitud, que ja es dona en infants dins dels primers cursos de primària, s'agreuja considerablement a secundària.

Els mestres i professors, a més a més, se senten desautoritzats i poc recolzats. Els pares qüestionen la seva tasca educadora. Sovint els hi demanen comptes si renyen o castiguen els seus fills. Molts professors comparteixen la sensació d'impotència davant de certs col·lectius de persones i pensen que el conflicte se'ls està escapant de les mans.

Mestres, professors i famílies mostren diàriament la seva preocupació de com abordar el conflicte al marc escolar, de quina manera aconseguir una convivència pacífica als centres escolars que permeti assolir els objectius encomanats: educar els nens i joves.

El conflicte és un element amb el qual convivim en el decurs de tota la nostra vida. Conflictes que ens afecten tant individualment com col·lectivament: socials, laborals, polítics, internacionals, conflictes amb un mateix.

La història de la Humanitat és la història dels conflictes: relacions entre l'home i la dona, entre els pares i els fills, entre germans, entre persones que comparteixen el mateix lloc de feina, entre veïns d'una barriada o habitants d'una ciutat, o d'un país, etc.

Els conflictes són un fenomen universal que afecta, de manera molt notable, la vida personal i social. Conflictes amb nosaltres mateixos, amb els altres i amb el nostre entorn. Afecta la plenitud de la vida, les relacions laborals i familiars, les relacions socials i internacionals de manera que, sovint, resulta desastrosa. Bona part dels esforços humans consisteixen en procurar fer dels conflictes quelcom humanament acceptable.

Moltes organitzacions estan aportant estudis, experiències i forces a favor del canvi de paradigma que suposa el repte de resoldre els conflictes, també els internacionals, d'una forma pacífica, amb la mediació i l'acció no violenta.

Els castells militars van ser símbol i arma de les guerres. El Castell de Sant Ferran de Figueres, el més gran d'Europa, és una enorme construcció militarment obsoleta i civilment desaprofitada. Aquest és un moment favorable per aprofitar les naus, edificis i places que ofereixen múltiples possibilitats.

El 1996, en el 20è aniversari de l'empresonament del primer grup d'objectors al Castell de Figueres es feu la crida "De Castell militar a Castell per la Pau" en què es proposava la reconversió d'aquest Castell com a símbol del canvi històric que els humans hem de fer per reconvertir l'obsolet sistema de defensa armada i la sagnant trajectòria que ens ha deixat a Europa i arreu del món.

Acabada la Guerra Freda les societats estan replantejant les concepcions estratègiques de la defensa militar i de les amenaces nacionals i internacionals. Els plans de professionalització dels exèrcits responen a aquests replantejaments.

II) ELS OBJECTIUS

Aportar una via de solució al problema de la irracionalitat humana, que impedeix resoldre qüestions clau, com la guerra nuclear, l'explotació i la fam.

Restablir l'harmonia original de la comunicació i de la cooperació de les relacions humanes. Resoldre els aspectes perniciosos i els inconvenients originats pel desenvolupament dels conflictes en lloc de sancionar els actes humans.

Evitar la concepció, massa simplista i que pot incidir negativament en les relacions personals i col·lectives, que el bon enteniment entre persones o grups passa per la no aparició de conflictes.

En l'àmbit personal, l'objectiu és facilitar una nova percepció de les experiències penoses del passat perquè el conflicte sigui capitalitzable i pugui, així, enriquir-nos.

Adoptar mentalment una perspectiva realista sobre els conflictes, amb els avantatges que això comporta, i entrenant-nos, també a priori, en la seva resolució. L'objectiu és la pacificació amb un sistema òptim de resoldre els conflictes i problemes per un mateix. Reduir la tensió, induir la serenitat, desenvolupar l'autoestima i la pròpia confiança, suscitar la reconciliació, tot allò que pugui induir a l'equilibri, al benestar intern i a l'harmonia.

Desenvolupar i recolzar un model d'escola on el conflicte s'entengui com una oportunitat de creixement personal i que la seva gestió constitueixi una premissa de prevenció de la violència. Potenciar un canvi cultural als centres que permeti tractar el conflicte de forma constructiva i positiva, afavorint una cultura de la pau.

Superar les dues ètiques clàssiques dels homes (l'homogeneïtzadora, que vol uniformar i reglamentar estrictament, i l'heterogeneïtzadora, que es posa en el pol contrari), mitjançant una ètica globalitzadora que prengui els avantatges de cadascuna esbiaixant-ne els inconvenients.

Fer veure la importància que totes les persones i col·lectius puguin i hagin de ser escoltats, al marge de les seves problemàtiques, sentiments i ideologia.

Aconseguir la resolució de conflictes a través de l'escolta mútua. En un conflicte col·lectiu, l'objectiu és que un bàndol deixi de jutjar l'altre, per passar a escoltar-se i comprendre les problemàtiques viscudes des de l'altre bàndol.

Afavorir la recerca i estudi de viabilitat de propostes i experiències en l'àmbit de la resolució de conflictes, treballant prioritàriament totes aquelles que siguin útils per a repensar els sistemes de defensa armada.

Impulsar la cultura de la pau reconvertint la xarxa de castells i de ciutadelles europees, per afavorir la investigació i l'aprenentatge de la resolució pacífica dels conflictes, i l'anàlisi i intercanvi d'experiències sobre les diferents alternatives a la defensa armada.

Vehicular l'art com a eina per a la prevenció i resolució dels conflictes, i generar un espai obert a la construcció de la pau.

III) LES HIPÒTESIS

Sobre la naturalesa del conflicte hi ha diverses teories. Freud, per exemple, afirmava que l'agressivitat forma part de les característiques instintives de l'ésser humà; d'altra banda, Marx, conclou que és la societat la generadora de conflictes.

Qualsevol element diferenciador pot ser la causa aparent del conflicte. El conflicte comença en un mateix i es fa més cru en les nostres relacions amb els altres. Quan sorgeix un conflicte, tractem de trobar el culpable per aplicar algun càstig i alliberar-nos del problema que ens incomoda. Per a molts, parlar de conflictes vol dir parlar de problemes, de coses que no funcionen, de persones incompetents, d'errors.... Tot això genera una necessitat de trobar culpables: si un té la raó, l'altre, inevitablement, està equivocacat.

Sembla que la situació "natural i normal" és aquella en què no hi ha cap conflicte, és aquella en la que si tothom fes el que té que fer tot aniria com una seda. Els mitjans de comunicació ens donen una imatge de la felicitat (o del correcte funcionament d'una relació) com una situació exempta de conflictes. I, de fet, no és així. Al llarg del temps, dos o més persones o grups sempre tindran algun(s) conflicte(s), sobretot si estan a prop i fent coses junts. I si parteixen de la idea que sempre s'entendran en tot i a la primera, el dia que aparegui un conflicte el viuran com el començament de la fi de la felicitat o de la bona entesa.

És necessari psicològicament, en una vida adulta, sobrepassar el xoc afectiu que ens provoca l'espectacle d'un conflicte, i veure que aquest pot ser fins i tot ocasió d'un salt endavant, d'una transformació. En una humanitat sense conflicte, els éssers humans serien infantils. Un nen necessita entrar en confrontació amb els seus pares i els adults per esdevenir adulta. I un conflicte viscut i resolt és, en si mateix, el pas cap a una millor relació amb l'altra persona o grup.

Fins i tot de vegades, quan més temps passa des que comença una relació fins l'aparició del primer conflicte, més desentrenats ens agafa, i més costa superar-ho sense massa trauma o, millor encara, satisfactòriament.

Alguns conflictes que es presenten usualment (com ara la tria d'un "cap de turc" en un grup, per exemple, o que alguna persona o grup faci alguna cosa que molesta a

altres) si s'han visualitzat o previst abans que passin, és més fàcil que no passin, o que si passen es detectin de seguida i se solucionin més fàcilment.

Per altra banda, el desfogament personal està reprimit en gairebé totes les cultures, i, per tant, anem acumulant angoixes al llarg de la nostra vida, afectant així la nostra intel·ligència i alegria de viure. Tot i això, aquests desfogaments emocionals permeten que totes les dades emmagatzemades de forma desordenada durant les experiències doloroses es classifiquin i es converteixin en informació útil disponible per entendre experiències posteriors.

A més, una font freqüent de conflictes és la que té el seu origen en la tendència que tenim els éssers humans d'estar a favor d'uns i en contra d'altres, el que ens condueix a no escoltar aquells que no participen de les nostres idees. Fins ara, hem funcionat segons una lògica de gènesi dialèctica de la realitat, exclouent la tercera possibilitat entre dos contraris (pensament paradoxal). Suposem, per exemple, que si una persona té la raó, la que es baralla amb ella no la té, quan en la pràctica sabem que la raó acostuma a estar bastant repartida. Tot plegat ens porta a veure oposició on pot haver-hi complementarietat sinèrgica, o una realitat polifacètica.

Però els aspectes contradictoris ("o això o allò") deixen de ser-ho si ens situem en una lògica basada en el postulat que és possible la coexistència de tots dos extrems ("això i allò") en una nova entitat que abasta les anteriors oposades. Ja l'experiència ens mostra que la realitat és profundament complexa i, per tant, rica i interactuant, i que hi ha molts més colors que el negre i el blanc quan es barregen longituds d'ona diferents.

Però el conflicte és inherent als éssers humans i a la vida i no té per què ser necessàriament negatiu. El que si és negatiu és la manifestació violenta del conflicte. La resolució de conflictes no tracta de buscar culpables per després jutjar-los, sinó que a través d'un mediador s'acordarà entre ambdues parts les capacitats de la serenitat.

IV) LES PROPOSTES

IV.1.) Propostes centrades en la reforma de les institucions

Castell per la Pau: Centre intercultural per a la resolució de conflictes

Aquesta proposta planteja unes finalitats concretes que són les següents.

En primer lloc, prendre la reconversió del Castell de Figueres en Castell per la Pau com a element dinamitzador d'un diàleg social i entre cultures sobre alternatives no violentes de defensa.

En segon lloc, dissenyar una remodelació artística i arquitectònica del Castell adequada perquè pugui albergar diferents activitats i pugui ser realitzada en els propers anys.

En tercer lloc, sensibilitzar els mitjans de comunicació, apostant per un treball continuat.

Per assolir aquestes finalitats es planteja:

1. Un pla de reutilització i remodelació del Castell que pot comptar, com a mínim els estius, amb:

- Camp de treball internacional (amb joves de diferents cultures i zones de conflictes);
- Escola d'estiu (sobre resolució pacífica de conflictes i alternatives de defensa);
- Festival de Figueres per la Pau (que doni ressò al projecte i a la ciutat).

2. La convocatòria d'un concurs internacional de remodelació del Castell. Un projecte, a realitzar al llarg dels anys, amb coherència de conjunt per esdevenir un símbol mundial en la recerca de la pau.

3. El suport social. La Coordinadora d'ONG solidàries de Girona i gran part de les entitats pacifistes catalanes han mostrat el seu interès. Serà determinant el paper que jugui el Consorci del Castell format pel Ministeri de Defensa, la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Figueres.

4. La reconversió del Castell pot ser un procés "pedagògic" per a la recollida de propostes i experiències de les entitats i experts que volen "repensar la defensa". Ja s'està donant un pas en el Fòrum Català per Repensar la Societat.

5. El Fòrum Universal de les Cultures pot ser un bon catalitzador d'aquesta iniciativa.

IV.2.) Propostes centrades en la creació d'organitzacions

La tercera opció. Integració de contraris aparents en nous nivells de realitat

Els objectius pràctics en el cas d'aquesta proposta són:

- Contemplar els aparents contraris oposats com a elements complementaris o coexistents en una entitat diferent, que engloba les anteriors.
- Facilitar la negociació creativa entre aquests oposats aparents (raó-sensibilitat, esquerres-dretes, interessos dels treballadors i dels contractants, etc.), amb creació de nous nivells de realitat on aquesta es faci possible.
- Distingir entre complicació (elements desordenats) i complexitat (elements sinèrgics que interaccionen constructivament).

Es proposa, com a instruments, organitzar uns tallers on caldrà fer servir estratègies de funcionament que convidin a la reflexió i la contrastació d'opinions, una de les quals és la utilització del llenguatge escrit, més pausat que l'oral, reservant el llenguatge oral per a altres aspectes de la comunicació interpersonal.

Això faria possible la visualització i recerca en cada cas de les noves entitats integradores des de les quals podem comprendre més bé la realitat, per interactuar millor en ella (visualització d'un nou paradigma).

En alguns casos, aquesta entitat podem ser nosaltres mateixos actuant (i considerant l'altre) com a persones (és a dir, éssers humans en la seva "enteritat"), per sobre dels nostres condicionaments i interessos particulars, plataforma adequada per exercitar el respecte i la bona voluntat (mínims indispensables de la interrelació), la comprensió, i fins i tot l'amistat.

La recerca i reconstrucció de nosaltres mateixos com a persones requereix d'exercicis d'autocomprensió i d'autorespecte, i de vegades de tècniques d'iniciació, com ara l'experimentació de la soledat i el silenci (individual i col·lectiu), o d'altres.

També cal la reivindicació del "sentit comú", per sobre de les demostracions axiomàtiques de caràcter racionalista que no poden arribar més enllà del que en cada moment abasta la lògica científica oficial. El sentit comú és un llenguatge, no sempre purament fonètic, que ens permet comunicar-nos fins i tot amb un nadó que encara no ha incorporat gaires conceptes, o amb éssers d'una altra espècie.

IV.3.) Propostes centrades en canvis de les regles de joc

IV.3.1.) Resolució de conflictes, un nou horitzó

La resolució de conflictes és un sistema molt innovador d'entendre les relacions humanes, que no analitza, ni jutja, ni sanciona; que resol eficaçment a través de la pacificació. Es tracta de facilitar i induir els processos de pacificació que contribuiran a diluir el conflicte, de desenvolupar el principi que, en el resultat de les nostres relacions socials, tots hem de guanyar. No hi ha, per tant, ni vencedors ni vençuts. En la resolució de conflictes no existeixen culpables malgrat les proves que puguin aportar-se. Els conflictes comencen a resoldre's quan decidim iniciar el procés de pacificació i renunciem a prendre part i jutjar les parts implicades.

Cal modificar els procediments de tractament dels conflictes tenint en compte el següent:

1. Mitjançant la comprensió, l'observació i la percepció d'una realitat conflictual es podran aconseguir els objectius d'harmonia i serenitat entre les parts.

2. Mitjançant coneixements de psicologia, pedagogia, història, medicina o ciències polítiques, depenent de quin tipus de conflictes s'hagin de resoldre.

3. Un instrument important, en la resolució, és la reconciliació com a sistema superador d'ofenses, ressentiments i dificultats.

4. L'ús de qüestionaris especialment preparats per induir les parts en conflicte a retrobar-se amb elles mateixes, a expressar les seves necessitats, els seus desigs o temors, o a recuperar per ells mateixos la confiança o l'autoestima.

5. Jocs de rol, dramatització dels mateixos processos conflictuals, dinàmiques de grup, etc.

6. En conflictes d'àmbit col·lectiu, l'ús dels mitjans de comunicació social són instruments imprescindibles.

IV.3.2.) Crear espais de diàleg per a l'acceptació i prevenció de conflictes

En aquesta proposta les finalitats concretes són:

- Assolir amb sentit positiu el repte de solucionar els conflictes quan es presentin (si és possible a curt termini) i d'aprofitar-los per a la millora de la relació.

- Facilitar que quan es presenten els conflictes no afectin al fons de les relacions personals, és a dir, que no siguin massa importants (sempre hi ha una part no conflictiva de la realitat, que continua sent-hi).

Caldrà una previsió d'espais i activitats que propiciïn el diàleg (o comunicació, en general) sobre aquests temes, preferiblement abans de començar la relació o interacció entre persones o col·lectius.

I caldrà sobretot observar sempre molt de respecte (incloent el respecte a la intimitat) i delicadesa, tractant-se de relacions amb o entre persones.

Es poden confeccionar llistats (quan més llargs millor, i que quedaran oberts per tal de seguir-los completant) en què les parts implicades imaginin els problemes i les vies previsibles per solucionar-los, i potser també les seves expectatives (objectius d'un grup, d'una associació...). Seran llistats molt diferents segons es tracti d'una relació de parella, de família, de gent que conviu, de grups d'aprenentatge, d'equips de treball... variant també per a cada cas concret.

D'altres activitats poden ser imaginades per assolir els objectius proposats. Cal un talent imaginatiu i creatiu per descobrir les més adequades a cada cas.

IV.4) Propostes centrades en polítiques innovadores

IV.4.1.) Educació en tècniques de gestió de conflictes i mediació a les escoles

La proposta pretén, en primer lloc, construir un clima escolar favorable a l'ús del diàleg, la participació i el respecte mutu i, en segon lloc, promoure que les parts implicades en un conflicte participin en la seva resolució de forma ponderada a la seva edat i a la seva maduresa psicosocial.

En concret es proposa:

1. Ensenyament de tècniques de mediació a l'aula:

- a) Al parvulari, amb la introducció d'activitats on es treballi la solució de problemes interpersonals, l'expressió verbal i corporal, la identitat personal i la cooperació amb els altres.
- b) A primària i secundària, amb la implementació d'assemblees de forma sistemàtica i a les tutories fent activitats on es treballin valors, habilitats socials, tècniques de comunicació i de gestió de conflictes.

2. Mediació entre iguals: a un grup d'alumnes, des de 3er de primària i a secundària se'ls entrena en els conceptes bàsics de gestió de conflictes, se'ls ensenya tècniques de mediació i se'ls dóna l'encàrrec de mediar en els conflictes que sorgeixen entre els alumnes.

3. Al professorat: creant grups de treball on se'ls formi i entreni en tècniques d'assemblea, jocs cooperatius, tècniques de comunicació, d'habilitats socials i tècniques de mediació i gestió de conflictes.

4. Amb l'AMPA: fer una escola d'educació parental a fi d'integrar més els pares a la comunitat educativa, on se'ls informi sobre el programa de mediació que es faci a l'escola, es facin xerrades i es treballi en grups sobre temes educatius, de relació interpersonal i de gestió de conflictes.

IV.4.2.) Introduint la mediació als centres educatius

Els objectius concrets pretesos amb la proposta són:

1. Que els Consells Escolars i les Comissions de Convivència contemplin la mediació com un procés de resolució de conflictes educatiu, preventiu i útil per tractar la majoria de conflictes que es donen en el context escolar (i de forma extensiva a la comunitat). Això s'ha de reflectir en els Reglaments de Règim Intern i en el Projecte de Centre.

2. Promoure la construcció d'espais de negociació als centres escolars on s'abordin els conflictes de forma constructiva, des del diàleg i a la recerca d'acords consensuats.

3. Afavorir la participació de les parts implicades en un conflicte en la resolució/gestió/transformació del mateix amb l'ajut d'un tercer, el mediador.

4. Promoure més relacions horitzontals entre els membres de la comunitat escolar: pares, alumnes, professorat i personal no docent. Això donaria un sentit més realista i coherent al tema de la participació.

Els mitjans proposats per assolir aquestes finalitats són:

1. Campanya de sensibilització de la comunitat escolar vers una nova concepció del conflicte: el conflicte com una cosa inevitable que pot ser una oportunitat per al creixement personal i la millora de les relacions interpersonals. Que és important i productiu l'entrenament d'alumnes i professors en habilitats i tècniques de resolució de conflictes. Que els estudiants poden resoldre el seus conflictes amb l'ajuda d'un company/mediador estudiant com ells. Que la participació en la resolució dels problemes propis és preventiu de futurs conflictes i fomenta la responsabilitat personal.

2. Contemplar la figura dels mediadors a través de la introducció de programes de mediació escolar, incloent la mediació entre iguals on els mediadors són alumnes. La mediació ajuda els alumnes a analitzar i resoldre els seus problemes des de perspectives

constructives i positives, atentes i respectuoses amb els sentiments, interessos i posicions dels altres. A més a més, molts autors assenyalen que la mediació escolar es converteix en un medi de prevenció que limita l'increment i desenvolupament de problemes de disciplina.

3. Potenciar les assemblees com una de les pràctiques educatives més directes per facilitar el desenvolupament del grup-classe i intervenir a nivell col·lectiu en l'àmbit de la resolució dels conflictes. L'assemblea ha de ser un espai de participació i diàleg, on el grup plantegi els problemes que sorgeixen en la vida quotidiana i construeixin conjuntament solucions que satisfacin tots els membres del grup. Per altra banda, també canalitzarà una participació dels alumnes en la gestió i organització de la classe.

4. Dedicació d'espais físics concrets adequats on es puguin desenvolupar processos de mediació amb totes les garanties, sobre tot, la confidencialitat. Mantenir mediadors en formació continuada d'entrenament en resolució de conflictes. Dedicar recursos humans i materials específics.

5. Recerca i investigació de noves formes horitzontals de relació i comunicació entre famílies-alumnes-professorat/administració que impliquin un repartiment del poder de decisió real. El model de la mediació, on les parts són protagonistes del procés i coautores dels acords, té molt a aportar. Llavors pren sentit la participació: es participa quan el s'aporta es té en compte i té alguna conseqüència.

IV.5.) Propostes centrades en accions innovadores

IV.5.1.) La Co-Escolta: ajuda mútua per l'escolta

Aquesta proposta pretén, per una banda, recuperar els mecanismes espontanis d'alliberament de les experiències angoixoses; la descàrrega emocional ens farà prendre consciència del trauma del passat, assimilar-lo (revaluar-lo) i poder viure des del present; i, per altra banda, fer sortir les persones de la passivitat amb la que viuen les seves angoixes, fent-les responsables del seu propi benestar: la salut mental no és un assumpte privatiu de psicòlegs i psiquiatres.

La proposta és un mètode d'ajuda mútua, la Co-Escolta o Escolta Cooperativa, que posa l'accent en el poder curatiu de l'escolta i la descàrrega emocional següent. El Moviment Internacional de Re-Avaluació per Co-Consell ("Counselling") ha estat promogut per Harvey Jackin.

El mètode de la Co-Escolta compren el Co-Consell (relació cooperativa, d'igual a igual) i la Re-Avaluació (nova forma de percebre una experiència penosa), i està pensat perquè persones de totes les edats i condicions aprenguin a donar-se suport mútuament i a alliberar els mecanismes espontanis de desfogament. A través de l'alliberació d'aquests mecanismes naturals, podran desprendre's de les conseqüències de sofriments que van patir en el passat.

El Co-Consell és la relació cooperativa d'igual a igual, en la que es desenvolupa aquest procés:

- a) Convé no aconsellar ni entestar-se en resoldre, ni interpretar, consolar o treure importància al que estem escoltant;
- b) algunes actituds cap a la persona que escoltem afavoriran el desfogament: aprovació, respecte, confiança en la capacitat del que ens parla. No s'ha de donar la raó a la persona a la que escoltem, ni fer-li veure que no la té;
- c) Es necessita un voluntariat d'escoltes que obri canals de comunicació entre tots els sectors de la població. Per ser un bon escolta, cal aprendre moltes coses.

La Re-Avaluació es refereix a la nova forma de percebre una experiència penosa passada, una vegada viscuda la descàrrega emocional. En Co-Escolta es diu que empassar-se el dolor debilita i que després del plor recuperem la força.

La Co-Escolta es posa en pràctica en reunions per "pensar" sobre un tema concret, i que tenen les següents regles de joc:

- a) no val interrompre: quan algú parla, la resta escolten i mostren interès amb la postura i gestos de la cara;
- b) ningú parla dues vegades fins que tots no hagin parlat un cop;
- c) algú es preocupa que no ens n'anem per les branques, i que el pensament se centri en el tema elegit (un moderador);
- d) algú pren nota de les idees més importants que van sortint perquè no se les emporti el vent i s'oblidin. Aleshores, poden ser publicades perquè uns altres puguin seguir pensant en base als fruits dels nostres pensaments.

L'aplicació de la Co-Escolta a la resolució de conflictes ofereix tres possibilitats, que poden utilitzar-se successivament:

- a) dues persones o grups en conflicte es busquen cada un d'ells un escolta, se'n van a espais diferents, apart, i es desfoguen ("per unir els éssers humans, primer cal separar-los");

- b) una persona fa de mediador. Les parts en conflicte estan presents i un mediador les escolta;
- c) dues persones en conflicte, a soles, busquen un lloc on no puguin ser interrompudes. Porten paper, llapis, moneda i un avisador. La moneda decideix qui comença a parlar. Es posa l'avisador per a 5 minuts. El que parla, ho fa del tema que vol. El que escolta no pot interrompre'l. Pot prendre notes per després rebatre aquells arguments amb els que no estigui d'acord. Quan acaben els cinc minuts, el que ha estat escoltant ha de fer un resum del que ha dit. Si el locutor no està satisfet diu "no ho has captat del tot bé", i a continuació aclareix el que l'altre no ha entès.

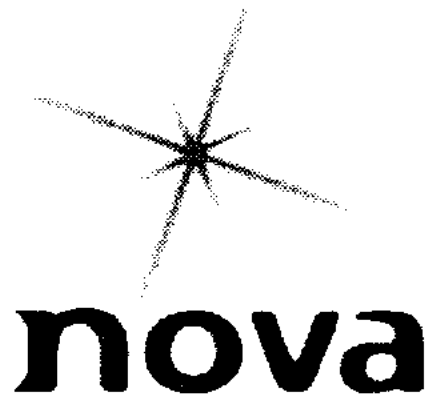
Mitja hora dóna temps a participar unes dues vegades cadascú. La dosi: mitja hora tres cop per setmana. Es tracta d'obligar-se a escoltar i evitar debats interminables entre persones que conviuen i treballen juntes. D'aquesta manera, també s'evita l'abús per part de persones que tenen més agilitat de pensament o de parla.

A més de la millora de l'estat d'ànim de les persones, la Co-Escolta també pot aplicar-se en altres camps, com l'ensenyament (per adquirir coneixements és millor alliberar-se d'angoixes i preocupacions) i a la teràpia de malalties mentals i del caràcter.

IV.5.2.) Moviment Polític per a la Resolució Pacífica dels Conflictes

En aquest cas es planteja sensibilitzar a la societat política i civil en el tema de la resolució de conflictes i de cultura de pau amb la finalitat que aquests valors siguin aplicats espontàniament en tots els àmbits de la vida personal i col·lectiva

L'instrument a utilitzar és la mobilització de la societat política i civil a través d'una iniciativa parlamentària que aporti un recolzament moral inicial. Posteriorment, des de l'àmbit universitari -i en extensió de la societat civil organitzada- desenvolupar iniciatives específiques que contribueixin a la implantació real.

Centre per a la
Innovació Social

La dècada del canvi 2001-2010

120 Notícies desitjables

Les millors propostes del Fòrum Català per
Repensar la Societat

Sessió de Contrastació
11 de desembre de 2000
Parc del Coneixement de Flor de Maig

Document de treball de la Col·lecció Quaderns per Repensar la Societat
Nova, Centre per a la Innovació Social. Tel 93 586 6019, novacis@wanadoo.es

INTRODUCCIÓ

Durant 1998 i 1999, el Fòrum Català per Repensar la Societat va recollir 377 propostes en 12 fòrums temàtics (Comunicació i Art, Economia, Educació, Experiència religiosa, Interculturalitat, Política, Relacions Femení-Masculí, Resolució de Conflictes, Salut, Sistemes Socials, Societat Civil, Sostenibilitat).

Després de ser valorades pels 269 inscrits que hi van participar, aquí us n'ofereim un recull. Les propostes millor valorades explicades en forma de 120 notícies d'un futur desitjable.

Amb aquest quadern de síntesi es tanca un cicle en què s'ha volgut implicar diferents actors catalans (polítics, experts, moviments cívics...) en un procés de contrastació, que seguirà dins del marc internacional de l'Assemblea per a un Món Responsable, Plural i Solidari que se celebrarà durant el 2001 en diferents trobades temàtiques, continentals i una de mundial.

EL PAS

8 DE MARÇ DE 2001

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

L'ONU fa una crida internacional per prendre mesures socials i polítiques de protecció de les dones i els infants

L'Assemblea General de l'Organització de les Nacions Unides ha aprovat una resolució que obliga els Estats signants a combatre la discriminació de les dones en tots els àmbits i assegurar que els infants gaudeixin de protecció i de condicions vitals convenients.

Entre les mesures adoptades, els Estats hauran de dedicar una part dels seus pressupostos a pagar les pensions per aliments dels fills de pares separats que no assumeixin la seva responsabilitat. Per fer front a la discriminació laboral de les dones, es descomptarà un 50% de la cotització empresarial als empresaris que donin feina a dones entre 20 i 30 anys casades, aparellades, amb fills o sense. A favor del paper de les dones en la política, es legislarà que les llistes electorals d'àmbit nacional o municipal hagin d'estar ocupades en un 50% per dones. La resolució també estableix l'agilitació de les adopcions internacionals, així com greus penes de presó per als reincidents de maltractaments físics i psíquics, tant a dones com a infants.

TEMPS

10 d'abril de 2001

Primera trobada internacional de xarxes d'intercanvi de coneixements a Bruges

A la ciutat belga on té la seu l'associació que agrupa totes les xarxes d'intercanvi de coneixements d'arreu del món, s'han reunit prop de 1000 persones de més de 80 països per posar a debat aquest tipus de troc col·lectiu i promoure'n la seva difusió.

Les Xarxes d'Intercanvi de Coneixements, anomenades també RES (Réseaux d'échanges de savoir), estan formades per un grup d'àmbit local que estableix contactes per intercanviar coneixements. D'aquesta

manera, una persona que sap cosir pot ensenyar-ne a canvi d'aprendre anglès, una persona que ajudi a redactar una instància per a l'administració pot iniciar-se en tècniques de relaxació. Les possibilitats són il·limitades, depenent dels coneixements i necessitats dels membres de cada xarxa.

En la trobada de Bruges, s'ha posat l'accent en què a més d'un instrument d'intercanvi, les xarxes són també una via de reforçament del teixit social del barri o de la localitat on funcionen i un atenuant de l'exclusió social i econòmica, ja que insereixen els participants en un cercle de relacions personals, alhora que permeten accedir a serveis i donar-ne d'altres sense passar per la monetització. A més de la funció socialitzadora de les xarxes, un altre dels temes a debat ha estat la conveniència o no d'utilitzar una moneda local alternativa per comptabilitzar i regular millor els intercanvis. Es calcula que en els barris on hi ha aquest tipus de troc, un 7% dels intercanvis d'ofertes i demandes es realitzen sense diners.

AVANTGUARDA

30 D'ABRIL DE 2001

Fundada el 1988 per Pere Prímer

Número 43.800

La societat civil insta al Parlament a treballar per una societat més

Més de 500.000 ciutadans demanen l'aprovació de mesures polítiques i socials per a la igualtat dels homes i les dones en un nou model de societat.

Després que el passat mes de març, les Nacions Unides llancés un reclam internacional per a la protecció de les dones i els infants, la Plataforma per un Nou Contracte Social va lliurar ahir 500.000 firmes al Parlament de Catalunya com a mostra de la necessitat ciutadana d'arribar a un nou contracte social que permeti la plena participació de la dona en la societat i la implicació de l'home tant en les responsabilitats familiars, com en la construcció d'una societat més solidària. El nou contracte per una societat més igualitària implica un nou marc institucional i unes infraestructures socials que reflecteixin l'evolució de la població activa i ofereixin igualtat d'oportunitats a homes i dones per elegir i combinar responsabilitats familiars i socials. És

per això que el nou contracte implica una oferta adient de llars d'infants i uns millors transports; mesures incentivadores perquè els homes comparteixin les excedències per tenir cura dels fills i mesures educatives en les escoles que incentivin la igualtat entre els gèneres.

Els ciutadans demanen al Parlament reduir la jornada laboral i modificar els horaris comercials, serveis, organismes públics i escoles de forma que homes i dones puguin compartir totes les responsabilitats professionals, socials i familiars; i les dones no es vegin obligades a acollir-se a treballs a temps parcial. La cura de persones grans, infants i malalts ha de ser assumida també pels homes. Al mateix temps, es reivindiquen polítiques socials en les empreses que permetin que les dones siguin seleccionades, promocionades i formades en funció de les seves necessitats i expectatives.

TEMPS

22 de juny de 2001

Assemblea per a un Món Responsable i Solidari

Ahir van començar simultàniament quatre trobades continentals, a Equador, Tanzània, Índia, i Rumania, que aplegaran durant unes dies a milers de ciutadans. En aquesta assemblea es posen en comú les propostes de canvi social elaborades els darrers anys per persones i col·lectius d'arreu del món en el marc de l'Aliança per un Món Responsable i Solidari. L'elaboració d'aquestes propostes s'ha fet a través de nombrosos fóruns (a Catalunya va ser el Fòrum Català per Repensar la Societat), amb marxes continentals que han acabat aquest mes de juny (especialment la Caravana Africana per la Pau i la Solidaritat que durant un any ha atravesat el continent) i amb acampades en una cinquantena de ciutats de 42 països. Al llarg d'una setmana, els participants a aquesta assemblea multipolar, gràcies a la interconnexió telemàtica, aniran contrastant les diferents propostes per tal de posar en comú les més interessants de cara a facilitar estratègies encaminades a la seva implantació social i política, tant en l'àmbit local com en el continental i mundial.

Nou anys de lluita contra el Quart Cinturó

El Montseny va ser l'escenari ahir de la protesta de més de 3000 persones adherides a la campanya Contra el Quart Cinturó, que, des de fa anys, lluita contra la construcció de l'autovia entre Sant Celoni i Abrera projectada dins l'anomenat Eix Prelitoral.

Amb la celebració d'un diumenge lúdic, més de 250 entitats veïnals, culturals i ecologistes del Vallès i el Baix Llobregat, junt amb diversos alcaldes dels municipis afectats, van deixar clar un cop més el seu rebuig a la construcció del quart cinturó, que, segons els manifestants, donaria un impuls definitiu al pla territorial de la Generalitat d'incorporació del Maresme, el Vallès, el Garraf i l'Alt Penedès a Barcelona, formant una gran metròpolis de 5 milions d'habitants. Els veïns d'aquestes comarques, partidaris de fomentar un model mediambiental sostenible, preservant els espais forestals i agrícoles, i conservar la identitat, la vida social, cultural i econòmica de la zona, proposen, com a alternativa, l'eliminació dels peatges de les autopistes (com ja es va aconseguir en el seu moment amb el peatge de la B-30), la millora de la xarxa de carreteres locals, comarcals i autopistes que travessen el territori, la posada en funcionament de la línia de tren Papiol-Mollet i l'establiment d'un servei eficaç de transports públics entre el Vallès Occidental, el Vallès Oriental i el Baix Llobregat.

TEMPS

9 d'octubre de 2001

La creativitat al servei de la societat mundial

<http://www.inventorsensefronteres.com>, una nova eina per a un món responsable i solidari

L'Organització de les Nacions Unides ha posat en marxa una pàgina d'Internet per animar tots els ciutadans del món a cercar solucions solidàries, ecològiques i gratuïtes als problemes dels països més necessitats així com dels col·lectius més desfavorits dels països més industrialitzats. Tot i que és oberta a aportacions de tot tipus, s'ha creat amb l'objectiu d'oferir un espai, d'accés fàcil i permanent, per donar sortida al potencial creatiu, i sovint infrautilitzat, de molts ciutadans que, per condicionants personals, no poden dedicar-se com voldrien al benestar col·lectiu.

La web,

<http://www.inventorsensefronteres.com>, disponible en quatre idiomes, aplega un apartat de "demandes", destinat a reflectir problemàtiques concretes del Tercer Món i dels que pateixen també la pobresa o la

marginació al Primer Món, transmèses per ONGs o per qualsevol ciutadà, i un apartat d'"invents i solucions" on es recullen propostes per resoldre les necessitats plantejades, disponibles gratuïtament per aquelles persones, col·lectius o ONGs a qui puguin ser d'utilitat.

En alguns casos s'aconsella, però, de patentar les propostes per evitar-ne un ús especulatiu. En el "Banc temàtic d'invents solidaris i ecològics" es recullen les iniciatives classificades per temes (agricultura, ramaderia, problemes domèstics, ocupació, mitjans de comunicació, entre altres) obert a la consulta i l'ús públic. Per últim, aquest nou espai a la xarxa també pretén ser una via d'incentivació personal i sensibilització sobre la responsabilitat de tot ciutadà de contribuir al bé comú.

AVANTGUARDA

29 D'OCTUBRE 2001

Premsada al 1000 per Pere Prímer

Número 63.565

Milers de joves demanen l'aplicació del Pla Aubry a Catalunya

En una manifestació conjunta a les principals ciutats catalanes, més de 50.000 joves van sortir ahir al carrer amb el lema *Més feina i menys armes*, per demanar al conseller de Treball d'aplicar a Catalunya la política laboral francesa per als joves. Després que l'atur juvenil hagi augmentat substancialment en l'últim any, van exigir al govern català una política contundent i compromesa per integrar al món laboral els joves que mai han treballat o que es troben a l'atur, afavorint l'aprenentatge de competències laborals que després els poden ajudar a trobar feina en el sector productiu, com a funcionaris o com a treballadors d'associacions. A més de reivindicar un lloc de treball, els joves demanen també cobrir una sèrie de necessitats socials, que millorarien la convivència i la qualitat de vida col·lectiva. Per la seva banda, el conseller de Treball va anunciar ahir la dificultat d'aplicació del Pla Aubry. En no tenir Catalunya competències sobre la defensa, la reducció de les despeses en aquest terreny, que és el que permetria assumir uns costos tan elevats, no pot servir per incentivar l'ocupació juvenil. Tot i això, va avançar que s'estudiarien altres possibles fonts de finançament.

L'escola fomenta el reciclatge i un consum més responsable

L'objectiu del nou programa d'Educació Ambiental, que comença a les escoles aquest setembre, és proporcionar als nens una consciència sobre la problemàtica mediambiental, per incentivar-los a un consum més responsable i, al mateix temps, inculcar-los el reciclatge com a hàbit. Així, a través de l'educació mediambiental, l'escola els ensenyarà a conèixer l'origen, composició i gestió dels residus per entendre que els recursos naturals esdevenen béns de consum i posteriorment deixalles, i els transmetrà la problemàtica sobre l'acumulació dels residus i la importància de la preservació del medi.

Catalunya, França i Itàlia han estat els països pioners en l'estudi de l'educació ambiental que ofereix l'escola per elaborar un material pedagògic adient. A través d'una subvenció de la UE, més de 150 professionals de l'ensenyament han fet una avaluació conjunta de les deficiències didàctiques dels llibres d'edició posterior al 1995, utilitzats fins ara, i han promogut l'edició d'un nou material didàctic pel proper curs escolar que facilitarà un canvi conceptual i metodològic en la docència sobre el consum i la producció de deixalles.

EL PAS

26 DE NOVEMBRE DE 2001

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

El Parlament de les Religions del Món fa una crida a la mobilització internacional per la pau

Ciutat del Cap, Sudàfrica, ha tornat a ser l'escenari del Parlament de les Religions del Món, on el diàleg interreligiós és una via de treball per a la construcció d'un món més just. Més de 100 representants de diferents tradicions religioses i espirituals han aprovat la Carta de les Religions per a la Tolerància i la Pau.

En aquesta edició, a més de la celebració de la diversitat religiosa que caracteritza el Parlament, molts dels actes han anat dirigits a definir una línia d'actuació conjunta de totes les religions, perquè la dimensió espiritual jugui un paper cabdal en la convivència pacífica i veritable entre les persones i els pobles.

El Parlament ha constatat que les grans religions, en compartir l'interès per la pau i la concòrdia i la defensa de la llibertat i la justícia, han de dirigir la gran força espiritual que canalitzen a favor d'un canvi mundial. Han de facilitar que la humanitat reneixi a través de valors ètics i religiosos i s'alimenti del missatge d'amor i fraternitat que inspiren, per arribar tant a la convivència pacífica interpersonal com a l'intercanvi intercultural per afrontar els problemes comuns.

La Carta de les Religions per a la Tolerància i la Pau anima a treballar en tots els àmbits. En en pla individual, demana cultivar la pròpia dimensió espiritual i adquirir el compromís d'implicar-

se en les causes de la pau i la tolerància. En segon lloc, des de les confessions religioses, es fa necessari demanar perdó als homes i les dones (i a la terra) per haver traït els seus ideals originaris i, alhora, disminuir els interessos institucionals i mirar de guarir les ferides d'antics antagonismes causats per conflictes d'interessos extraespirituals. Cal, també, establir un diàleg interreligiós que posi l'accent en el missatge comú per sobre de les diferències de ritus o de dogma i fomentar la reflexió sobre els drets humans, la pluralitat i la pau en la pròpia religió. En l'àmbit social, el manifest reclama una conscienciació dels orígens culturals, econòmic, polític i fins i tot religiosos de la intolerància, i estableix que cal transmetre la fonamentació religiosa dels drets humans i reforçar el coneixement dels propis drets i llibertats individuals i socials. Les religions han d'ajudar, també, a crear moviments específics des de la societat civil per promoure la pau basant-se en valors espirituals.

També es contempla una actuació en els mitjans de comunicació per tal que afavoreixin el diàleg i el debat lliure i previnguin del perill de la intolerància. Des dels organismes públics nacionals i internacionals, es fa necessari garantir la igualtat d'oportunitats econòmiques i socials i l'exercici just i imparcial dels tres poders legislatiu, executiu i judicial. Dins aquest mateix àmbit, cal trobar un sistema de consulta permanent de l'ONU amb les grans tradicions religioses i que s'inclouin comitès interreligiosos en les conferències de pau. També des de les institucions científiques cal analitzar la resposta de la comunitat internacional al fenomen de la intolerància.

La Carta preveu crear un centre de diagnòstic i previsió de conflictes, de caràcter interdisciplinari, que pugui estudiar les maneres de resoldre els conflictes amb dimensió religiosa. Per últim, la celebració del Dia Internacional per la tolerància, tal dia com avui, serà també una via per mobilitzar l'opinió pública.

Un Centre de suport a les Organitzacions Socials fomentarà l'acord en el món no lucratiu

Una iniciativa privada ha posat en marxa el primer gabinet de mediació i consultoria per a les organitzacions sense ànim de lucre, que permetrà que les desavinences, dins i entre aquestes entitats, siguin més fàcils de resoldre gràcies a un grup d'experts en resolució de conflictes. Segons els components del gabinet, les discrepàncies internes sovint són inevitables i fins i tot necessàries pel propi desenvolupament de les organitzacions, però a vegades poden esdevenir cròniques i poden afectar el seu bon funcionament, si no s'afronten a través de l'anàlisi de les dificultats d'entesa i la recerca de possibles solucions.

Al mateix temps, el centre intervindrà també en la dispersió que a vegades es dona entre les diferents organitzacions socials, cercant que la rivalitat per la manca de recursos o per desavinences ideològiques no siguin motius de disgregació del món no lucratiu.

Tant les diferents federacions d'ONGs com les diverses xarxes i plataformes d'acció han celebrat la creació d'aquest centre, perquè oferirà un assessorament i un arbitratge que fins ara mancava en aquest àmbit d'actuació social.

DE MÀ

26 DE GENER DE 2002

Llibre blanc de la pau

Amb l'entrada en vigor de la professionalització de l'exèrcit, la Federació d'ONGs per la Pau, junt amb diverses fundacions i associacions del món no lucratiu, denuncien que les noves formes de militarització social són més subtils, però segurament més pernicioses. El Llibre blanc de la pau, recolzat per milers de ciutadans, posa de relleu que l'actual militarització social es justifica amb accions internacionals "pacificadores", la lluita contra el terrorisme i la desaparició del servei militar obligatori.

Al mateix temps, però, es promou l'esperit militar a les escoles, s'amplien les recerques de tipus bèl·lic sota el paraigua del progrés científic, el control poblacional és agilitzat per les noves tecnologies, proliferen els cossos de seguretat privats, la violència és permanentment present en els mitjans de comunicació, i membres de les classes socials més desfavorides acaben convertint-se en "carn de canó" de les

forces armades.

El missatge de pau és clar: cal despertar la consciència col·lectiva al voltant d'aquest fenomen, disposar d'una informació capaç de contrarestar el discurs oficial, promoure un compromís social que pugui derivar en accions amb dimensió política i generar actituds compromeses de coherència personal. El llibre anima a treballar en aquesta línia a través de mitjans educatius que presentin la inutilitat de les guerres i la ineficàcia militar, i amb escoles que es declari "objectores" enfront la promoció de l'esperit militar.

Una altra de les vies és mitjançant moviments per la pau que denunciïn les despeses en defensa armada, la indústria i el comerç d'armes, i que promoguin la pressió política a favor de la prevenció i la negociació, i el desarmament. Finalment, el llibre també convida a combatre la militarització a través d'actituds personals de desobediència civil com l'objecció fiscal.

Cinquè Congrés d'Objectors Fiscals a les despeses militars

La cinquena trobada internacional d'objectors fiscals va reunir ahir a Barcelona, a més d'objectors d'arreu de l'Estat Espanyol, representants de tots els països de la UE, Noruega, EUA, Canadà, Japó i Austràlia. Els objectors fiscals, que han anat augmentant exponencialment des de la primera cimera celebrada l'any 1986, reivindiquen ara amb més força el seu dret a l'objecció de consciència a contribuir, a través del pagament d'impostos, a les despeses militars.

A través de la desobediència civil, els objectors fiscals segueixen reclamant el dret a no col·laborar amb la causa militar. Però, a més, tal i com es va ressaltar en el Congrés, reinvidiquen als estats el reconeixement del dret dels ciutadans a l'objecció de consciència fiscal en tots aquells temes relacionats amb els drets fonamentals. Però l'objecció no queda aquí. Millorar la societat, en comptes de preparar-la per a la guerra, sota aquest lema des de fa anys milers d'objectors fiscals destinen els diners objectats a finalitats socialment justes.

EL PAS

23 DE FEBRER DE 2002

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

El Parlament Europeu estudia noves formes de combatre l'atur

Brussel·les ha posat en marxa una comissió d'estudi de noves mesures per aconseguir el creixement de la riquesa i de l'ocupació sostenible, tant en el sentit ecològic, com des del punt de vista sociopolític, segons el model social europeu.

La comissió aprofundirà en la modificació del patró de canvi tecnològic i del concepte actual del treball. En el camp de la tecnologia, estudiarà donar prioritat a la innovació dels productes, per competir en qualitat i no sols en preu. En relació a l'ocupació, es posarà en debat un millor repartiment del treball i la reorganització del temps de treball anual; corregir els abusos de l'Estat del Benestar; i disminuir la pressió fiscal sobre el treball. Per últim, la comissió també dictaminarà sobre la conveniència de gravar l'ús dels recursos naturals escassos i no renovables.

EL PAS

19 DE MARÇ DE 2002

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

L'oposició insta al Consell Executiu a fer front a l'exclusió social

Tots els grups parlamentaris de l'oposició van exigir ahir al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya aprovar un marc legal per a les empreses d'inserció, com un primer pas per afrontar l'exclusió social.

Junt amb la Coordinadora Catalana d'Empreses d'Inserció, demanen la plena integració social d'aquells col·lectius amb especials dificultats, ja sigui per la manca de formació, la provenença de famílies desestructurades, l'atur de llarga durada, l'estada en presons, psiquiàtrics o centres de desintoxicació, la discriminació pel seu origen ètnic o per una discapacitat psíquica o física. La proposta estableix que la integració plena d'aquests sectors socials passa per la seva inserció al mercat laboral. Per això, es fa necessari un marc jurídic i el corresponent suport institucional per a la consolidació de les empreses d'inserció -on es combina la dinàmica empresarial amb la inserció social, oferint, a més de la pràctica laboral, formació, i el suport adequat en funció de les pròpies capacitats- com a pas previ a l'accés al mercat de treball.

Aquest nou marc legal també contemplaria la intervenció de l'administració a través de subvencions o de convenis de col·laboració, i, al mateix temps, un tractament fiscal especial i la reducció dels costos de la Seguretat Social. Les mesures contra l'exclusió també hauria d'implicar especialment les caixes d'estalvi,

perquè oferissin un suport financer més favorable a les necessitats de les empreses d'inserció sòciolaboral.

Un cop aprovat aquest nou marc com a primer pas contra l'exclusió, la proposta presentada també inclou el foment d'un ampli debat social, donant veu als col·lectius exclosos, per fer front a les causes estructurals de l'exclusió, i aconseguir, a més de la implicació de les administracions, la del conjunt de la societat i dels mitjans de comunicació. A més de regular les empreses d'inserció, caldria també l'articulació de pactes locals de lluita contra l'exclusió, la creació d'espais de solidaritat fiscal, el respecte i el foment de les formes locals d'organització comunitària i el reconeixement del dret de l'habitatge i l'arrelament com a elements indispensables d'inserció. En aquest sentit, la proposta dona un tracte especial a les famílies monoparentals amb pocs recursos, especialment les formades per dones soles amb fills. A més de promoure la seva inserció en el mercat laboral, caldria també potenciar l'autoocupació mitjançant petits negocis innovadors, oferir-los cursos de formació, i alhora dedicar-los una política social d'habitatge.

DE MÀ

21 DE MAIG DE 2006

L'oposició insta al Parlament a alleugerir la càrrega fiscal sobre el treball i la producció

Un any abans de l'entrada en vigor del concert econòmic català, tots els partits de l'oposició van presentar ahir una proposició no de llei per a un futur desplaçament de la càrrega fiscal cap als diversos patrimonis, alleugerint els impostos sobre el treball i la producció. El nou sistema impositiu sobre la possessió passiva dels béns inclou: l'impost sobre els capitals, paral·lel a una reducció dels impostos sobre les rendes; l'impost sobre l'ocupació i utilització de terrenys, solars i jaciments, que substituirien els impostos que graven el treball i l'activitat empresarial; l'impost sobre el consum i ús de béns i serveis, al qual s'afegirien els cànon ecològics per a l'ús de recursos naturals i la contaminació dels recursos anomenats "fràgils" com l'aigua i l'aire; l'impost sobre l'herència; i l'IPA (Impost sobre el Preu Afegit), sobre els interessos dels crèdits al consum per frenar la inflació sense apujar els interessos.

Els anomenats "impostos a la passivitat" permetrien una reactivació d'una economia més competitiva i, per tant, un increment de l'activitat i l'ocupació. Al mateix temps, s'afavoriria una moderació de la mecanització i l'automatització, i un menor desgast de la natura.

AVANTGUARDA

5 DE JUNY DE 2006

Fundada el 1990 per Pere Frisner

Número 64.200

Més de 100 empreses en l'àmbit internacional es distingeixen amb l'"ecoetiqueta"

La nova revolució industrial

Aquest canvi de segle estarà marcat per l'inici de la Revolució Industrial Sostenible. Els cicles econòmics oberts estan començant a ser substituïts per estructures circulars de producció neta, en què s'assegura la recuperabilitat i disponibilitat de les matèries primeres de forma no contaminant, els residus cada cop són menors i reciclables, i els combustibles fòssils comencen a ser desplaçats per fonts d'energies renovables, la majoria constants i descentralitzades.

La sostenibilitat va prenent forma a escala mundial, sobretot en els països desenvolupats. Ja són més de 100 les empreses europees, nordamericanes i japoneses que es distingeixen amb una ecoetiqueta per la seva qualitat ecològica, i, que, per la gran acceptació social, tenen un paper capdavanter en el mercat mundial.

Així, es comença a perfilar el que serà la gran revolució d'aquest segle: aconseguir un desenvolupament sostenible on la taxa d'explotació dels recursos renovables no sigui superior a la de la seva regeneració, la taxa d'explotació dels recursos no

renovables no sigui superior a la seva taxa de substitució pels recursos renovables, i que la taxa de l'emissió de residus i contaminació no sigui superior a la taxa d'assimilació del medi ambient.

Junt amb aquest inici incipient, comença a aparèixer també una mobilització ciutadana important que exigeix un debat polític i científic ampli i compromès entorn dels conceptes de producció neta, eficiència, suficiència i desenvolupament sostenible.

Els últims estudis en aquest camp sostenen que hi ha un factor quatre de discrepància entre la tendència del consum (duplicació de la demanda de recursos naturals) i l'exigència ecològica (reduir aquest consum a la meitat).

El benestar extret d'una unitat de recursos naturals cal, doncs, que es quadruplicui, implicant una revolució de l'eficiència, amb la modificació de la direcció del canvi tecnològic. Els experts també anuncien la necessitat d'un canvi de direcció en el consum i la implicació dels estats a través, entre altres mesures, d'una reforma fiscal ecològica.

L'EB aposta per una nova economia del benestar

Polítics independents, catedràtics, sindicalistes i diversos activistes del món no lucratiu, que concorreran en les properes eleccions generals sota el nom d'Economia pel Benestar (EB), van presentar ahir el seu programa basat en un model de sistema alternatiu ecològicament sostenible per aconseguir l'òptim benestar individual i col·lectiu. Amb la implantació d'una renda per dret de ciutadania d'igual quantitat per a tots els ciutadans i de la moneda telemàtica, es proposa aconseguir que tots els mercats, especialment el de treball, siguin veritablement lliures, el que implica una transformació social. La reforma monetària i fiscal va acompanyada d'una reforma política, l'objectiu de la qual és que el poder resideixi sempre en la base de la societat. D'aquesta forma, el sistema condueix automàticament a la democràcia real i a l'economia del benestar.

AVANTGUARDA

5 DE SETEMBRE 2006

Fundada el 1989 per Pere Pàmies

La Universitat Globalista de la Model de Barcelona inicia el seu curs

Després de dos anys d'obres de remodelació, l'edifici de l'antiga presó Model de Barcelona s'ha convertit en una universitat popular, globalista i intercultural, inspirada en el treball del filòsof català Lluís Maria Xirinacs. La nova universitat vol fugir de l'especialització actual en el camp del saber, per potenciar un aprenentatge més transversal i globalitzant.

A hir al vespre, a Barcelona, va ser inaugurada la universitat amb la presència del Comissionat per les Universitats de la Generalitat de Catalunya, l'alcalde de Barcelona i el Director General de la Unesco.

Arquitectònicament no s'han produït canvis considerables, tan sols l'enderrocament del mur exterior i la conversió dels patis en jardins. S'ha conservat l'estructura en estrella dels edificis, posant-la al servei d'una visió global del coneixement. Cadascuna de les antigues galeries està especialitzada en cinc branques del saber, en base a les quals reposa l'organització de la universitat: ciències pures, ciències socials, ciències humanes, ciències religioses i filosòfiques, i ciències mèdiques. Totes les galeries convergeixen en el rectorat, situat a la galeria central, que serveix de connexió entre elles. Cada antiga cel·la de la planta

baixa de les cinc galeries s'ha transformat en una petita aula d'informació especialitzada accessible a tots els públics. Aquests espais funcionaran essencialment pel sistema d'autoaprenentatge, ja sigui individual o de grup, i podran ser utilitzats pel gran públic, mitjançant un pagament mínim. En els pisos superiors, les cel·les s'han convertit en petits seminaris, utilitzats per a l'ensenyament més estructurat i despatxos per als professors. La idea subjacent al sistema d'ensenyament d'aquesta universitat és la de potenciar al màxim un coneixement globalista i transversal, accessible a tothom qui ho desitgi, tant per formar-se professionalment com per ampliar coneixements.

Una altra dimensió important de l'esperit de la Universitat Globalista és la intercultural, ja que facilitarà al màxim l'accés a la producció i transmissió del coneixement de diferents cultures, en tots els àmbits del saber.

TEMPS

12 de setembre de 2006

Una nova pedagogia per eliminar la violència a les escoles

La creixent agressivitat, sobretot física, en els centres docents catalans ha portat a introduir en el currículum escolar unes noves tècniques pedagògiques, orientades a treballar la convivència, el diàleg, la cooperació, la solidaritat i el respecte pels altres. La comunitat docent ha decidit desenvolupar un model d'escola on el conflicte s'entengui com una oportunitat de creixement personal i que el seu treball sigui una mesura de prevenció de la violència.

Així, al parvulari s'introduiran diverses activitats on es treballi la solució de problemes entre els nens, l'expressió verbal i corporal, la identitat personal i la cooperació en l'aula. A Primària i a Secundària, a través d'assemblees i tutories es treballaran valors, habilitats socials, tècniques de comunicació i gestió de conflictes.

D'aquesta manera, la comunitat educativa ha expressat el seu desig de fer front la crisi de valors que pateix i transmet la societat, i de combatre l'individualisme, despertant la solidaritat en el comportament diari dels alumnes, per sobre dels valors de la competitivitat i del guany personal.

Temples interconfesionals per a la Barcelona cosmopolita

Cada districte de la ciutat ja té un temple obert a totes les religions.

El bon funcionament del Temple d'Abraham des de fa anys a la Vila Olímpica i el pluralisme religiós dels ciutadans de Barcelona, han portat a l'Ajuntament a dotar la ciutat de 10 espais dedicats tant a celebracions de qualsevol religió com de caràcter interconfesional.

Aquests nous espais, que tot i ser un servei públic, són gestionats per un equip interreligiós, estan destinats a potenciar els llaços d'unió entre totes aquelles persones interessades en la recerca religiosa i espiritual -per sobre de les diferències específiques de cada església o grup-, facilitar una major igualtat d'oportunitats a les persones i col·lectius que volen viure les seves celebracions religioses però no tenen l'espai adequat per fer-ho, i afavorir el diàleg i coneixement interconfesional entre els ciutadans.

Des d'aquests centres, com es venia oferint fins ara des de l'Ajuntament o altres institucions públiques i religioses, també es pot consultar el banc de dades unificat de recursos de l'àmbit religiós i espiritual. El Banc de dades ofereix informació sobre les diverses activitats en els temples interconfesionals, alhora que permet consultar els horaris dels oficis d'una parròquia catòlica, la ubicació de monestirs budistes, posar-se en contacte amb grups independents de meditació o assabentar-se de la visita d'un mestre espiritual a la ciutat.

DEMA

25 DE NOVEMBRE DE 2006

El TAC repta la CCRTV i les altres cadenes de televisió a fer un canvi de continguts

Els Telespectadors Associats de Catalunya (TAC), a través del Consell Assessor de Televisió, ha entregat un manifest a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i la resta de cadenes que emeten a Catalunya en el que adverteixen de la seva intenció de renunciar a la televisió si no hi ha una aposta general per la millora dels continguts televisius.

Al mateix temps, han fet arribar al Parlament de Catalunya les signatures de més d'1 milió de ciutadans, per tal que es prenguin mesures legislatives tant per una regulació de la qualitat de l'oferta televisiva com pel reconeixement dels drets dels telespectadors.

El manifest recull, entre altres punts, la crítica de la publicitat nociva i l'emissió de programes per adults en horari infantil, una relació de missatges subliminals subjacents a imatges i arguments en anuncis i programes, i un rebuig contundent a l'anomenada "tele-porqueria". Tot i això, la declaració també esmenta l'encert d'alguns programes actuals per la seva finalitat educativa, informativa i d'entreteniment de qualitat, com a mostra de la nova tendència que hauria de prendre l'oferta televisiva.

DEMA

1 DE DESEMBRE DE 2006

Per primer cop, el Sud desafia el Nord

La cimera dels països del Sud sobre la globalització aposta per l'economia ponderada

Després de nombroses experiències de desobediència civil a les noves normes de la globalització i l'impacte negatiu que està tenint sobre aquests països, els caps d'estat i de govern llatinoamericans, africans i asiàtics, junt amb representats de la societat civil, han acordat trencar amb les regles de joc dels països del Nord i han fet una aposta per l'economia ponderada.

En la cimera, s'ha defensat una globalització que preservi la diversitat cultural i biològica i en què els actors locals tinguin un paper actiu. S'ha deixat palesa la necessitat de lluitar contra la mundialització homogeneïtzadora i aconseguir generalitzar la descentralització, la diversitat i el respecte mutu, on les cultures i formes locals tinguin l'autonomia i la responsabilitat de vetllar pel seu patrimoni (biològic, cultural, històric, científic, incloses formes plurals de saber i coneixement).

En aquest sentit, els països es disposen, acabada la cimera, a desenvolupar marcs jurídics que assegurin aquesta diversitat. Cal recordar que en aquest sentit, en els darrers mesos hi ha hagut diversos conflictes en molts d'aquests països on ciutadans organitzats han reivindicat la propietat comunal de la terra i han usat la desobediència civil contra lleis o

imposicions que atemptaven contra els seus drets, seguint els principis gandhians de "Satyagraha", i han protagonitzat diversos moviments socials per aconseguir que cada comunitat mantingui l'esperit d'autoregeneració com a base del seu autogovern, segons el principi de "Swadeshi". Per tant, aquest moviment ecologista lligat a la descentralització, l'autodeterminació i la diversitat cultural ha estat un desencadenant important de la cimera.

D'aquesta manera, en la trobada s'ha pactat avançar cap a una economia ponderada, entesa com un mitjà al servei de la societat i del medi ambient. Aquest nou model econòmic vol contrarestar la noció occidental de progrés -que aposta pel creixement indefinit de l'economia, la tècnica i la ciència- ja que ha portat a la disgregació social i a la degradació ecològica del planeta.

Tots els països firmants han apostat per una economia que permeti firmar un Pacte Natural, fomentar el consum responsable basat en la capacitat d'autoregeneració de cada comunitat, i que estigui estructurada en termes respectuosos de les dinàmiques ecològiques de la biosfera i socials, trencant, així, amb la producció centralitzada i d'escala mundial.

AVANTGUARDA

6 DE DESSEMBRE DE 2006

Fundada el 1988 per Fede Priner

Número 63.800

Tot l'arc parlamentari català acorda la reforma de la Constitució Espanyola

El principi d'acord a què van arribar ahir tots els partits polítics catalans té com a objectiu definir un projecte nacional català que permeti tant l'exercici de funcions i competències que la Constitució de 1978 no permet, com l'exercici d'un poder diferencial respecte a les altres comunitats autònomes.

Aquest acord parlamentari està fonamentat en el federalisme asimètric, que defensa el respecte a la diversitat i als drets col·lectius a través de la vigència dels instruments de govern propis de cada comunitat autònoma. Aquest tipus de federalisme també contempla l'existència d'un poder polític sense impediments, com a mínim en aquelles àrees on es concreta la identitat nacional i la cohesió social. Per últim, també apel·la a la resolució de les necessitats de competències catalanes al marge de les necessitats d'altres comunitats

autònomes, i l'exercici d'un poder polític diferencial.

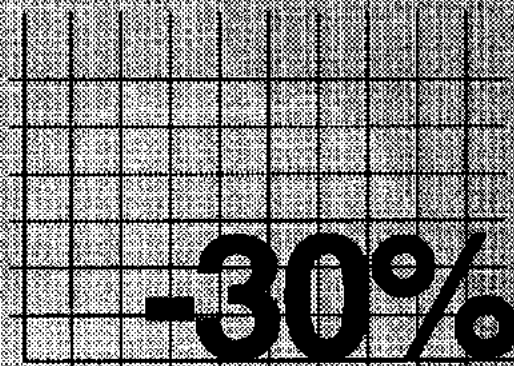
Les primeres reaccions no van tardar a sorgir en l'àmbit polític espanyol. El govern va mostrar una resistència taxativa a la reforma de la Carta Magna. Per altra banda, un dels pares de la Constitució es va mostrar interessat per la iniciativa i va proposar de nou la seva proposta d'articular Espanya en quatre grans àrees nacionals culturals (Galícia, Països Castellans, Països Catalans i Euskalherria).

Aquesta organització estalviaria de passar pel federalisme asimètric, ja que donaria un mateix rang competencial a cada entitat.

La despesa pública en salut ha disminuït un 30% en els darrers 7 anys

La Conselleria de Salut ha donat a conèixer les darreres xifres de les despeses de sanitat.

Aquestes xifres demostren que, gràcies a l'aplicació des de l'any 2001 de la innovadora reforma sanitària, la salut i la qualitat de vida dels ciutadans ha millorat i, alhora, a suposat una reducció del 30% de la despesa pública.

L'aplicació de la reforma de la llei de sanitat, va ser possible gràcies a les següents accions:

- **Preparació dels professionals** en una nova visió de la salut humana.
- **Educació als ciutadans** en hàbits de vida saludables a través d'una gran campanya de conscienciació per a escoles, mitjans de comunicació i centres de treball.
- **Transformació dels equips de recerca** de les grans multinacionals farmacèutiques en equips estudiosos de les capacitats humanes per mantenir-se en salut, i dels factors mediambientals que són perjudicials per a la salut.

- **Incorporació dels professionals de la psicologia** als equips de salut, per atendre i prevenir els desequilibris emocionals que poden dur a processos de malalties mentals i físiques.

Aquest conjunt de mesures han permès:

- Assolir una sanitat més humana i ecològica, que incorpora una visió més ampla i profunda del símptoma, veu **el cos com una unitat** que, gràcies al seu instint de conservació, tendeix a curar-se per sí mateix quan té assegurades certes condicions i promou teories que denuncien

tots els factors que fan emmalaltir i impedeixen gaudir de la vida.

- Aconseguir un sistema de salut pública que contempla les **diferents teràpies mèdiques**, i que incorpora a les **teràpies tècniques preventives** molt diverses com el **loga, l'ús de les imatges i la fantasia, l'expressió verbal i artística**, així com els programes integrals d'atenció a les persones amb malalties greus.
- Fer sorgir la particularitat del subjecte, i **afavorir la seva desalienació**.
- Integrar al món social i laboral les persones que pateixen **malalties mentals**.

La Fundació Catalana per a la Recerca premia la UPC pel Generador Polivalent

Dins del marc de la sisena edició de la Setmana de la Ciència a Barcelona, es va atorgar ahir el premi FCR a l'equip de Fèlix Santromeu de la UPC per la creació del Generador Polivalent

Aquest nou sistema, que combina l'energia solar amb la tèrmica, obre una important via per reduir la despesa mundial d'electricitat fins a 3000 Kwh/any, i així minimitzar al màxim l'impacte mediam-biental de la producció energètica. El guardó, lliurat anualment en reconeixement del treball dels científics catalans, és un dels mitjans de la Fundació, junt amb la Setmana de la Ciència o el Seminari Permanent sobre la Responsabilitat Social dels Científics, per potenciar l'apropament de la ciència i la tècnica a la societat, revalorant aquestes disciplines com a fet cultural, i els científics i tecnòlegs com a garants del benestar col·lectiu.

Durant l'acte, també es va posar sobre la taula l'anomenada "innovació ecològica", és a dir, la necessitat de consens públic sobre

l'aplicació de les noves tecnologies com a estratègia més respectuosa amb el medi natural i, per tant, la gestió de la innovació tecnològica i dels seus efectes a partir de la conveniència social.

Equilibri elèctric mundial, l'any 2025

El simposi "Consum energètic", que va tenir lloc també dins la Setmana de la Ciència, i on es va encomiar el premiat Generador Polivalent, va concloure amb la conveniència d'avançar cap a una convergència a escala planetària en el consum d'electricitat, com a pas decisiu tant per a l'increment del nivell de vida als països pobres com per a la construcció d'un món sostenible.

Aquesta nova aposta energètica passa per disminuir el consum

elèctric als països industrialitzats, augmentant alhora l'ús de tecnologies menys contaminants, i perquè els països no desenvolupats incrementin el consum per càpita d'electricitat directament a través de les energies renovables, sense passar per l'estadi de la preponderància dels combustibles fòssils com els països del Nord. En aquest sentit, es va posar l'accent en la importància d'establir acords de col·laboració internacional en recerca i en el traspàs de tecnologies als països en desenvolupament.

Tot i que els experts van coincidir que l'equilibri en el consum d'electricitat es podria assolir l'any 2025, es van posar també es va fer una reflexió sobre els grans condicionants fàctics que dificulten el reequilibri mundial en qualsevol àmbit.

TEMPS

28 DE FEBRER DE 2007

Més de 50 municipis promouen la participació ciutadana a través dels NIPS

Després que conflictes com el d'El Ejido (Almeria) commocionés la convivència ciutadana a l'Estat Espanyol, han anat proliferant, sobretot a Catalunya, els Nuclis d'Intervenció Participativa per resoldre col·lectivament els problemes locals.

Més de 50 ajuntaments catalans ja han adoptat els Nuclis d'Intervenció Participativa com una nova via tant per acostar la política a la realitat local, com per afavorir la participació ciutadana en la presa de decisions, desenvolupar una actitud crítica i compromesa dels veïns sobre els problemes del seu municipi i promoure la consulta ciutadana com a forma de política preventiva.

Els NIPs són grups integrats per 25 persones de la localitat, majors de 16 anys, elegits aleatòriament, que a través de subgrups analitzen els problemes plantejats en un període d'entre 3 i 5 dies, junt amb l'assessorament d'experts imparcials, a canvi, això sí, d'una compensació econòmica.

L'informe final, tot i no ser vinculant, compromet fortament l'entitat local. En els dos anys que s'ha posat

a prova aquest nou sistema de participació ciutadana, han estat pocs els casos en què un ajuntament no hagi respectat les recomanacions dels ciutadans, ja que segons explica l'alcalde de Sant Quirze del Vallès -on es va crear el primer NIP a Catalunya- "és difícil de deslegitimar, des del govern local, el que considera un exercici democràtic de gran importància pel bon funcionament del municipi". Tants els NIPS com d'altres instruments de participació ciutadana són una mostra de la progressiva reorganització que estan experimentant nombrosos ajuntaments catalans. En aquest nou procés, els governs locals estan esdevenint nous agents d'una cultura local de benestar, com a articuladors del territori i dinamitzadors del teixit social i dels serveis socials, junt amb la transferència de poder a la ciutadania.

EL PAS

18 DE MARÇ DE 2007

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

El projecte ALPA, o el desenvolupament regional humà i sostenible

"Aquí ningú no passa fam" o "aquí el medi ambient és dinàmicament conservat" són dos dels cartells que es poden trobar a l'entrada d'alguns pobles de l'Alto Paraíso (Estat de Goiás, Brasil). Des de fa set anys, l'administració local i la societat civil estan articulant el projecte d'Acció Local Paraíso Agora (ALPA) per potenciar la recuperació dels espais rurals, sota unes condicions de desenvolupament humà i sostenible. La salut, l'educació, el turisme ecològic, la conservació ambiental, l'incentiu a l'artesanat i la petita indústria, i el rescat de les tradicions culturals, són alguns dels programes en què treballen conjuntament associacions civils i institucions.

Tot i que els recursos són limitats, aquesta zona està començant a ser referència obligada a la resta del país, ja que, en els darrers anys, ha baixat significativament l'índex de pobresa o de mortalitat infantil, s'ha eradicat l'analfabetisme i els disminuïts participen en activitats productives d'ajut mutu. A més, com a apunt significativa, les localitats d'aquesta regió es distingeixen pels segells de "qualitat de vida" amb què etiqueten els seus productes.

TEMPS

3 d'abril de 2007

Els barris de Barcelona es mobilitzen

Nou Barris, Gràcia, Sant Martí són alguns dels barris de la ciutat on estan naixent importants organitzacions civils per potenciar vies alternatives de participació i mobilització social.

Totes aquestes iniciatives són clares expressions d'autoorganització de la societat civil davant la manca de l'actuació pública i, al mateix temps, mesures de pressió a les institucions i organismes representatius per fer-los complir el seu paper de garants del benestar col·lectiu i dels drets fonamentals. Segons el portaveu de l'associació "Unió de Veïns" de Nou Barris, aquesta mobilització "és la resposta social a la crisi de l'Estat del Benestar, ja que ara són els ciutadans els qui han de crear un nou model de redistribució i igualtat adaptat a la situació actual". Aquestes associacions d'autogestió veïnal han estat creades com a espais de reflexió i debat sobre la vida econòmica, social, política dels barris, i la recerca de solucions que estiguin a l'abast dels propis veïns sense haver de dependre de l'actuació de l'administració. Al mateix temps, però, aquestes associacions també han estat impulsores d'importants moviments de reivindicació com la campanya per acollir els indigents, promoure el comerç just en els circuits comercials convencionals, o aconseguir mesures de participació democràtica directa al Parlament de Catalunya.

EL PAS

15 D'ABRIL DE 2007

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

La nova revolució social

El moviment feminista del segle XX està donant pas al que serà la gran revolució d'aquest nou segle: la lluita pels drets de les dones s'està convertint, en benefici també dels homes, en una via per a la construcció d'un nou model de societat més igualitària, solidària i lliure.

En aquests primers anys del nou segle, han emergit tot un seguit de canvis socials dirigits a convertir-se en una alternativa real al model neoliberal, capitalista, patriarcal i deshumanitzat que s'havia consolidat com a model únic a finals del segle passat.

El primer pas: canviar la identificació dels valors, incorporant la tolerància, el respecte, l'equitat, la comprensió i tots els que suposadament són propis de les dones com els nous valors del gènere humà, i crear un front comú d'homes i dones per treballar per una societat més justa.

Amb la participació de la dona en la vida social, política i econòmica, avançant cap a l'acceptació de la igualtat de l'home i la dona des de la diferència, l'home està aban-

donant també l'antic model masclista, patriarcal, de domini, basat en el poder, a través d'un canvi del seu rol masculí tradicional.

Definitivament, s'està caminant cap a una revisió dels papers assignats, on homes i dones s'uneixen en la lluita per una societat sense repressió a través d'un nou compromís ètic de convivència i un canvi profund de la relació i la comunicació humanes.

S'està perfilant un nou pacte social d'autonomia, equivalència i solidaritat personal i la maternitat comença a ser una responsabilitat compartida i entesa com un bé comú que cal protegir, sobretot des de l'àmbit professional. Per seguir avançant en aquest sentit, s'han creat espais de debat i de reflexió permanents com a

via alternativa a la societat individualista, s'han creat plataformes cíviques que aglutinen diferents sectors socials com a pressió a les administracions públiques perquè contribueixin en aquest nou model de relació social, i s'està orientant l'oci i la cultura cap a perspectives més solidàries i interculturals.

Han proliferat també els grups de treball que reflexionen sobre els fòrums mundials dels drets humans, de les dones i dels infants. Homes i dones treballen conjuntament per posar en comú les seves diferències, resoldre definitivament el problema de les dones maltractades, on juristes reivindiquen la igualtat de drets, i en què educadors busquen noves formes d'educar sobre el gènere i aquest nou model de societat.

Diners, per què?

Torna el troc com a sistema d'intercanvi

Sant Pau de Segúries ha estat la primera localitat catalana en aplicar amb èxit un sistema econòmic que permet intercanviar béns i serveis sense utilitzar els diners. Aquest nou sistema de troc, que utilitza el saber o els propis recursos com a moneda de canvi, s'està estenent també en les principals ciutats catalanes. A Barcelona, per exemple, les diferents xarxes de Ciutat Vella, Gràcia, Horta-Guinardó i Nou Barris ja apleguen més de 20.000 persones. Tant per a aquells que, per manca de recursos econòmics, no tenen un fàcil accés al mercat convencional, com per aquells que desitgen béns o serveis que no són fàcils d'aconseguir, o pels que, per raons ideològiques, preferixen una alternativa a l'economia monetària, les xarxes d'intercanvi local no només ofereixen el troc sinó una forma d'autoocupar-se i un sistema que permet el desenvolupament local, la sostenibilitat, la convivència i l'ajuda mútua.

Les xarxes d'intercanvi local, tot i no funcionar amb pessetes, estableixen un sistema d'avaluació dels serveis i béns intercanviats a través o bé d'una unitat monetària equivalent a la moneda del país, o d'una unitat de la moneda equivalent a l'hora de treball. D'aquesta manera, les xarxes són un mercat alternatiu on un plat cuinat es canvia per una classe de català, un programa informàtic es permuta per la reparació del cotxe, o pintar un pis per un curs de puntes al coixí.

DE MÀ

18 DE JULIOL DE 2007

Petites comunitats sagrades experimenten un nou model de societat

Al llarg dels darrers anys, s'han constituït a l'illa de Mallorca diverses comunitats on s'experimenta la secularitat sagrada com a estil de vida, trencant amb la tradicional divisió entre la vida religiosa i civil. Són comunitats que s'autoabasteixen per tenir la màxima independència del sistema establert, però sense ser comunitats aïllades per facilitar-ne la seva difusió. Un dels membres de la comunitat de Pollença ha explicat al diari que es tracta d'un projecte de model de societat que recuperi la dimensió sagrada i religiosa de la realitat, on el sagrat i la seva pràctica sigui la base del conjunt de les activitats quotidianes i estigui integrat en l'àmbit polític, social, cultural i econòmic, de manera que serveixi per afrontar els problemes de la societat actual com els de les desigualtats socials, els tecnològics, ecològics o sanitaris. Fins ara, s'han portat a terme altres experiències similars arreu dels Països Catalans, des de diferents religions, tot i que són obertes a la pràctica interreligiosa i intercultural.

TEMPS

3 de setembre de 2007

La UE implanta la societat transparent

Per fer front al crack del 2006, la Unió Europea establirà un sistema monetari europeu basat exclusivament en el diner electrònic, que es gestionarà a través de l'EuroPass i la Factura-Xec. Aquest sistema permetrà el control públic sobre les transaccions, eliminant el frau, l'especulació financera i la corrupció. Al mateix temps, possibilitarà la implantació del diner comunitari, per finançar sous socials i crèdits comunitaris a partir d'una moneda racionalitzada per a activitats fins avui poc o gens retribuïdes, afavorint el creixement i enriquiment social i cultural. El diner comunitari estarà lligat a un règim d'estatuts de solidaritat (dret a un mínim mensual per a tots els ciutadans, subsidis, serveis públics gratuïts). Aquestes mesures obriran el camí cap a una democràcia responsabilitzadora i descentralitzada, un sistema

judicial independent i gratuït, un mercat llibertari i responsable, uns serveis comunitaris lliures i gratuïts d'acord amb l'Estatut comunitari lliberal, i la lliure federació política i confederació cívica dels pobles, mantenint unes relacions exteriors equilibrades i interdependents.

En una primera fase, de l'1 de juny del 2008 a l'1 de gener del 2009 la reconversió del sistema monetari només afectarà les institucions públiques europees, nacionals, i locals i als partits polítics, amb l'objectiu d'assolir la transparència de la gestió pública. A partir del 2010 s'ampliarà a la resta de la població i activitats.

La Factura-Xec substituirà el diner d'ús corrent i serà el registre equivalent a una transacció i al seu cobrament-pagament corresponent.

Serà electrònica, es farà a través de comptes bancaris, i nominativa. La informació de les operacions d'institucions públiques serà de lliure accés a la ciutadania, però la de les empresarials i personals només podran ser consultades pels interessats i per la justícia. Aquest nou tipus de moneda implicarà la responsabilització dels intercanvis i la racionalització dels processos econòmics del mercat, i l'acompliment de les regles de joc democràticament establertes, com a eina eficaç per eliminar l'especulació financera i la corrupció. Per altra banda, l'EuroPass serà una targeta electrònica amb funció d'identificació i passaport europeu que farà àgils i fiables les transaccions, facilitant la consolidació d'aquesta societat de la transparència i l'enfortiment de l'estat de dret europeu.

DE MÀ

16 D'OCTUBRE DE 2007

Fundació laica per a una Escola de les Religions

Diversos representants del món religiós, polític i social van assistir ahir a la inauguració de la Fundació laica per a una Escola de les Religions, emplaçada al costat del Temple d'Abraham a la Vila Olímpica. L'Escola pretén oferir un marc adient per a la informació i formació sobre la riquesa, profunditat i coherència de cadascuna de les tradicions religioses presents a Catalunya. Per això, diverses personalitats civils i religioses de gran diversitat ideològica i espiritual seran els encarregats d'impartir i coordinar una sèrie de seminaris, cursos, conferència i exposicions sobre aquesta temàtica. La fundació compta també amb un Organisme d'Assessorament i Mediació destinat a respondre a demandes personals i institucionals.

En la cloenda de l'acte, el director de la fundació va expressar que l'Escola a més d'anar destinada als ciutadans i estudiosos, intentarà tenir una projecció sobre els mitjans de comunicació, els moviments d'opinió, les institucions públiques i privades i els diferents agents socials per fomentar el coneixement i la tolerància de la diversitat religiosa. Per últim, va considerar que aquest nou espai "és, sens dubte, un pas més en el treball que s'està duent a terme des dels diferents àmbits en el repensar la comunió entre cultures i la consegüent pluralitat de religions a Catalunya".

TEMPS

11 de desembre de 2007

"La visió global de la realitat", un pensament de referència

Els nous patrons mentals que el filòsof Lluís M. Xirinacs defensa, des de fa anys, per afrontar la complexitat del món actual s'ha convertit en un nou model de pensament de referència obligada per a polítics, catedràtics, estudiosos i ha influenciat enormement en les pautes que marca la societat.

En el que és ja la cinquena edició d'aquesta col·lecció, formada pels títols "Gènesi d'un món global", "Ment global", "Realitat global" i, per últim, el que dóna el nom a la col·lecció, és un reflex del bon acolliment que està tenint el metamodel global harmònic proposat per Xirinacs per entendre la realitat des de totes les perspectives.

El model de concepció de la realitat generalitzat fins ara és, segons el filòsof, una visió compartimentada, que repercuteix negativament en tots els àmbits, com l'ecologia, l'economia i les relacions interculturals. És per això, que Xirinacs constata la

importància d'una nova perspectiva, bastida a partir de quatre principis: la identitat, la interdisciplinarietat, la globalitat i l'holicitat, en una interconnexió i harmonització d'aspectes fins ara irreconciliables de la cultura, a través d'un exercici de tolerància, obertura mental i síntesi de complementaris i contradictoris.

Un exemple de la repercussió d'aquesta nova visió global de la realitat ha estat la posada en marxa, l'any passat, de la Universitat Globalista de la Model de Barcelona, per fugir de l'especialització actual en el camp del saber i potenciar un aprenentatge més transversal i globalitzant.

L'escolta mútua afavoreix la comunicació i la resolució de conflictes en tots els àmbits

Des que Harvey Jecón a mitjans del segle XX va començar a promoure aquesta tècnica, res feia preveure'n les conseqüències.

La Co-Escolta, introduïda als Països Catalans de la mà d'Enako Landaburu en el marc del Fòrum Català per Repensar la Societat, celebrat l'any 1999 a Barcelona, és un mètode d'ajut mutu basat en la gran capacitat d'entesa o de reconfort emocional que proporciona l'escolta, ja sigui entre les

persones com entre diferents col·lectius.

Des de llavors, s'ha anat introduint aquesta pràctica a escoles, universitats, empreses, llars per a la gent gran i hospitals com a teràpia per resoldre les angoixes personals, afavorir el diàleg i resoldre conflictes. Però on ha tingut més èxit ha estat a les pròpies llars, on la Co-Escolta s'ha convertit en un mètode vital per millorar la convivència familiar.

La tècnica consisteix en: dues

persones o grups en conflicte exposen la seva posició a una persona diferent; després s'ho exposen mútuament amb la presència d'un mediació; per últim, les dues persones o grups en conflicte es troben soles i estableixen un diàleg, parlant cada un durant 5 minuts i començant la seva exposició fent un resum de la de l'altre. La Escolta preveu que aquestes converses no durin més de mitja hora, però que se'n puguin fer diverses al llarg de la setmana.

TEMPS

21 de febrer de 2008

La Plataforma d'Intervenció Política Global permetrà la participació dels ciutadans en els reptes mundials

Després de la creació de la Plataforma d'Opinió Política Global a principis de la dècada, ara ha començat a funcionar una plataforma, complementària a les xarxes no governamentals i més sectorials, a través de la qual la societat civil podrà intervenir en els processos de debat i de presa de decisions dels problemes mundials, i també dels més locals, en funció dels interessos globals.

Dins la inevitable globalització, on els Estats estan quedant obsolets, la nova Plataforma d'Intervenció Política permetrà als ciutadans participar en un nou estadi de l'organització mundial. D'aquesta manera, podran intervenir en la reforma de les Nacions Unides i dels seus organismes, paral·lelament als estats, a través d'un Senat electe mundial. La societat civil podrà prendre part en la resolució dels grans problemes mundials com la superpoblació, la pobresa, el medi ambient, la desestructuració social, entre altres, i, al mateix temps, dels conflictes polítics i bèl·lics des de la perspectiva dels interessos globals sostenibles i des de la perspectiva social i mediambiental. La creació d'aquesta nova plataforma és el següent

pas a l'aparició, a principis de la dècada, de la Plataforma d'Opinió Política Global on ja es va constituir la primera experiència de Senat mundial en representació dels pobles, cultures, nacions i religions del món, independent dels interessos que fins ara han governat el món. Són àmpliament coneguts els referèndums d'opinió sobre els problemes mundials que s'han anat realitzat per Internet sobre temes com l'armament nuclear o la intervenció de les Nacions Unides en conflictes bèl·lics. Després de l'èxit d'aquesta experiència, ara neix una organització civil mundial amb la clara voluntat de comprensió, denúncia i pressió sobre els poders fàctics internacionals que vertebrarà novedosos elements de participació i treball polític transnacionals.

L'Ajuntament de Barcelona demana la gestió d'una part dels impostos dels ciutadans

El consistori barceloní va transmetre ahir al Parlament de Catalunya la necessitat que la ciutat recaudi directament una part de l'impost sobre la renda dels seus ciutadans, que des de fa dos anys gestiona la Generalitat. Amb l'aportació directa dels contribuents als barris, es podria promoure la integració social de la ciutat, i especialment de les zones més marginades.

L'alcalde de Barcelona va explicar ahir que aquesta mesura fiscal, que es ve portant a terme a la ciutat de Milà des de fa un any, permetria, entre altres mesures, generar llocs de treball fora del marc estricte de l'economia competitiva, a partir de la creació de serveis d'interès públic, no amb un nou funcionariat, sinó a través de les activitats de cooperació social. Des de l'ajuntament, es promouria unes condicions econòmiques favorables al creixement d'aquest nou sector mixt que reparés, a escala local, la desestructuració social generada per l'atur i les seves conseqüències.

D'aquesta manera, els ciutadans podrien beneficiar-se directament en el seu barri d'una part de la seva aportació fiscal, tot i que el projecte també contempla la redistribució dels ingressos per evitar la consolidació de les desigualtats territorials.

EL PAS

24 D'ABRIL DE 2008

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

La Traditional Agriculture Foundation rep el Premi Nobel Alternatiu

Amb seu central a Bangalore (Índia), i present a nombrosos països del Sud, la fundació ha rebut el guardó en reconeixement de la seva tasca a favor de la recuperació i l'enfortiment de l'agricultura tradicional.

La fundació va ser creada fa deu anys per promoure la conservació, millora i promoció de les tècniques de les agricultures tradicionals d'arreu del món, en detriment de l'extensió del model d'agricultura industrial i industrialitzada. L'agricultura tradicional es caracteritza per ser ecològicament sostenible, afavorir l'autosubsistència de les poblacions locals limitant la dependència de l'exterior, utilitzar intensivament la mà d'obra limitant l'ús de maquinària, i usar infraestructures agrícoles de dimensions mitjanes i petites.

Un dels exemples més estesos en la recuperació de l'agricultura tradicional és el cultiu del cotó, que a finals del segle passat s'havia convertit en el més gran consumidor de pesticides, perjudicials tant per a l'home com per les seves repercussions mediambientals. En els darrers anys, l'anomenat cotó biològic s'està convertint en un producte d'ús majoritari i ha impulsat la creació d'Agències de Certificació i Desenvolupament de conreus

sostenibles que donen garantia en tot l'àmbit internacional dels productes etiquetats com a ecològics, entre ells, el cotó. La Traditional Agriculture Foundation duu a terme projectes de suport directe a comunitats locals perquè puguin recuperar i reforçar la seva agricultura tradicional, projectes de recerca científica sobre diverses tècniques i mètodes agrícoles tradicionals, i plans de difusió d'aquest tipus de cultiu.

Des de la seva creació, també s'ha implicat directament en la denúncia de les maniobres de les multinacionals agroali-mentàries que potencien uns mètodes i productes que provoquen la total dependència de les poblacions agrícoles afectades i la destrucció ecològica.

En aquest sentit, un dels principals projectes de la fundació és desenvolupar un intercanvi d'experiències entre agricultors tradicionals de països del Sud i agricultors que practiquin l'agricultura ecològica en països industrialitzats.

DEMÀ

25 D'ABRIL DE 2008

Catalunya fa un pas endavant en la democràcia

La Mesa Cívica pels Drets Socials aconsegueix una major implicació de la ciutadania per intervenir en la transformació de la societat i tenir capacitat de control sobre els òrgans polítics i administratius. Primer, els Grups d'Aprofundiment Democràtic van tenir un paper decisiu en la reflexió arreu del país sobre els avenços i les mancances de la democràcia, reforçant l'interès del ciutadà pels assumptes públics.

Ara, ha quedat finalment constituïda la Mesa Cívica pels Drets Socials que serà un vehicle per a l'aprofundiment democràtic i una major transparència política. La Mesa farà possible l'augment de la democràcia directa a través dels referèndums i les iniciatives legislatives populars i una potenciació dels mecanismes permanents de participació ciutadana. La societat civil també tindrà una major representativitat tant en les institucions públiques -participant en les Assembles legislatives i l'elecció democràtica del Síndic de Greuges, entre d'altres- com en els partits polítics i sindicats, i tindrà accés a la informació per a les decisions públiques.

A més, els ciutadans tindran un major

control sobre les institucions a través d'un òrgan independent, que fiscalitzi l'incompliment de les promeses electorals tant dels partits polítics en l'exercici de les seves funcions de govern com de l'oposició.

Aquesta nova democràcia participativa des de la societat civil passa també per la reforma del sistema electoral i el reglament del Parlament, de manera que es garanteixi la representació de tots els ciutadans i un major equilibri territorial reduint les circumscripcions electorals. La Mesa també pretén introduir l'educació a les escoles per a una cultura democràtica. Un exemple més d'aquest pas endavant en la participació democràtica és que les administracions locals dinamitzaran la vida de les ciutats, animant els processos democràtics. Així, un pacte ciutadà permetrà la participació dels ciutadans en els òrgans polítics i administratius locals, intervenint en l'aprovació dels pressupostos, els plans estratègics i els plans integrals per problemes urgents del territori, així com a través de mecanismes com la teledemocràcia o telecràcia, com a mètodes de participació directa gràcies a les noves tecnologies.

AVANTGUARDA

30 DE MAIG DE 2008

Fundada el 1988 per Ferr Priner

Número 63.565

Argentina innova un sistema bancari nacional per fer front a la globalització

Després de patir una inflació del 300% i la conseqüent devaluació de la moneda, amb la pèrdua de gairebé la meitat de la capacitat adquisitiva del país, el govern argentí ha establert un nou sistema bancari que permetrà restaurar l'autoritat monetària en les seves institucions públiques i recuperar la seva sobirania monetària. D'aquesta manera, l'autoritat monetària nacional podrà mantenir el valor del diner, conèixer la quantitat exacta de diner emès i existent en circulació, i administrar l'oferta de diner, de forma que s'adeqüi a les necessitats de l'economia real, evitant perturbacions que repercuteixen en els cicles econòmics. El Banc Central d'Argentina, que exercirà aquesta autoritat monetària, tindrà el monopoli efectiu d'emissió de diner domèstic i no farà cap intervenció comercial. A través d'una important inversió en infraestructures, tot el diner efectiu serà diner telemàtic en comptes bancaris, situats en la comptabilitat on line de l'autoritat monetària, i els bancs comercials rebran dipòsits d'estalvi que podran prestar com a crèdits a tercers, de manera que el multiplicador monetari es reduirà dràsticament.

Aquest nou sistema bancari nacional, que ha merescut l'atenció de la comunitat internacional, ha estat defensat per molts experts com una bona solució per combatre les amenaces de la globalització financera.

EL PAS

19 DE JULIOL DE 2008

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

Es posa en marxa l'Educació Integral i Mediambiental

A partir del curs vinent, es promourà als centres docents una Educació Integral i Mediambiental per treballar un nou estil de vida i unes noves actituds personals per aconseguir una societat més sostenible. Una educació integral comporta cultivar en els alumnes un equilibri entre la dimensió individual, ecològica, social i econòmica, de manera que aprenguin a:

- *Saber conèixer la realitat i aprendre d'ella;*
- *Saber pensar i actuar i aprendre a analitzar, sintetitzar i reflexionar;*
- *Saber viure junts i ésser més solidaris i aprendre-ho practicant-ho;*
- *Saber ser i aprendre a ser i estar;*
- *Potenciar les capacitats clau (iniciativa, autonomia, resoldre problemes, treballar en equip, interrelacionar-se, responsabilitzar-se);*
- *Saber equilibrar el nostre entorn social i mediambiental i aprendre d'ell.*

Per assolir aquests objectius, s'han creat currículums interdisciplinaris que potencien els valors, el medi ambient i l'aprenentatge integral. S'han adequat, també, els antics centres educatius i s'han potenciat centres alternatius per poder tractar aquests temes.

DE MÀ

10 DE SETEMBRE DE 2008

Més de 5000 joves catalans han viscut en espais d'acostament religiós

Des de l'any 1998, s'organitzen estades temporals en monestirs, cases i residències que ofereixen programes de formació religiosa i transcendent. La durada d'aquestes estades de creixement religiós i espiritual per als joves són d'entre un i dos anys.

La Coordinadora Catalana d'Estades Religioses agrupa, des de fa deu anys, unes 50 entitats que ofereixen estades per entrar en contacte amb el religiós i el transcendent a joves entre 16 i 25 anys. En aquesta coordinadora, hi participen tant monestirs convencionals, com noves experiències comunitàries no inscrites en cap tradició religiosa específica, cases de convivències i tres monestirs budistes, dos masculins i un de femení. Totes les entitats tenen en comú la voluntat de facilitar un espai de creixement religiós i espiritual als joves, per un acompanyament clar i precís que l'entitat es compromet a proporcionar.

Les primeres experiències en aquest sentit es van iniciar l'any 1998, en dues cases de convivències, la del Miracle i la Puda. Després de l'èxit de l'experiència, l'augment progressiu de demandes va provocar que noves entitats anessin oferint aquest servei fins arribar a la

cinquantena actual.

Tot i que cada entitat configura un tipus específic d'estada, la Coordinadora recomana unes línies bàsiques: una durada entre d'entre un i dos anys, que no representi cap cost per l'estadant (ja que col·labora, a canvi, en el treball domèstic), que un tutor vetlli el procés de cada jove i que es formalitzi un acord amb l'estadant de drets i deures mutus.

Les entitats

La inclusió d'una nova entitat en la Coordinadora és avaluada pel Consell assessor (format per reconeguts especialistes en els camps de l'espiritualitat i les ciències humanes). En el cas d'una recomanació positiva, la nova entitat passa una primera etapa de prova de dos anys, al final de la qual s'avalua la qualitat del servei ofert, deliberant la seva incorporació definitiva.

Tal i com explica el director de la Coordinadora, aquesta experiència ja existeix des de fa molt de temps en els països de tradició religiosa budista, on és molt habitual que els joves, abans de començar la vida adulta en la societat, es retirin durant uns mesos o anys en un monestir per acabar la seva formació personal i espiritual.

La cooperació intercultural serà l'antídot al model euroamericà

Després de la moratòria de dos anys en l'inici de nous projectes per reorientar la cooperació internacional, la Federació d'ONGs europees pel desenvolupament ha previst en el pla 2009-2010 una nova línia d'actuació destinada a substituir l'ajuda al desenvolupament per la cooperació intercultural, amb l'objectiu de promoure tant al Nord com al Sud unes alternatives al desenvolupament del model euroamericà.

La Federació ha constatat que l'intent fins ara d'exportar aquest model a pobles no occidentals ha incidit en la seva destrucció tant econòmica, ecològica com cultural.

En el marc dels països desenvolupats, la Federació treballarà per modificar els indicadors econòmics, incorporant-hi les externalitats ecològiques i la destrucció cultural; aconseguir la transparència del sistema monetari, modificar el sistema publicitari, perquè sigui d'informació contrastada, i canviar el sistema de presa de decisions polítiques, incorporant debats sobre les prioritats decidides per la població. Aquesta nova cooperació ha d'enfortir les relacions entre les diverses cultures i ètnies,

més enllà dels organismes oficials occidentals, denunciant i boicotejant les grans institucions d'extensió del desenvolupament com el Banc Mundial o el Fons Monetari Internacional.

Un altre punt pendent pels propers anys és l'anul·lació del deute financer dels països del Tercer Món, redefinir les àrees lliures de comerç entre estats, evitar l'extensió de la divisió internacional del treball, afavorir l'abastiment alimentari i l'intercanvi dins àrees culturals comercials semblants, i revisar a fons les polítiques sectorials per augmentar i protegir les capacitats de subsistència.

TEMPS

22 D'OCTUBRE DE 2008

Més de 15 milions de persones es beneficien del Banc dels Pobres

"El crèdit és un dret bàsic de l'ésser humà, igual que l'atenció mèdica i l'educació". Amb aquestes paraules de Mohamed Yunus, fundador del "Banc Rural de Bangladesh" l'any 1979, el Banc dels Pobres acull tots aquells que estan exclosos de l'economia convencional.

Des de finals del segle passat, aquestes entitats de crèdits populars i sense ànim de lucre, han quadruplicat els seus prestataris fins arribar a la xifra de 15 milions de persones, la majoria dels quals són dones. D'aquesta manera, estan permetent elevar el nivell econòmic i social de moltes poblacions que viuen immerses en la misèria, i fomenten la solidaritat entre les persones, reforçant la cohesió social. A través dels Bancs dels Pobres es pot donar accés al crèdit, en quantitats i condicions assumibles, a aquells que tradicionalment n'estan exclosos i incorporar a la producció aquells que pateixen la marginació del sistema econòmic.

A més de ser una important ajuda en els països del Tercer Món, el Banc dels Pobres està esdevenint una salvaguarda per a milers d'immigrants i ciutadans que pateixen l'exclusió social en els països industrialitzats, davant la crisi de l'Estat del Benestar. Tot i això, a més del finançament per donacions particulars, països com Suècia, Alemanya i França estan fent una aposta per aquest tipus d'entitat bancària a través d'elevades subvencions governamentals.

TEMPS

20 de desembre de 2008

La Constitució Europea garantirà els drets civils, polítics i socioeconòmics dels ciutadans comunitaris

La UE va donar ahir un pas de gegant. Després de la consolidada Europa econòmica, va quedar aprovada la Constitució Europea que permetrà la construcció de l'Europa política i social. A partir d'ara, un marc constitucional europeu garantirà el treball, combatrà definitivament les desigualtats de gènere, potenciarà la política mediambiental i permetrà una major participació democràtica dels ciutadans dels països comunitaris. Amb la Constitució, un nou concepte de ciutadania integral europea vetllarà pels drets civils, polítics i socioeconòmics dels ciutadans de la UE i permetrà desenvolupar tres àrees clau en la nova Europa social: el benestar, la paritat home-dona i el medi ambient.

En l'àmbit del treball, s'avançarà en una doble direcció: el repartiment de totes les formes de treball i la seva equiparació a un mateix nivell valoratiu. Més enllà de la flexibilització del mercat laboral i del repartiment de l'ocupació a partir de la reducció del temps de treball assalariat, s'aplicarà, com a dret de ciutadania, una renda per a les necessitats bàsiques a tota la població comunitària.

Quant a la paritat home-dona, es treballarà per una identitat política col·lectiva, es tindran en compte totes

les formes de treball tant les assalariades com les no remunerades, les productives i les reproductives o familiars, la incorporació de la dona en l'esfera pública i la dels homes en l'esfera privada. En aquest sentit, es promourà el repartiment interfamiliar del salari.

Pel que fa referència al medi ambient, es redissenyarà el concepte de desenvolupament sostenible, fent un replantejament del sistema econòmic i apostant per les qüestions ecològiques de forma radical, a través d'una fiscalitat ecològica i solidària, un model econòmic menys competitiu que vinculi ocupació i medi ambient, un consum responsable i la reestructuració de la indústria energètica.

Per altra banda, la Constitució Europea, de caire federal, comportarà nous drets polítics dels ciutadans i per tant nous mecanismes democràtics de participació directa, més enllà de les fronteres estatals. Tal i com es va fer amb la construcció de l'Europa econòmica, tots els estats membres disposaran d'un període d'adequació als nous paràmetres socials, econòmics i mediambientals, que començarà l'1 de gener del 2009 fins el gener del 2011, en què entrarà en vigor la nova Constitució.

El Comerç Just entra en el circuit comercial

Ja són nombroses les grans superfícies i botigues que ofereixen productes de Comerç Just. El que fins ara havia estat de venda exclusiva a les botigues solidàries i a les pròpies organitzacions que, des de fa anys, s'han dedicat a aquest tipus de mercat alternatiu, ara ha fet un pas de gegant per introduir-se en els circuits comercials convencionals.

Cafè, cacau, té, productes tèxtils i molts altres arriben ara al gran públic amb la garantia de tenir a les mans un producte de qualitat, produït per treballadors del Sud en condicions laborals dignes i amb procediments que respecten tant el seu entorn social com mediambiental, sense la mediació d'una multinacional.

Aquest tipus de comerç, que ha anat a l'alça des de la seva creació l'any 1959 a Holanda, ha aconseguit fins ara resultats molt favorables pels treballadors dels països més desfavorits, com la implantació de codis ètics a les empreses, segells de garantia social i sistemes de banca alternativa.

L'entrada al circuit comercial és, segons membres de la Xarxa de Consum Solidari -fins ara els encarregats de la distribució d'aquests productes a Catalunya a través del teixit associatiu- una demostració patent que és possible trobar alternatives a l'economia de mercat que en els últims vint anys s'ha imposat en tot l'àmbit internacional.

AVANTGUARDA

30 DE GENER DE 2009

Publicada el 1988 per Pere Fàbregas

Número 63.800

El Concili Vaticà III anuncia la incorporació de la dona a l'Església catòlica

Recuperant la línia progressista del Papa Joan XXIII, el Concili Vaticà III va aprovar ahir la paritat jeràrquica de la dona dins l'Església catòlica. D'aquesta manera, el Vaticà redreça ara l'exclusió mil·lenària de la dona en la institució catòlica, reconeixent l'autoritat i la rectoria femenina, de manera que les religioses puguin oferir tots els serveis litúrgics i encarregar-se també de l'administració dels sagraments. El Papa Joan XXIV va expressar ahir, davant de milers de fidels reunits a la Plaça de Sant Pere, la transcendència d'aquesta reestructuració de l'Església i va enviar un missatge clar del reconeixement de la dona en igualtat amb l'home, per acabar amb el patriarcat que ha marcat

tant la història de la institució, com la seva acció evangelitzadora i la pròpia societat. La resposta de la comunitat eclesial femenina va ser immediata. Milers de religioses van celebrar ahir el retorn de l'Església a la seva missió originària, recordant el protagonisme actiu de les dones en els missatges de Crist i van expressar l'esperança que les dones aconseguixin un tracte de paritat també en les altres Esglésies.

D'altra banda, diversos teòlegs, acèrrims detractors de la proscripció de la dona dins l'Església, van vaticinar que el reconeixement del Vaticà de l'aptitud i autoritat femenina tindrà una repercussió important en la redefinició dels rols de l'home i la dona dins la societat.

EL PAS

3 D'ABRIL DE 2009

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

El Centre per a la Innovació Social celebra el seu 10è aniversari

En un acte al Paraninfo de la Universitat de Barcelona, el Centre per a la Innovació Social (CIS) va celebrar ahir deu anys de promoció i difusió de propostes socialment innovadores, encaminades a plantejar solucions creatives a problemes socials, econòmics i polítics. Creat el 1996 des de l'Associació EcoConcern, i centre independent des de 1999, el CIS ha promogut en l'àmbit català una dinàmica social destinada a trobar iniciatives innovadores que puguin contribuir a resoldre els principals problemes de les complexes i canviants societats actuals. Com a agent de transformació i millora dels sistemes d'organització establerts, el centre, a més de suscitar sinèrgies entre innovadors socials, s'ha dedicat a la creació i recollida de milers de propostes, a promoure estudis de viabilitat i contrastació d'aquestes iniciatives i a la seva difusió pública. A més del marc català, el CIS ha treballat estretament amb l'Aliança per a un món responsable i solidari per posar en comú aquesta tasca en l'àmbit internacional.

Per facilitar que les propostes siguin el més operatives possibles, s'ha desenvolupat una metodologia de presentació i estructuració en tres grans àrees: diagnòstic, objectius, i mitjans i instruments. En la primera, es defineix el més acuradament possible el problema

que es planteja solucionar, posant un èmfasi especial en determinar-ne les causes. La segona àrea és on s'assenyala el resultat que es vol aconseguir per l'aplicació de les mesures que es proposen en la tercera àrea, en la que es proposen els nous mecanismes que cal implantar per assolir els objectius.

Es tracta en definitiva, tal i com explica el fundador i director del CIS, Martí Olivella, de superar l'empirisme (descripció de problemes) i el criticisme (crítica de la situació que no funciona), per arribar al constructivisme (aportació propostes i solucions específiques i concretes). Aquesta metodologia serveix no tan sols per a iniciatives materialment operatives, sinó també per presentar nous conceptes i noves teories. Durant aquests deu anys, gràcies al treball del CIS, propostes com la de la Renda Bàsica Universal, Impostos sobre les transaccions financeres, Grups informals de crèdit, o la Reforma del sistema electoral s'han implantat o es troben en fase avançada d'estudi de llur viabilitat. Actualment, el Banc Interactiu de Propostes del centre compta amb més de 3500 iniciatives que cobreixen tot el ventall de temes i perspectives, que poden ser consultades via Internet.

EL PAS

10 D'ABRIL DE 2009

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

Un llegat a la humanitat

Dins el IV Congrés Repensar la Globalització, destinat a buscar alternatives al pensament únic, més de 100 experts en economia i Estat del Benestar i 200 ONGs d'àmbit internacional van acordar ahir la creació d'una xarxa de fundacions per gestionar el patrimoni de tots aquells ciutadans que es vulguin acollir al dret d'Herència Universal. Segons els experts, aquest canvi en l'hereditat pot ser un instrument fonamental per potenciar un repartiment més equitatiu de la riquesa i permetre una major igualtat d'oportunitats dins del sistema de desequilibri econòmic i, per tant, social que ha perpetuat l'economia de mercat especialment en aquestes dues últimes dècades.

En contra de les desigualtats que consolida el neoliberalisme, sobretot a través del sistema hereditari establert, tots aquells ciutadans que ho desitgin podran llegar la seva herència com a patrimoni de la humanitat. D'aquesta manera, els joves d'arreu, en emancipar-se, podran beneficiar-se de l'herència universal i començar una vida independent, amb recursos per obrir-se camí dins la societat en major igualtat d'oportunitats. Si finalment, segons les conclusions de la cimera, l'herència esdevingués un nou Dret Humà, es podria acabar amb les regles actuals de joc que afavoreixen l'anquilosament d'una minoria de grans fortunes i una majoria de desfavorits i s'aconseguiria, amb el sistema econòmic vigent, una societat més justa.

TEMPS

12 Abril de 2009

Defensa 2001, model a la cimera de l'OTAN

En la cimera de l'OTAN, celebrada aquesta setmana a Amsterdam, s'ha pres el model "Defensa 2001" com a referència per inspirar els nous plans de defensa.

"Defensa 2001" representa un estalvi substancial de recursos en relació al model tradicional de forces armades. Estableix que aquestes passin a ser exclusivament defensives, cosa que permet combatre les espirals d'amenaques mútues i una major inversió a l'àmbit social i ecològic. El model també estableix disposar de recursos per fomentar la investigació sobre la pau i el desarmament.

Es preveu que el model Defensa 2001 ajudarà a transformar progressivament els esquemes culturals de cara a aconseguir un tipus de relació entre els pobles basada en la confiança i no en l'amenaça.

Els sindicats animen a les empreses a adherir-se a l'associació EQH

Els sindicats van mantenir ahir una trobada amb les patronals catalanes per instar les empreses a respectar els principis de l'EQH (empresa de qualitat humana), i contribuir a convertir l'economia productiva en un espai de transparència, responsabilitat, convivència, solidaritat i respecte. Els sindicats van exposar la necessitat de recuperar els valors ètics en el món de l'empresa i la conveniència d'introduir Codis de Conducta i Programes d'Acció Social perquè el mercat contribueixi a la desaparició dels desequilibris socials i econòmics, i al respecte al medi ambient.

Per la seva banda, el president de la Patronal va defensar, a la sortida de la reunió, les condicions laborals que ja ofereixen la majoria de les empreses catalanes i la bona consideració que tenen moltes d'elles dins l'àmbit europeu.

TEMPS

9 d'octubre de 2009

Trobada internacional de la Cooperació Cultural

Avui s'inicia a Salvador de Bahía (Brasil) una cimera impulsada conjuntament per Rocaguinarda Cooperativa Cultural i dotze iniciatives similars a diversos països del Mediterrani.

La primavera del 2002, Rocaguinarda Cooperativa Cultural signava l'acord de col·laboració amb diverses

institucions, associacions, i personalitats del món editorial, per a la creació d'espais de cooperació cultural en el marc dels països mediterranis, per promoure la creativitat cultural, el valor de la lectura i l'intercanvi d'experiències culturals, en règim de cooperativa. Ara, set anys més tard, consolidat aquest tipus d'espai de cultura solidària a l'àrea Mediterrània i estès arreu del món, se celebra la Trobada de Cooperació Cultural que tindrà lloc a Salvador de Bahía, per ser una cruïlla de camins i cultures. Durant la trobada, que aglutinarà unes 500 iniciatives, s'elaboraran els decàlegs per a les diferents

disciplines artístiques (literatura, arts escèniques, arts plàstiques, entre altres) que permetin un treball continuat d'intercanvi i enriquiment des de diferents perspectives culturals, tot aprofitant els recursos que ofereix la xarxa Internet. S'han programat diverses jornades de treball utilitzant la metodologia dels Fòrums d'Innovació Social, de forma que els participants posaran en comú i debatran les diverses temàtiques en què han estat treballant abans de la trobada. A més d'aquestes sessions, s'oferiran tallers oberts (un Banc Interactiu de Propostes, intercanvi d'experiències, contes i sabers de tradició oral, art per construir futurs desitjables) i actes festius que recolliran manifestacions artístiques com a mostra i celebració de la diversitat cultural.

DEMA

22 D'OCTUBRE DE 2009

Catalunya té 140 Ecoparatges

Segons dades de les Conselleries d'Agricultura i Medi Ambient de la Generalitat, Catalunya compta actualment amb 140 espais de protecció ambiental de zones agropecuàries, on es preserven els ecosistemes sotmesos a una explotació agrícola o ramadera.

L'Ecoparatge és una garantia de la qualitat mediambiental de les explotacions (tant pel que fa referència a la diversitat biològica com a la fertilitat), on s'impulsa una producció sostenible, però sense pèrdua de rendibilitat econòmica. A través d'aquest sistema, es reconeix a la pagesia el protagonisme en la conservació mediambiental dels territoris, s'aconsegueix una producció de qualitat i es responsabilitza la societat en la preservació mediambiental del territori per l'establiment d'un vincle intel·lectual, econòmic i sensorial amb espais concrets del món rural. En cada un d'aquests territoris, s'assumeix un doble compromís: preservar el medi ambient amb la utilització de tècniques agrícoles sostenibles (especificades en el decret llei de creació d'aquesta figura jurídica) i oferir una producció de qualitat avalada pel segell "Ecoparatge". Per a la gestió de cada un d'aquests

espais, es compta amb una Taula, que és l'òrgan gestor i responsable de cada Ecoparatge territorial, encarregada de l'elaboració i acompliment d'un Planejament, en el que es determinen els objectius per a aquest territori. Els Ecoparatges comencen ara, cinc anys després de la seva aparició, a desenvolupar un mercat propi força personalitzat, majoritàriament via Internet.

La majoria dels pagesos que han convertit la seva explotació o part important d'aquesta en Ecoparatge, manifesten la seva confiança en l'experiència i assenyalen com a elements positius la millora de la qualitat ambiental del seu territori i de la producció, i l'establiment de lligams directes i estables amb els seus clients. La major part d'Ecoparatges són explotacions mixtes, amb producció agrícola i ramadera, i un 50% se situen a les comarques gironines.

TEMPS

29 de novembre de 2009

La revolució política i econòmica del segle XXI

L'objecció fiscal, la
insubmissió política i la
desobediència civil
anuncien un canvi
mundial

social, ecològic, dels drets humans i la solidaritat. I és que, davant la crisi política planetària, es fa imprescindible una nova estratègia mundial decididament orientada a la pau amb la natura, entre els éssers humans i els pobles, per a la construcció d'un món més just i ecològicament sostenible.

Després de més de dues dècades de discursos, informes, congressos i cimera sobre els grans reptes de la humanitat sense grans resultats, ara la societat civil està iniciant una revolució política i econòmica, essencialment pacífica, a través de l'objecció fiscal, la insubmissió política i la desobediència civil generalitzada.

El que fins ara s'havia materialitzat en campanyes com el boicot a grans companyies com la Shell per aturar l'esfondrament d'una plataforma petrolífera al Mar del Nord, o contra multinacionals com Nike per combatre l'explotació infantil, està prenent una altra magnitud.

Són nombrosos els casos d'objecció fiscal (Brasil, Guatemala, l'Índia, Canadà) per forçar els governs a deixar de subvencionar les activitats ecològicament destructives i socialment

Ja són centenars de milions les persones que participen i treballen en el camp

injustes. També estan proliferant els exemples d'insubmissió política (només cal recordar les últimes eleccions a Argentina, amb el 25% de participació, o Suïssa amb el 28%) com a mesura de pressió perquè els representants polítics reconeguin la necessitat de canviar el sistema impositiu, prenguin mesures per aconseguir la condonació del deute extern dels països més pobres, el 0,7% d'ajuda al desenvolupament, la Tobin Tax o un procés profund de democratització.

Per últim, a través de la desobediència civil, s'han donat diversos casos de no reconeixement de les lleis i el poder judicial que mantenen aquest status quo (revolta de Corea del Sud del 2007).

Els grans reptes del segle XXI comencen, per tant, a configurar-se. Un procés enfocat a universalitzar la democràcia tant en les grans institucions internacionals com en les nacionals i locals en un ampli i profund procés de democratització.

Refundar l'economia i els sistemes financers sota criteris ecològics i ètics. I, per últim, globalitzar el dret, a través d'un nou ordenament jurídic d'abast universal que articuli les aspiracions recollides en la Declaració Universal dels Drets Humans i que reguli les actuacions de les grans associacions d'estats, dels organismes internacionals i dels grans grups financers, empresarials i mediàtics.

La Xarxa Glocal a casa

A partir del mes de gener, s'iniciarà la reconversió d'aquells edificis que formen part del pla Glocal, perquè els ciutadans puguin consultar i participar en la Xarxa sense sortir al carrer.

A iniciativa del diari independent Vila Web, que funciona a la xarxa des de fa més de 20 anys, s'han incorporat ja als comerços, bars i restaurants els mitjans per poder accedir diàriament i de manera gratuïta a la informació periodística de la jornada. Fent un pas més en l'accés a la Xarxa, Vila Web va signar ahir un acord a cinc bandes, entre les empreses proveïdores d'accés a Internet, les associacions de veïns, diversos fabricants de maquinari, la Universitat Autònoma i la Universitat de Barcelona per dotar els edificis de la infraestructura necessària per funcionar amb la Xarxa Glocal.

A principi d'any, s'iniciaran les primeres actuacions a diferents barris de Barcelona i a diverses poblacions del Vallès Occidental i el Maresme, que també formen part del pla pilot.

Les remodelacions dotaran els edificis d'espais comunitaris, on, a més de permetre la trobada veïnal, es podrà consultar la Xarxa. Així, aquest projecte obre un nou camí per explorar les possibilitats d'Internet com un mitjà de cohesió veïnal, lluitant contra l'hermeticitat i l'individualisme que pot crear l'ús d'aquest mitjà des de les pròpies llars, i com una alternativa real als mitjans globals, construint un projecte periodístic participatiu, més concret i obert, que parteixi de la pròpia localitat. A més d'oferir sessions de formació a aquelles persones que se sentin limitades a l'hora d'accedir a la xarxa, el projecte també vol aconseguir que els ciutadans en facin un ús interactiu. Els veïns podran ser informants de les problemàtiques, preocupacions o activitats del barri, que un estudiant

universitari (en pràctiques) transmetrà a Vila Web. A més, es tindrà accés a les diferents propostes que es discuteixen al Parlament de Catalunya, podent els ciutadans suggerir propostes d'esmena als diferents grups parlamentaris.

Fins ara, aquesta possibilitat ja es podia fer a través de Democràcia Web, un espai que funciona des de fa anys, impulsat per la Fundació Jaume Bofill i altres entitats promotores de la participació ciutadana. Els responsables de Democràcia Web, que col·laboraran en el projecte, pensen que amb la Xarxa Glocal es donarà un pas important "perquè es dotarà les persones d'una infraestructura que no sempre tenen la possibilitat de tenir a les seves llars, alhora que se'ls capacitarà de manera gratuïta per familiaritzar-se amb la xarxa i les seves possibilitats".

AVANTGUARDA

21 DE DESEMBRE DE 2005

Fundada el 1889 per Pere Príncep

Número 63.800

El sí per la pau

El referèndum celebrat ahir, per iniciativa popular, confirma que la majoria dels ciutadans de l'Estat Espanyol aposten per un exèrcit nacional no violent i no cruent.

Més del 65% dels espanyols van manifestar ahir, a través de l'exercici del seu vot, la voluntat de tenir un exèrcit destinat a la pau tant dins l'àmbit nacional com internacional. A més de la defensa de la sobirania, la independència, el territori i l'ordenament constitucional d'Espanya, l'exèrcit espanyol realitzarà intervencions internacionals en favor de la pau o en defensa dels pobles oprimits a requeriment d'organismes internacionals o dels governs interessats. Tindrà, a més, la missió d'ajudar als danificats per les catàstrofes naturals o altres tragèdies de gran magnitud. En temps de pau, dedicarà part dels seus recursos a la capacitat i la investigació sobre la no-violència, així com a activitats encaminades a difondre la no-violència a la població, i es dedicarà a la pau internacional.

Part dels pressupostos militars aniran destinats a dotar l'exèrcit d'importants mitjans de transport i de comunicació per fer arribar la veu de la no-violència als combatents dels conflictes bèl·lics. També disposarà de material mèdic i sanitari, i recursos per a la reconstrucció i reparació d'emergència d'infraestructures i edificis damnats per la guerra.

Tot i que el sí ha estat majoritari en totes les Comunitats Autònomes, els partits nacionalistes bascos i catalans no han tardat en expressar una certa incomoditat política per la reafirmació, amb el referèndum, de l'article 8 de la Constitució on es contempla el paper de l'exèrcit per la garantia de la unitat d'Espanya.

D'altra banda, des de diversos moviments pacifistes, s'ha posat en dubte si el resultat d'aquesta consulta popular és una aposta definitiva per la no-violència.

EL PAS

16 DE GENER DE 2010

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

Aprovat l'Estatut constitucional per a la Comunicació Social

El Parlament de Catalunya es va veure obligat a aprovar finalment l'Estatut constitucional per a la Comunicació Social, un any després que es presentés aquesta iniciativa legislativa popular. D'aquesta manera, per primer cop a Catalunya, la participació democràtica de la ciutadania ha pogut trencar les regles de joc d'un dels poders fàctics més influents.

El nou Estatut constitucional per als mitjans de comunicació obre el camí per tal que la comunicació social sigui considerada un contrapoder de la democràcia -i com a tal sigui reconeguda legalment- i perquè la ciutadania pugui exercir un control democràtic sobre els mitjans de comunicació que són els majors conformadors d'opinió pública i de cultura. A més, la democratització dels mitjans de comunicació requerirà una nova comunicació pública que contribueixi al procés d'autogovern civil, que reconegui la seva responsabilitat i que operi sobre les bases d'un repartiment equitatiu

dels recursos comunicacionals. L'Estatut reconeix oficialment, per tant, el paper dels mitjans com a quart poder (paper que socialment ja li és atorgat). D'aquesta manera, permetrà el control popular dels mitjans a través de les institucions democràtiques, però també, un cop alliberat dels poders privats, facilitarà la independència de les institucions públiques a partir del reconeixement i enfortiment a la pràctica del principi constitucional de la divisió de poders. L'Estatut permetrà, per tant, total independència dels poders executiu i legislatiu, així com la independència dels mitjans respecte als interessos del mercat.

DE MÀ

28 DE GENER DE 2010

La Generalitat promou la reestructuració de la família intergeneracional

El govern de la Generalitat va aprovar ahir acompanyar la Renda Individual Universal, en vigor a l'Estat Espanyol des de fa dos mesos, amb la integració de la previsió social en la família intergeneracional, com a unitat bàsica de la societat, per millorar la qualitat de vida dels ciutadans.

La previsió social en la família va orientada a promoure la convivència dels ancians amb els fills i els néts (es pot donar que no hi hagi una relació de parentiu), permetent una millor socialització de les generacions més joves i una millor qualitat de vida de la gent gran i dels seus fills adults. També facilitarà l'estalvi en les despeses en serveis assistencials per a la tercera edat, i unes economies d'escala en les despeses domèstiques i consum bàsic.

La secretaria de la Família del departament de Benestar Social ja va anunciar la construcció de nous d'habitatges familiars en els que puguin viure diverses generacions. Aquesta nova política permetrà, al mateix temps, la descentralització dels grans centres urbans metropolitans.

AVANTGUARDA

24 DE MARÇ DE 2010

Preubols al 2000 per Para Primer

Número 63.800

Marxa mundial per a la Diversitat Educativa

El proper divendres se celebrarà a Barcelona la Marxa per a la Diversitat Educativa, i, a diferència d'edicions anteriors, aquest any la mobilització tindrà lloc a altres ciutats del món simultàniament. De la Marxa en sortirà un manifest com a primer pas per assolir en un futur la diversitat educativa a l'abast de tothom.

El col·lectiu de pares, educadors i nens organitzadors de la marxa fa mes d'un any que treballen per fer realitat una mobilització que aplegui veus d'arreu del món per aconseguir l'ensenyament lliure i gratuït a partir dels sis anys.

Catalunya va ser pionera en la implantació d'un model educatiu que promou l'escola infantil com un espai de caràcter familiar creat en funció de les necessitats i interessos reals dels nens, i inspirat en el projecte educatiu de La Casita. Els objectius inicials del projecte, una escola infantil de qualitat, pública i gratuïta, ja s'han assolit i ha esdevingut el model educatiu més estès a l'Estat Espanyol. Ara, la Marxa pretén aglutinar esforços i relatar experiències d'arreu, per promoure un ensenyament que contempli la continuïtat d'aquesta aposta educativa més enllà dels sis anys. La Casita, que va néixer a principis de la dècada a Barcelona, és un model d'escola petita per a nens d'1 a 6 anys, en un grup de 14 com a màxim, on el procés educatiu es realitza en estreta coordinació entre dos educadors i els pares. L'objectiu pedagògic

és promoure un espai lúdic, familiar i de respecte, on els nens de totes les edats puguin moure's de manera espontània i autònoma per desenvolupar les seves capacitats i acceptar les seves limitacions. També consta d'algunes propostes educatives voluntàries adreçades a una determinada franja d'edat.

El procés d'adaptació és personalitzat i amb assessorament de la família, la comunicació amb la qual és permanent i comprèn tots els aspectes del desenvolupament del projecte educatiu. Els educadors atenen de manera especial el llenguatge involuntari dels nens - estats de tensió física, emotiva o intel·lectual - i, en cas d'intervenció per part de l'adult, sempre es fa de manera indirecta, perquè permeti una resolució autònoma de les situacions per part dels petits. Aquests nous espais socials educatius amb caràcter essencialment familiar ha desterrat el model de llar d'infants tan estès i reivindicat alhora a finals del segle XX. Després de la Marxa a favor d'estendre aquest model pedagògic a partir dels 6 anys, es firmarà un manifest internacional com a primer pas per assolir en un futur la diversitat educativa.

EL PAS

24 D'ABRIL DE 2010

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

Els conflictes armats nacionals i internacionals han disminuït un 40% en els últims 10 anys

Després que el Manifest 2000 per una cultura de pau i no-violència, promogut per la UNESCO i diversos Premis Nobel de la Pau, fos avalat per més de 100 milions de persones, el Tractat de Prevenció, Mediació i Resolució dels Conflictes aprovat per les Nacions Unides, junt amb ONGs d'arreu del món, ha estat una nova forma d'afrontar els conflictes entre les persones, els pobles i en tot l'àmbit internacional.

Ara, 10 anys més tard, 90 països ja s'han adherit al Tractat, destinat a resoldre eficaçment, a través de la pacificació, les causes dels enfrontaments, sense analitzar, jutjar, ni sancionar les parts implicades. Segons el Tractat, en la resolució no existeixen culpables, ni vencedors ni vençuts, ja que la seva finalitat és el restabliment de la convivència, la comunicació i la cooperació de les relacions humanes o entre els pobles. Ja són múltiples els casos que haguessin pogut desembocar en un conflicte bèl·lic, on un mediador, centrat en la figura d'una persona, país o institució, ha

conduït i resolt amb imparcialitat i amb la responsabilitat que cap de les parts enfrontades prengué una posició de domini sobre l'altra. D'aquesta manera, sovint la mediació ha esdevingut una eina de transformació social que ha permès un millor assentament democràtic de la societat. La prevenció dels conflictes també ha estat, sense dubte, una bona eina per garantir la pau social o internacional. En aquest sentit, diversos països s'han dotat d'un grup d'assessors, experts en relacions internacionals, ciències polítiques, sociologia, història, antropologia, entre d'altres disciplines, per fer una observació permanent de l'estat del país i de les seves relacions internacionals, per propiciar una actuació o un diàleg que s'anticipi a un possible conflicte.

A més de tenir una transcendència vital en les relacions internacionals i en les polítiques nacionals, aquesta nova forma d'afrontar els conflictes també ha tingut una repercussió important en les relacions interpersonals.

AVANTGUARDA

3 DE JUNY DE 2010

Fundada el 1988 per Pere Pruner

Número 63.800

Més de 15 localitats catalanes ja desenvolupen un Programa de Ciutat Verda

La UE dóna a Canet la denominació de "ciutat sostenible"

La localitat costanera de Canet ha estat reconeguda per la UE com a ciutat sostenible, en reconeixement no només de la revegetació de la localitat i el seu entorn, sinó de tot un programa de planificació de la sostenibilitat local. Des de fa dos anys, s'han reconvertit a energies renovables tots els edificis públics i part dels espais domèstics; s'ha dotat la ciutat de transports adequats; s'ha arribat al reciclatge i reutilització a gran escala, i s'ha potenciat, des del poder municipal, aquelles empreses i activitats amb un clar sentit de responsabilitat social i ecològica.

Com Canet, hi ha 14 municipis més a Catalunya que ja han començat a desenvolupar un programa de Ciutat Verda per assolir localitats ecològicament

sostenibles i autodependents que no desorganitzin el territori, i en els que els ciutadans participen tant en el disseny, com en la seva planificació. A més de les iniciatives senyalades, aquests programes contempnen també una modificació de la fiscalitat, per gravar les activitats destructives amb el medi, però que no es podrà fer efectiva fins que no es traspassi un major percentatge dels impostos als municipis.

De moment, però, ja s'ha començat a aplicar en l'àmbit català la Llei de producció neta, per responsabilitzar als industrials dels efectes nocius dels productes i residus que generen, ja sigui sobre el medi o la salut pública. Per altra banda, en la majoria de municipis s'ha engegat una política de compensació

als ciutadans per la tria i reciclatge dels residus, amb actuacions de regeneració ambiental. Així, ajuntaments i consells comarcals estan invertint una part dels pressupostos dels programes de reciclatge i educació ambiental, en actuacions per regenerar el paisatge, impulsats i coordinats pels Centres d'Arts i Tècniques del Paisatge.

A més, com en el cas de Canet, més de 150 municipis costaners ja s'estan beneficiant d'una gestió integral del litoral per a un desenvolupament sostenible que s'ha iniciat a través de la participació ciutadana en les Agendes 21 Locals. En el futur, es vol coordinar totes les activitats que s'hi desenvolupin sense que l'impacte acumulat superi l'equilibri socioeconòmic i mediambiental establert.

DE MÀ

12 DE JUNY DE 2010

L'energia consumida a Barcelona és ja majoritàriament d'origen metropolità

Posada en marxa del nou PELAT de la ciutat

La posada en marxa del Pla Energètic Local, Alternatiu i Tou (PELAT) de la ciutat de Barcelona a principis de la dècada ha aconseguit fer augmentar espectacularment, fins a un 50% l'any 2010, l'origen metropolità de les fonts d'energia utilitzades pels barcelonins. La comparació entre el model de consum energètic vigent fins al moment i el que s'està dibuixant gràcies a l'ús intensiu de les principals disponibilitats energètiques locals (la solar i la del biogas provinent de l'abocador del Garraf) ha demostrat que, amb petits canvis d'orientació en la fiscalitat i amb una decisió política coratjosa, és possible el que fa uns anys

es considerava una utopia irrealitzable, i que avui, només 10 anys després, és un model per a moltes ciutats dels països industrialitzats.

Algunes de les mesures més determinants han estat l'aplicació generalitzada del biogas com a combustible en el transport de la ciutat, tant en els autobusos (amb una flota que s'ha triplicat en els darrers anys), com en els minivehicles personals de lloguer i/o privats.

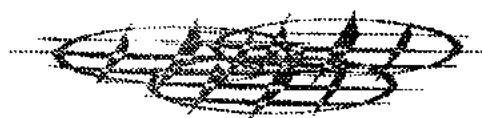
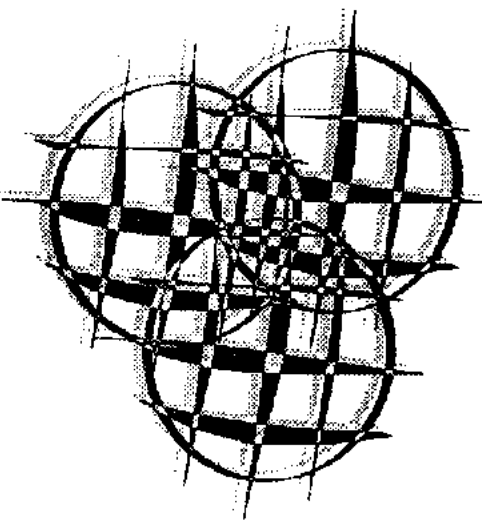
El Pla s'ha finançat amb un canvi d'orientació dels impostos i la generalització de l'energia solar com a font energia principal en l'ús domèstic i industrial.

Èxit dels projectes recíprocs de cooperació internacional

Fa tres anys, algunes ONGs catalanes de cooperació internacional van iniciar l'aplicació dels anomenats "projectes recíprocs de cooperació internacional", caracteritzats especialment pel desenvolupament d'accions de millora de les condicions de vida simultàniament al Nord i al Sud.

Ara, la majoria d'ONGs catalanes han optat per reorientar la cooperació internacional cap a aquest tipus de cooperació recíproca i intercultural per tal d'abandonar definitivament un tipus d'actuació que, malgrat els esforços esmerçats, exportava fins ara el model civilitzatori occidental al Sud. A través dels projectes de cooperació recíproca, les ONGs posen en contacte una comunitat local del Nord amb una del Sud i juntes dissenyen un projecte de cooperació per tal de solucionar problemes en cadascuna de les comunitats. En la seva execució, persones de cada comunitat participen activament en les tasques de l'altra, aportant en ambdós casos els seus coneixements i experiències.

En aquests tres anys, a Catalunya s'han dut a terme més de 500 projectes d'aquest tipus i la Federació d'ONGs europees pel desenvolupament està estudiant un pla d'acció per promoure aquests tipus de cooperació intercultural entre els seus membres.

EL PAS

1 DE JULIOL DE 2010

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

El pensament complex millora la qualitat de l'educació

Una prova pilot demostra que l'educació sobre la complexitat té un efecte notable en la capacitat i la qualitat d'aprenentatge dels estudiants de Batxillerat. Una prova pilot demostra que l'educació sobre la complexitat té un efecte notable en la capacitat i la qualitat d'aprenentatge dels estudiants de Batxillerat.

L'Institut Aula Oberta de Barcelona ha dut a terme, al llarg d'aquest curs escolar, un nou model d'ensenyament experimental amb els alumnes dels darrers cursos i ha pogut constatar aquesta nova visió de la realitat permet als estudiants aprendre a pensar des de la complexitat i en la complexitat i aprendre a aprendre, en base a un aprenentatge de conceptes, idees, principis, sensacions i pensaments que permeten la reflexió conscient constant.

El director de l'Institut ha explicat al diari que cal ensenyar a afrontar el repte de la complexitat, sense simplificar-la ni negar-la, i que aquesta prova pilot és una resposta

a la LOGSE, que encara basa l'ensenyament en teories descriptives i mecanicistes i en coneixements massa simples i simplificadors de la realitat. Es vol transmetre als joves un pensament global que permeti contextualitzar i relativitzar, que uneixi, que permeti entendre la simultaneïtat dels contraris, que vagi més enllà de la causalitat lineal, i que sigui reflexiu i recursiu.

D'aquesta manera, es dotarà als alumnes d'instruments per combatre la perpetuació de coneixements que implica l'ensenyament actual i obtenir la capacitat de canvi del propi pensament i, per tant, la de reflexionar i evolucionar.

DEMA

29 D'OCTUBRE DE 2010

10 anys de l'Institut Català per a la Resolució Pacífica de Conflictes

En el desè aniversari de l'Institut Català per a la Resolució Pacífica de Conflictes, es commemorarà durant aquesta setmana el paper que ha tingut l'entitat com a plataforma de consens dins la societat catalana.

La celebració, que s'inaugurarà avui a les set de la tarda, compta amb la participació de diverses personalitats de l'àmbit de la cultura de pau i amb la col·laboració d'artistes vinguts d'arreu del món que organitzaran tallers entorn a la temàtica "Art i Conflictes". Durant els set dies que duraran els actes, el Passeig de Gràcia de Barcelona romandrà tancat al trànsit i esdevindrà un gran espai de treball per a la resolució de conflictes.

L'Institut, que va començar a gestionar-se arran de conflictes racials com el de Can Anglada de Terrassa i es va constituir la primavera del 2000, ha intervingut amb eficàcia en els diferents conflictes de tipus social, cultural, religiós, de discriminació per gènere, entre altres, esdevinguts en els darrers anys.

Des de l'inici, l'entitat ha creat programes específics per a la resolució pacífica dels conflictes facilitant a les diferents parts implicades eines que els han ajudat a establir vies de comunicació i el coneixement de l'altre com a recurs per acceptar-ne les diferències.

En la mateixa línia, des de fa tres anys a Terrassa es promou el Festival Sintonia que aplega anualment joves de tot Europa que participen en diferents cursos per a la resolució pacífica dels conflictes i també en diverses manifestacions artístiques que promouen valors i actituds afavoridores de la pau. Entre altres exemples, l'Institut ha exercit, al llarg d'aquesta dècada, un important arbitratge entre el moviment okupa i l'administració, de forma que no es repetissin afrontaments com el del Cinema Princesa de finals del segle passat, procurant assessorar les parts implicades i resoldre cada cas en funció de les necessitats reals tant dels joves com dels propietaris dels immobles.

AVANTGUARDA

6 DE NOVEMBRE DE 2010

Fundada el 1998 per Pere Príncep

Número 63.800

Una coalició d'ONGs internacional impulsa una resolució de l'ONU contra el secret en el comerç d'armes

Més de 2000 organitzacions va presentar ahir, mitjançant el suport del govern sudafricà, suec, canadenc i timorès, una proposta de resolució a l'Organització de les Nacions Unides per imposar la transparència en el comerç internacional d'armes. Denuncien l'existència d'un cercle cínic consistent en la venda d'armament per part d'alguns països, seguit de l'enviament d'ajut humanitari per atendre'n les víctimes.

Aquesta iniciativa persegueix acabar amb el secretisme en què s'empara el comerç internacional d'armament i que permet, entre d'altres, que països considerats democràtics venguin armes impunement a països dictatorials o amb conflictes interns, molts dels

quals no han firmat el Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals, el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, ni la Convenció contra la Tortura. La coalició d'ONGs proposen dos grans àmbits d'actuació. En primer lloc, establir un codi de conducta que reguli aquesta activitat de manera estricta, per tenir en compte la situació dels drets humans en els països destinataris, prohibint la fabricació i exportació de mines antipersona.

I, en segon lloc, generalitzar un control a través del compliment de la legislació vigent; el control parlamentari de les exportacions; l'ampliació de la informació donada al Registre de Transferències d'Armaments de les Nacions Unides; la

prohibició de l'exportació d'armes als països que no declarin les seves transferències a aquest registre, que tinguin una despesa en armament superior al 4% del PIB, o que no hagin signat els principals convenis i tractats sobre drets humans i desarmament; i, per últim, la prohibició de tota venda quan és sospitosa de servir per fer desaparèixer persones, cometre homicidis polítics, tortures o maltractaments.

Tot i la pressió de les més de 2000 ONGs d'àmbit internacional, és patent la dificultat que aquesta resolució sigui aprovada, ja que la majoria dels membres del Consell de Seguretat són estats que practiquen i defensen aquest secretisme en el comerç d'armes.

TEMPS

20 de desembre de 2010

L'Estat Espanyol estableix una gestió del diner comunitari pionera a la UE

El diner comunitari s'implantarà, a partir d'ara, en funció dels excedents de producció i amb el suport comptable dels excedents dels comptes corrents, per tal que, d'un costat, es puguin crear sous socials, per al consum i, per l'altre, es puguin atorgar crèdits comunitaris, per a la inversió. Amb aquest objectiu, s'ha redefinit la funció de bancs i caixes que esdevindran, a partir de l'any que ve, establiments purament comptables per gestionar els intercanvis financers, sense esdevenir focus d'acumulació de poder econòmic i desequilibrar el sistema productiu.

D'aquesta manera, la reorganització del sistema financer comportarà a les Caixes d'Estalvi assumir funcions administratives de la comunitat i la distribució dels sous socials. Per la seva banda, els bancs generaran crèdits comunitaris i els distribuïran a la inversió, participant en la gestió i seguiment dels projectes que financin.

EL PAS

9 DE NOVEMBRE DE 2008

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

El Congrés estudia l'aprovació d'una renda bàsica per a tots els ciutadans

Una comissió formada per representants de tot l'arc parlamentari junt amb un grup d'experts han començat a examinar la viabilitat d'oferir una renda individual i permanent, deslligada del rendiment laboral, per assegurar el benestar de tots els ciutadans de l'Estat Espanyol.

L'estudi parteix de diferents iniciatives ja en vigor en diversos països europeus com la Renda Individual Universal, la Renda no Laboral, el Subsidi Universal Garantit o la Renda Bàsica.

Totes les experiències estan basades en una renda que permet la subsistència dels ciutadans i la redistribució de la riquesa - resolent els problemes associats a la pobresa i la desocupació-, substitueix parcialment els subsidis, com l'atur o les pensions, i és independent d'altres fonts d'ingressos. Cada una d'elles, però, té unes característiques específiques.

La Renda Individual Universal o Renda no laboral és utilitzada a França com a instrument de política econòmica per suplantar les falles del mercat de treball i aconseguir l'optimització de l'eficiència productiva del sistema. Va acompanyada d'una reorganització del temps de treball en base anual, i un nou repartiment del treball que permetrà eliminar la desocupació. Està finançada amb la recaptació d'impostos,

sense augmentar la pressió fiscal, i amb l'increment de l'oferta monetària que exigeix el creixement de l'economia real, i implica la reordenació de la despesa pública.

Els Països Baixos, Gran Bretanya i Nova Zelanda han començat a implantar el Subsidi Universal Garantit en diferents fases. Substitueix bona part de les despeses socials, tot i que encara es manté una especial atenció als més desfavorits.

Reconeix implícitament el treball domèstic i el voluntari, i ha solucionat l'estigmatització social associada a determinats subsidis. Es finança a través de la despesa pública i els ingressos fiscals d'una població que està disposada a assumir els seus costos.

Per últim, el model suec estableix una Renda Bàsica no inferior al llindar de pobresa, avaluat periòdicament. S'ha fet una implantació gradual començant pels col·lectius socials més desprotegits. El seu finançament prové de la reassignació de les partides dels pressupostos

generals de l'estat i una millora de la inspecció social. A més, s'obre també la possibilitat d'un salari del lleure com a renda per a tots aquells ciutadans que no treballen (equivalent a la quantia màxima que no obliga a pagar l'IRPF, i posteriorment al salari mínim, compatible amb altres ingressos per feines puntuals). Per altra banda, s'esnudiarà també l'aplicació de l'anomenada Cistella Bàsica Ampliada (CBA), implantada en països d'Amèrica Llatina com Nicaragua, destinada a reorientar la producció interna per assegurar un mínim de béns i serveis per al benestar de tot ciutadà.

Tot i que tots els grups parlamentaris van estar a favor de crear aquesta comissió d'estudi, alguns portaveus van exposar que, en un moment de crisi de l'Estat del Benestar, potser cal concentrar els esforços en assegurar uns serveis mínims - però de qualitat- en salut i educació, i van apuntar la possibilitat que una renda bàsica desincentivi l'activitat econòmica.

L'ONU impulsa la Declaració Universal dels Drets Col·lectius

La nova declaració serà un pas endavant en la solidaritat internacional

60 anys després de la Declaració Universal dels Drets Humans, l'Organització de les Nacions Unides ha fet una crida al consens de tots els països del món a superar aquesta declaració en pro de la solidaritat entre els pobles i els ciutadans. Tot i que la majoria de països són favorables a aquesta solidaritat internacional, hi ha dues propostes sobre la taula. Per una banda, un sector de països, en la seva majoria europeus, recolza la creació dels Drets Humans Col·lectius, com a complement necessari als Drets Humans individuals. Es tracta d'uns drets col·lectius

formulats per cada cultura, per garantir la llibertat de cada poble i el ple exercici dels drets individuals en cada comunitat, i la seva distinció respecte la resta.

Per altra banda, altres països, molts d'ells no occidentals, aposten per la reformulació de la Declaració Universal dels Drets Humans des d'una òptica intercultural, introduint aportacions d'altres universos culturals a més de l'occidental. Són partidaris de generar espais de diàleg intercultural en què les regles siguin marcades també des d'altres cultures, que permeti crear una Declaració

Universal dels Drets Col·lectius Interculturals que beneficiï tota la comunitat internacional. La nova declaració també incorporarà el reconeixement internacional dels drets dels pobles nòmades. L'Assemblea General de l'ONU ja ha anunciat que l'aprovació dels drets col·lectius, anirà seguida de la de l'Estatut Internacional dels Pobles Nòmades.

Aquest serà un marc de reconeixement del seu dret a l'autodeterminació i autogovern, d'un pla d'igualtat d'aquestes comunitats amb els estats, i proposarà nous mecanismes per a la resolució de conflictes.

Els ciutadans podran controlar la despesa pública

El Parlament de Catalunya ha creat, a iniciativa ciutadana, un organisme independent que tindrà per funció el control de la despesa pública, tant de la Generalitat, com de la resta d'administracions.

Arran de la publicació de l'anomenat informe Canyelles, en el que es posava en evidència la malversació de fons públics per part de les administracions, i la presentació al Parlament d'una iniciativa ciutadana recolzada per més de 700 mil persones, tot l'arc parlamentari va acordar ahir la necessitat de legislar el control de la despesa pública per part dels ciutadans. A partir d'ara, un organisme independent tindrà la funció de denunciar públicament, després d'un rigorós estudi, els malbarataments en les despeses de les diferents administracions (lloguers per locals no utilitzats, despeses innecessàries o excessives, autopropaganda, crèdits a empreses en fallida o inviables, entre

d'altres). Tot ciutadà o entitat amb personalitat jurídica podrà presentar una al·legació en qualsevol de les oficines de l'organisme. En cas que hi hagi indicis suficients, es començarà un procés d'investigació -en el qual les administracions estaran obligades a proporcionar tota la documentació requerida- fins a acabar, si les explicacions per part dels ens públics no són prou convincents, en una denúncia judicial. A més de la transparència en la gestió pública, els ciutadans tindran, a través d'aquest organisme, una certa incidència per fer reduir les despeses que no són prioritàries i reorientar els recursos per cobrir la desprotecció social que pateixen alguns sectors de la població.

DEMA

23 D'ABRIL DE 2002

Edicions 2002 treu al carrer la vintena edició del Manual de la Llar

Ja és a la venda la vintena edició del "Manual de suport per repartir i compartir les tasques de la llar". Apareguda la primera edició el dia de Sant Jordi de l'any passat, el número d'exemplars venuts ja ha arribat als 400.000.

El creixent interès per part d'homes i dones per una corresponsabilitat en el repartiment de les tasques domèstiques s'ha fet manifesta amb el reiterat exhauriment d'aquest manual, que s'ha anat millorant amb les aportacions dels lectors. Amb motiu d'aquesta nova edició, l'Institut Català de la Dona va constatar que homes i dones conviuen cada vegada més respectant les seves diferències i avancen dia a dia cap a una societat no discriminatòria.

AVANTGUARDA

16 DE MAIG DE 2002

Fundada el 1988 per Pere Prunier

Número 63. 800

El Parlament Europeu debat una nova llei sobre la lliure circulació de persones

Aquesta setmana, el Parlament Europeu començarà a debatre una proposta de llei que planteja una sèrie de modificacions de l'actual legislació comunitària per fer efectiva la lliure circulació de persones, i que estableix un mateix sistema de regulació tant per als ciutadans de la UE com per als no comunitaris.

La proposta de llei vol superar la contradicció que representa la lliure circulació de persones prevista ja en el Tractat de Maastricht i la restricció que es fa en diversos països europeus als propis ciutadans comunitaris, però també als de fora de la UE, per manca dels corresponents permisos de treball i residència. Paral·lelament, la proposta vol combatre la discriminació, el racisme i la xenofòbia, que pateixen molts dels immigrants residents ja que reben tractes econòmics i jurídics diferents, i eliminar, així, la separació entre estranger i nacional, a favor de les relacions interculturals recíproques.

Per equiparar els drets de tots els ciutadans que resideixen a Europa, independentment del seu origen, es proposa que han de poder beneficiar-se: de la multinacionalitat o de la ciutadania desvinculada de la nacionalitat.

En el primer cas, la multinacionalitat es presenta com la possibilitat de disposar de diverses nacionalitats alhora, és a dir, adquirir una nova nacionalitat sense perdre les anteriors, en funció del lloc de residència, treball o naixement, tal i com ja està establert entre l'Estat Espanyol i diferents països llatinoamericans.

Quant a la ciutadania desvinculada de la nacionalitat, implica que tota persona que viu a Europa ha de tenir la ciutadania europea i els mateixos drets que els anomenats nacionals de cada país que integra la UE.

Aquesta proposta, que representaria una innovació jurídica d'àmbit internacional més que substancial, ja ha provocat diferents reaccions. Els detractors argüeixen que en no ser la Unió Europea un estat membre de les Nacions Unides, no pot concedir ni ciutadania ni passaport internacionalment vàlid. Per contra, els juristes que donen suport a la llei diuen que tant el Parlament Europeu com la Comissió Europea posseeixen el rang de poder polític estatal, i, per tant, no depèn del reconeixement de l'ONU.

Les Àgores interculturals triomfen en els barris barcelonins

Des de fa un any, proliferen a Barcelona uns espais interculturals on es desenvolupen activitats per generar una millor convivència i l'intercanvi d'experiències.

Les Àgores Interculturals, que van començar com una iniciativa d'associacions de veïns per facilitar la integració de persones de diferents cultures, són ara nous espais de convivència veïnal on es fan projectes comuns basats l'intercanvi cultural, però també en la recerca de solucions a problemàtiques comunes com l'exclusió social, la discriminació de la dona, l'habitatge o les opcions que ofereix el barri per als joves. A més d'organitzar campanyes de sensibilització sobre la població immigrada als barris, s'hi fan diverses activitats que permeten el diàleg entre persones de diferents orígens, cultures, sexe, edat i condició social: tertúlies entre ancians i joves, trobades de dones, mostres gastronòmiques, cuines comunitàries, festes, teatre i concerts, entre d'altres.

Davant l'èxit d'aquesta iniciativa (hi ha 15 Àgores Interculturals funcionant a la ciutat), l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya s'han compromès a donar suport tècnic i econòmic que contribueixi al seu funcionament. El coordinador de les relacions i intercanvis entre les diferents Àgores ha explicat al diari que veu amb bons ulls el suport de les administracions, sempre i quan no desvirtuï aquesta iniciativa essencialment popular.

DEMA

9 DE JULIOL DE 2002

Es posa en marxa el Projecte d'Animació per a Gent Gran en 14 municipis de Catalunya

L'Escola de Teràpia Familiar de la Universitat de Barcelona ha engegat una experiència pilot en diversos municipis catalans per millorar la qualitat de vida de la gent gran i, indirectament, de la resta de la societat.

El Projecte d'Animació per a Gent Gran va ser ideat el 1997 per ANGEGRA i pensat inicialment per dur a terme dins l'àmbit residencial. A partir de la presentació de la proposta al Fòrum Català per Repensar la Societat (abril 1999), el director de l'Escola de Teràpia Familiar va interessar-se en incorporar-la com a eina principal en el projecte de millora de la comunitat.

Aquesta iniciativa va dirigida a permetre que la gent gran no quedi distanciada de la seva realitat social i, malgrat les limitacions de l'edat, segueixi amb el seu desenvolupament personal.

El projecte incideix en la millora i manteniment de les habilitats comunicatives i en la motivació per a la

participació i relació interpersonal i social. El programa inclou sessions d'activitat física i tallers temàtics per treballar la potenciació de les capacitats sensorials i cognitives per a una millor qualitat de vida; la participació en activitats socials i culturals, i entrevistes als usuaris, amb la implicació també de la família. Aquest programa es durà a terme per animadors socials en els Ateneus Culturals de 14 localitats durant un termini de tres anys.

Passat aquest període, els organitzadors i l'administració esperen avaluar l'efectivitat del programa per poder estendre l'experiència a la resta dels municipis catalans.

AVANTGUARDA

11 DE JULIOL DE 2002

Fundada el 1888 per Pere Príncep

Número 63.800

El Congrés aprova un nou marc per a les Caixes d'Estalvi

La majoria dels grups parlamentaris van celebrar ahir l'aprovació d'un nou marc legal que exigirà transparència i un criteri ètic en les inversions de les Caixes.

Després de la pressió social a través d'accions de boicot de ciutadans i associacions contra algunes caixes, finalment el Congrés dels diputats ha aprovat una nova legislació per a les Caixes d'Estalvi. Amb el nou marc legislatiu, aquestes entitats hauran de comprometre's a seguir una sèrie de criteris ètics en les seves inversions i mostrar-les amb total transparència a aquells ciutadans de qui disposin els estalvis. D'aquesta manera, a més de repercutir bona part dels seus beneficis en obra social, es veuran obligades a invertir imperativament tan sols en aquelles operacions que

siguin afavoridores del benestar col·lectiu en els àmbits econòmic, polític, social i cultural, especificant el tipus d'activitat i els destinataris. A més de les inversions ètiques, les Caixes també s'hauran de dedicar a l'economia social i hauran de comprometre's a fer la majoria de les inversions en la seva zona d'actuació. En aquest sentit, la nova legislació permetrà la creació d'associacions locals amb caràcter jurídic, amb l'objectiu de tenir un control exhaustiu sobre la gestió que facin les Caixes d'Estalvi amb els diners dels ciutadans.

TEMPS

18 Setembre de 2002

Una teoria revolucionària repta la humanitat a aconseguir un desenvolupament integral sostenible en 50 anys

Un article publicat a la revista Social Research sosté que es podria arribar a una globalització socialment justa, econòmicament eficient, políticament pluralista i ecològicament sostenible abans del 2050.

La teoria del Desenvolupament Integral Sostenible ha commocionat els think tanks de tot el món. Es tracta d'una alternativa al model socioeconòmic neoliberal, per recuperar la solidaritat i la justícia social superant les polítiques keynesiana i marxista. El model és una via per aconseguir una globalització en què s'harmonitzin models nacionals i regionals de desenvolupament, que siguin econòmicament eficients, socialment justos, políticament pluralistes i ecològicament sostenibles. Segons l'autor, es podria arribar a la qualitat total de vida en l'àmbit mundial en els propers 50 anys, previsiblement regits pel cicle tecnològic dels satèl·lits i la telemàtica.

Aquest nou model implica trencar amb les economies tancades i la divisió internacional del treball, a través de diferents organitzacions socioeconòmiques que permetin a les cultures superar l'estadi de la sobirania de l'estat nació per arribar a la Sobirania Democràtica dels Pobles, reforçant els nacionalismes culturals. Es fa necessari, també, un sistema monetari internacional federal i un Banc Central Internacional, amb una política monetària consensuada. La nova teoria estableix un nou model de desenvolupament integralment sostenible per optimitzar la qualitat de vida, que passa per un pacte

social i econòmic per a la distribució social de la propietat i la renda; la sostenibilitat social en els valors ètics i morals de cada cultura; definir sobiranament l'especialització de cada poble en una globalització justa, i l'ajustament estructural ecològic.

Una redefinició del rol de l'estat permetria la redistribució de la riquesa a través de la Renda No Laboral comuna per a tots els ciutadans, per corregir les falles del mercat de treball, acompanyada d'una reorganització del temps de treball en base anual i un nou repartiment del treball, que eliminarien la desocupació. Al seu torn, les falles de l'estat es corregirien per un control popular de qualitat de la gestió pública, amb poder destitutiú sobre qualsevol representant polític, en una democràcia real. Un sistema monetari i bancari nacional alternatiu i un nou sistema nacional de creació de diner i de crèdit al servei de la comunitat, permetrien recuperar la sobirania monetària dels pobles. Per últim, el nou model preveu la descentralització de l'ocupació social de l'espai geogràfic aprofitant el progrés tecnològic, i la promoció del rol de la família com a unitat bàsica de l'organització social, amb assistència a la tercera edat a través de la integració de la previsió social en la família intergeneracional.

EL PAS

30 D'OCTUBRE DE 2002

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

Els ciutadans podran accedir als estudis encarregats per les administracions públiques

El Parlament de Catalunya va aprovar ahir per mínima majoria una llei per la qual s'assegura que els ciutadans podran conèixer els estudis de què se serveixen les administracions públiques per perfilar les seves línies d'actuació.

Aquesta nova llei permetrà fer públics tots els estudis que les administracions encarreguen als centres de recerca per ajudar-se en la presa de decisions, la majoria dels quals no arriben als ciutadans -especialment si recullen informacions contràries als interessos polítics- tot i que es financen amb diners públics. Al mateix temps, aquesta llei també regularà els drets d'autor dels que duen a terme els estudis, ja que fins ara quedaven anul·lats. La llei assenyala explícitament que després d'un any del lliurament de l'estudi, els centres de recerca tornen a ser titulars dels drets d'autor -podent-ne fer l'ús més convenient, en la mesura que sempre se n'assenyali l'origen-, passant després a ser de domini públic.

Per aconseguir l'efectivitat de la llei, una entitat independent de les administracions i dels centres de recerca editarà un butlletí i mantindrà una pàgina web a Internet per informar de tots els estudis encarregats del mes o trimestre anterior.

La llei ha estat celebrada per molts professionals que ofereixen els seus serveis a les administracions i que es troben indefensos en relació a l'ús que aquestes fan del seu treball i la incapacitat d'utilitzar els resultats en els seus estudis i tasques posteriors. La llei no ha comptat amb una oposició clara i frontal, però sí que ha estat retardada en la seva aprovació per pressions de l'àmbit municipal, que és el que proporcionalment més estudis encarrega i menys en posa a disposició del públic.

DEMA

30 D'OCTUBRE DE 2002

Els arxius recullen el valor històric de les vivències personals

Primer Congrés Català d'Arxius de la Memòria Popular

Aquest cap de setmana, La Roca del Vallès ha acollit el primer Congrés Català d'Arxius de la Memòria Popular on s'han aplegat més de 70 iniciatives locals d'arreu de Catalunya. El Congrés ha estat inaugurat per Giovanni Marzocchi, tècnic cultural italià i impulsor del primer Arxiu de la Memòria Popular a la localitat italiana de Pieve Santa Stefano, i de la primera experiència catalana a La Roca del Vallès, l'any 1998.

La finalitat d'aquests arxius és conservar la memòria popular per no perdre informacions que són fragments de la pròpia història i que poden ajudar a aprofundir-la i ampliar-la.

Des dels arxius es du a terme tant la recuperació i conservació dels testimonis personals, sense ser mediatitzats per la visió d'erudits ni especialistes, com la invitació perquè altres persones deixin constància de les seves experiències vitals o la d'algun personatge conegut i estimat. Aquests arxius recopilen i informatitzen totes les aportacions, essencialment a través de cartes, autobiografies, memòries, fotografies, pel·lícules, vídeos i CD-Roms.

AVANTGUARDA

4 DE DESEMBRE DE 2002

Fundada el 1988 per Pere Prunier

Número 64.200

Ciutats sostenibles: l'exemple de Curitiba continua

Ja als anys 70, en la ciutat brasiler de Curitiba, on la població s'havia multiplicat per 7 en 40 anys, es va començar a millorar de manera sostenible la qualitat de vida dels ciutadans basant-se en tècniques senzilles però innovadores. Avui, més de 20 anys després de l'inici d'aquesta planificació urbana sostenible, Curitiba segueix s'ha convertit en referència obligada per als nous projectes de ciutats sostenibles que estan apareixent arreu del món.

La planificació de Curitiba es basa en la construcció racional de centres urbans al llarg d'eixos units per grans avingudes pensades per facilitar el transport públic i la circulació de bicicletes. S'ha dotat la ciutat d'una eficient xarxa d'autobusos i un model de parada sense barreres arquitectòniques. Una vegada amortitzats, els autobusos són utilitzats per la

comunitat com a vehicles auxiliars o es reciclen en locals d'ús social.

A més, el municipi compra sòl en els punts de futur creixement per edificar-hi habitatges populars, i ho completa amb un servei d'informació públic sobre terrenys que impedeix l'especulació del sòl.

En el camp formatiu, s'ha creat la Universitat del Medi Ambient, d'accés lliure i gratuït, però obligatòria per a algunes professions.

Per últim, d'entre els mecanismes senzills però innovadors de Curitiba, es promou l'eliminació de residus, a través del reciclatge, i, en alguns casos com el de les bosses de plàstic, el municipi els canvia per bitllets de bus, menjar o material escolar.

Per a la neteja de llocs públics, l'administració local contracta persones aturades i jubilades, fent front, al mateix temps, a l'exclusió social.

TEMPS

11 de Febrer de 2003

La Fundació Randa rep el Premi Internacional de la Innovació Pedagògica de la Unesco

El guardó, atorgat cada dos anys, és un reconeixement a la contribució de l'entitat a la formació i recerca de nous paradigmes polítics de la societat contemporània.

La Fundació Randa, nascuda l'any 1998 de la fusió de l'Estudi General de Lluís Maria Xirinacs i l'Escola

d'Estudis Polítics Randa, té com objectiu contribuir en la formulació de noves preguntes i en la construcció de noves respostes als reptes individuals i col·lectius de la societat contemporània, per la combinació de diversos elements: la globalística (disciplina desenvolupada pel filòsof Xirinacs), la transdisciplinarietat, el diàleg intercultural i la dimensió comunitària, inserit en un procés de retrobament amb les tradicions més fecundes de la nostra identitat catalana, mediterrània i europea. Per dur a terme aquesta tasca, la Fundació s'estructura en tres àmbits d'actuació complementaris que són l'Estudi General, l'Escola de Globalística i les Germanies. L'Estudi General és un àmbit de recerca i formació transdisciplinària a l'entorn de quatre camps temàtics prioritaris: complexitats, racionalitats i recerca de sentits; dialèctica de civilitzacions a la Mediterrània; comunitat i nació, participació i economia social. Per la seva banda, l'Escola de Globalística Lluís

Maria Xirinacs ofereix formació sobre el model globalístic d'aquest filòsof català, així com d'altres models filosòfics globals, per orientar el compromís personal en la recerca i l'acció social globals. El tercer àmbit d'actuació, les Germanies, està destinat a la promoció d'experiències col·lectives basades en els principis d'autodeterminació, participació, desenvolupament social local, economia social, cooperació i solidaritat, en col·laboració amb entitats i iniciatives que treballin en l'àmbit local, nacional o internacional.

Els tres àmbits funcionen coordinadament com a centres de recursos, de manera que els interessats en participar en les seves activitats poden escollir lliurement un itinerari, podent compatibilitzar diferents nivells de treball i participació i rebent continuament una orientació i un suport personalitzats. El professorat de la Fundació Randa està format per professors catalans i de l'estranger, de renom tan conegut com el filòsof i teòleg Raimon Panikkar, el físic teòric, Basarab Nicolescu, el filòsof Josep Maria Terricabres, i l'antropòleg Jean-Loup Herbert, entre altres.

El nom de Randa és un homenatge a Ramon Lluís, el qual va donar aquest nom a l'estudi que poc abans de la seva mort va fundar per honorar la muntanya de l'Illa de Mallorca on es va retirar a fer vida contemplativa.

Aprendre de la música

La Comprensió Musical Conscient, que la recent reforma d'Ensenyament ha inclòs en els currículums escolars, permetrà donar un nou sentit a l'educació musical, que ja que no serà tan sols un fi sinó un mitjà de formació global de l'alumne. Aquesta nova comprensió de la música es proposa com a mitjà per descobrir què té i què hi ha en un objecte musical, sentir el que representa el seu funcionament, i descobrir així el seu valor conceptual i la seva qualitat global.

Aquesta nova eina pedagògica fa que la comprensió de la música no depengui de la intuïció personal de cada estudiant, ni de la seva habilitat per fer música, sinó de prendre'n consciència per mitjà del raonament i la reflexió. El treball de comprensió es fonamenta en els principis bàsics d'entendre les obres musicals des de la realitat de cada alumne; descobrir com està construïda la música, més enllà de la seva descripció externa; extreure d'aquesta construcció conceptes i principis d'organització interna, extrapolables i retrobables en tots els àmbits del coneixement.

Així mateix, la Comprensió Musical Conscient implica sentir i entendre que la creació musical és el resultat d'una forma de pensar inconscient i desintencionada, que pot ser, però, descoberta i coneguda; prendre consciència que entendre la música representa entendre la sensació musical, i per tant, entendre el propi sentir; generar una explicació de l'objecte musical, que serà una explicació de la seva globalitat; sentir la globalitat en l'explicació i traspassar-la així al subjecte que entén l'explicació; i, per últim, entendre que pensar i sentir poden estar realment fusionats en la seva diferència.

Incloent aquest sistema d'aprenentatge a les escoles, s'espera donar a la música un vertader valor formatiu de la persona. No es tracta, per tant, d'aprendre música sinó d'aprendre de la música.

EL PAS

7 D'ABRIL DE 2003

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

Les dones lluiten per la plena ciutadania

Es proposa al Parlament Europeu superar els límits de les actuals democràcies occidentals sobre els drets de la dona

Un grup d'eurodiputades, en representació de milions de ciutadanes europees, van presentar ahir una proposta dirigida al reconeixement jurídic de les dones, com a col·lectiu de gènere, amb el conseqüent dret a participar en els assumptes d'estat i en la presa de decisions, per aconseguir una democràcia igualitària.

Per això, es demana el reconeixement de drets polítics específics per a les dones, i ampliar la seva participació democràtica en totes les institucions polítiques (Parlament Europeu, governs nacionals, autonòmics, municipals). Al mateix temps, la proposta estableix la necessitat de

redefinir el concepte de ciutadania com a sinònims d'igualtat i justícia, garantint l'equiparació d'homes i dones respecte als drets individuals civils, econòmics, socials i culturals.

Tot i que, segons les eurodiputades, la política derivada del reconeixement dels drets específics per a les dones no es pot realitzar exclusivament a través de l'acció i la discriminació positiva, de moment són instruments imprescindibles per superar els límits de les actuals democràcies. Per últim, el reconeixement jurídic de les dones té com a objectiu final la igualtat i la dissolució com a gènere.

Les famílies dels presos demanen uns centres penitenciaris més reintegradors

Des de fa dos mesos, centenars de familiars i companys de presos així com altres ciutadans es manifesten cada diumenge davant dels centres penitenciaris de Catalunya per tal que les presons proporcionin unes millors condicions de vida als detinguts i compleixin la seva finalitat de reintegració social.

A més de voler promoure en la societat una actitud més solidària amb els presos -ressaltant que sovint són víctimes de la pobresa i la marginació- els manifestants exigeixen una reforma de la llei de les institucions penitenciàries perquè facin una funció real de reintegració social dels detinguts, oferint-los els ajuts necessaris per assegurar la seva rehabilitació i despertant-los expectatives de superació personal, professional i social. Des de la presó de la Model, Trinitat, Quatre Camins, Can Brians, les presons de Lleida i Wad-Ras, centenars de persones s'han coordinat per crear el manifest "Transformar les presons per una societat democràtica", que ja han lliurat al Departament de Justícia i al Parlament de Catalunya, on expressen la necessitat del protagonisme de la societat civil en el món carcerari.

En aquesta declaració, es demana fer front a la massificació crònica en els centres penitenciaris catalans, la falta de seguretat interna, i les grans deficiències en les condicions de vida com els serveis d'alimentació i higiene. A més, el manifest proposa la creació d'Equips de Tractament

per oferir activitats formatives i creatives als presos, l'assistència social a les famílies i la realització de publicacions dels centres que expressin la veu dels reclusos. Mentre es busquen solucions alternatives, reclamen també aplicar pal·liatius com les sortides programades, permisos de cap de setmana, el règim obert o la llibertat condicional per aconseguir un reingrés progressiu a la societat.

El manifest també recull la reforma del Codi Penal de manera que s'hi inclogui la condemna condicional i la realització de treballs temporals no remunerats en benefici de la comunitat, com a fórmules eficaces per mitigar els efectes negatius dels centres actuals.

Per últim, s'estableix que aquesta reforma també hauria de contemplar que les faltes lleus no siguin penades amb la presó i que els delictes més greus comportin el tractament dels presos en hospitals socials, on es treballi la consciència i el compromís social que implica viure en comunitat.

A banda de la reivindicació d'unes millores immediates, el manifest també apunta tenir en consideració a llarg termini l'abolició del sistema penal. Aquesta proposta defensa la descriminalització dels delictes, que passarien a ser considerats "conflictes", l'atenció preferent a les víctimes, l'actuació responsable de qui ha comès el delicte i sistemes preventius per evitar que tinguin lloc.

DEMA

12 DE MAIG DE 2003

Per un nou mapa de Catalunya

La Plataforma Protecció del Medi Natural Català ha convocat una consulta popular per diumenge que ve sobre la conveniència d'incidir en la política territorial i mediambiental de la Generalitat. Els autors d'aquesta iniciativa plantegen la necessitat d'articular a Catalunya un sistema reticular d'espais naturals que possibiliti la connexió biològica i paisatgística del territori, tal i com s'està fent amb la via verda Sant Llorenç-Collserola a les comarques del Vallès, en la línia del projecte del Cinturó Verd.

Es proposa un nou model d'ordenació de Catalunya que doni la mateixa importància als espais naturals, que als nuclis urbans i les infraestructures, i conservi i millori el patrimoni natural, agrícola i paisatgístic, així com els espais verds prop de les ciutats, millorant la seva qualitat ambiental.

A més, la proposta també planteja aturar les tendències de dispersió de l'ocupació del territori català i potenciar la qualitat de vida als centres urbans, per aconseguir una gestió territorial sostenible.

Per la seva banda, els consellers de Política Territorial i Medi Ambient ja van coincidir ahir en recalcar la confiança de la majoria dels ciutadans en el Pla Territorial General de Catalunya i els Plans d'Espais d'Interès Natural que la Generalitat ha desplegat fins ara.

D E M À

10 DE SETEMBRE DE 2003

Demanen a l'ONU aprovar una Carta dels Drets Ambientals

Diverses ONGs i col·lectius ecologistes i ciutadans d'arreu del món van lliurar ahir a l'alt comissari de les Nacions Unides pel Medi Ambient un manifest conjunt on es reclama una Carta dels Drets Ambientals amb rang equivalent al dels Drets Humans. La declaració reconeixeria la propietat col·lectiva dels recursos naturals, sota una gestió democràtica i descentralitzada. A més del reconeixement d'aquests drets, el portaveu del col·lectiu va defensar, durant la trobada, l'assignació ecològica dels recursos naturals. Segons els ecologistes reunits ahir a Nova York, a més d'aplicar reformes tècniques i institucionals que regulin el comerç i ús dels recursos naturals, cal també una revolució cultural, "un canvi de valors que promogui la recerca col·lectiva de la satisfacció de les necessitats vitals, una economia cíclica en la que tots els materials utilitzats es retornin al seu medi, on la natura i el treball no siguin mercaderies, i amb unes estructures democràtiques en l'àmbit mundial".

El Congrés debatrà la destinació de part dels pressupostos militars a la cultura de pau

A petició d'una iniciativa popular, el Congrés dels diputats posarà a debat una proposició de llei per una progressiva inversió dels pressupostos de les forces armades de l'Estat Espanyol en la resolució pacífica dels conflictes. La proposta contempla una transformació gradual, de manera que el primer any la despesa militar pressupostada per un dia (uns 5.000 milions de pessetes aproximadament) aniria destinada a repensar la defensa armada a favor de la solució pacífica dels conflictes. El segon any, s'hi invertirien les despeses de dos dies, el tercer any les de quatre, fins arribar, en poc més de 8 anys, a la paritat dels pressupostos destinats a la defensa militar i a la defensa pacífica.

La proposta sosté que aquest seria un pas important per encetar un procés de desmilitarització a Espanya, per estendre's a la UE i després a tots els països que componen les Nacions Unides.

EL PAS

11 D'OCTUBRE DE 2003

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

Contra la globalització, més solidaritat social

Aquesta va ser la consigna de milers de persones que, vingudes d'arreu del món, van unir-se un cop més amb motiu de la reunió del Banc Mundial i el FMI.

Una manifestació pacífica va servir per fer públic l'anomenat Document de Praga. El manifest és una crítica radical a la mundialització de l'economia, que ha esdevingut un estat supranacional sense societat, on les seves institucions (FMI, BML, OCDE, etc.) no tan sols no controlen els fluxos financers sinó que afavoreixen la manca de poder polític. Aquestes institucions mundials i les grans empreses multinacionals estan portant als pobles a una inseguretat generalitzada, disminuint el pes de les nacions on la democràcia garanteixi el bé comú. Per desarmar el poder financer, cal

combatre els paradisos fiscals, tolerats per la comunitat internacional, on es dona peu al robatori fiscal, la corrupció, el crim organitzat i les màfies; imposar els mateixos impostos als beneficis financers que a les rendes de treball i aplicar la Tobin Tax, gravant amb una taxa del 0,1% els moviments especulatius dels mercats de divises.

Segons els manifestants, aquestes mesures haurien de ser aplicades a través d'una autoritat mundial, com les Nacions Unides -tot i que reformades-. Per últim, van exposar que la pobresa del planeta s'eradicaria, segons UNICEF, amb 600.000 milions de dòlars.

TEMPS

4 de novembre de 2003

AfroReggae, Nobel de la Pau

El Grup Cultural AfroReggae guanya el guardó de la Pau per la seva reconeguda trajectòria en el marc de l'acció sociocultural destinada a nens i joves en les zones

reconeixement de la cultura Afro brasilera i ha treballat per la convivència i la integració social. En els últims anys, ha centrat la seva tasca en l'elaboració d'un seguit de programes per disminuir la violència domèstica en els nuclis familiars; la promoció de la salut; la recuperació de valors com la solidaritat, la cooperació o l'amistat, i el treball de l'autoestima. També ha dut a terme programes destinats a capacitar nens i joves per assumir responsabilitats i, al mateix temps, descobrir el concepte de "llibertat"; afavorir intercanvis amb joves de tots els estrats socials, i per últim, programes de formació en la recerca de recursos i en la participació ciutadana.

L'objectiu final del Grup, que va néixer l'any 1993 després que a la favela Vigário Geral de Ríó de Janeiro van ser assassinats 21 nens, és

Des dels seus inicis, el Grup Cultural AfroReggae ha estat una entitat dedicada al

aconseguir modificar i millorar la vida dels nens i joves -i en conseqüència dels adults- que viuen en zones de conflicte.

AfroReggae treballa aquests valors a través d'un programa de comunicació, que inclou una publicació mensual, un programa radiofònic i un espai interactiu a Internet. Al mateix temps, porta a terme un programa social a través del qual es desenvolupen els Nuclis Comunitaris de Cultura on s'ofereixen gratuïtament tallers culturals, esportius i pedagògics en les favelas. Per sobre de tot, utilitza la música com a instrument per afavorir la convivència i com a arma per combatre la pobresa i la violència. La popular Nova Cara, formació musical de reconegut prestigi internacional, es va crear al Centre Cultural AfroReggae Vigário Geral. El premi Nobel de la Pau arriba a AfroReggae després de molts anys de lluita en el seu país i també a Guatemala, Colòmbia, Iraq i Kosovo on col·labora amb diverses entitats locals per dur a terme programes facilitadors de la pau entre els nens i els joves.

La Comissió Europea aplicarà una taxa sobre els fluxos financers

A partir del gener del 2004, la tan polèmica taxa sobre fluxos financers transnacionals, més coneguda com la Tobin Tax, ideada el segle passat pel premi Nobel d'Economia James Tobin, s'aplicarà finalment a totes les transaccions financeres de la Unió Europea, especialment sobre les que no s'acompanyin d'un intercanvi de béns materials o de serveis.

Després que les transaccions financeres especulatives hagin augmentat un 150% en els darrers 4 anys en el conjunt de l'economia europea, i hagin posat en perill l'economia productiva real -provocant una considerable inestabilitat econòmica-, la Comissió Europea aplicarà finalment la Tobin Tax.

L'objectiu d'aquesta taxa és desencoratjar els fluxos de divises a curt termini, augmentant alhora els de llarg termini, vinculats al comerç de béns i serveis i a inversions productives. A més, s'espera que aquesta mesura permeti assolir una estabilitat monetària que repercuteixi en aquests fluxos associats a la producció de

riquesa. En definitiva, el resultat esperat és el de prevenir l'erosió de l'economia productiva.

La taxa serà del 0,5 % per a tota transacció financera que no vagi acompanyada d'una inversió productiva, percentatge prou reduït per no distorsionar ni el comerç de béns i serveis ni les inversions entre països, però prou alt per desafavorir els fluxos especulatius.

Aquesta decisió de la Comissió Europea, presa per unanimitat, ha despertat certa polèmica, fins i tot entre els grans bancs europeus. Des dels EUA, s'ha amenaçat amb sancions econòmiques als països de la UE que vulguin exportar a Nordamèrica, com a represàlia d'una decisió que afectarà fortament l'especulació financera que els grans bancs americans causen en el mercat europeu. Per contra, Canadà s'ha mostrat favorable a la mesura, ja que la seva economia és una de les més afectades per aquesta especulació, tal i com ho ha fet patent la crisi econòmica que pateix des de fa dos anys.

El Sud pressiona l'ONU perquè els comptes nacionals incloguin els recursos naturals

Diferents partits polítics de l'oposició, junt amb més de 100 ONGs, a Costa Rica, Brasil, Guatemala, Honduras, Nicaragua i El Salvador han transmès a l'Organització de les Nacions Unides la conveniència d'aplicar un nou sistema de comptabilitat nacional, on s'incloguin els recursos naturals. L'adaptació del SNA (System Nation Account) de l'ONU permetria adequar aquest instrument de còmput nacional a la situació mediambiental proporcionant un avís de si un país es va quedant sense boscos, sòls cultivables o actius pesquers. D'aquesta manera, s'aconseguiria reflectir en la comptabilitat nacional tant les pèrdues ecològiques com les econòmiques que se'n deriven, i podria ser un indicador real per fer una avaluació i planificació diferent de l'economia nacional.

TEMPS

17 de març de 2004

Una professora catalana de Dret Internacional guanya el premi "Jean Monnet" de la Comissió Europea

Gemma Villanueva Rodríguez, jove professora catalana de Dret Internacional a la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona, ha guanyat la 5ª edició del premi "Jean Monnet" atorgat per la Comissió Europea a recerques i investigacions orientades a proposar mecanismes internacionals de govern i gestió política.

La proposta guardonada és el que l'autora defineix com el Constitucionalisme Global que pretén garantir el dret dels pobles i dels ciutadans del món i servir de guia d'una política de transformació que permeti assolir uns nous valors per a un nou ordre mundial. Per resoldre els reptes que planteja la globalització, proposa l'establiment d'un conjunt de normes i procediments a partir d'uns valors no universals sinó específics i referits a temàtiques mundials com la gestió dels recursos naturals, la conservació del medi ambient, el desarmament, el desenvolupament dels pobles, el comerç internacional o el mercat financer, entre d'altres. L'establiment d'aquests valors ha de ser fruit de l'anàlisi de com les diferents societats s'enfronten a aquests diferents reptes i de la valoració de quins elements són exportables a l'àmbit mundial.

Per aplicar el

constitucionalisme mundial, han de participar els diferents sistemes polítics interrelacionats en un sistema interdependent format pels estats i les corporacions economicofinanceres i militars que els sustenten; les organitzacions internacionals governamentals, i els grups i la població civil involucrats en ONGs i altres moviments socials, independentment de la seva nacionalitat. El conjunt d'institucions transnacionals que sorgeixen de l'establiment del Constitucionalisme Global hauran d'assegurar la representació dels tres nivells assenyalats i elaborar les seves polítiques a partir del conjunt normatiu bàsic establert pel nou constitucionalisme.

Quant al finançament de les noves institucions, l'autora proposa l'establiment de nous models d'imposició global, com l'impost sobre els fluxos financers, en la línia de la Tobin Tax.

EL PAS

11 DE MAIG DE 2004

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

La Barraca de la Salud recorre els cinc continents

Després d'estendre's per tot Llatinoamèrica, ara inicia un recorregut de quatre anys per la resta del món per arribar a les zones més deprimides del planeta.

La Barraca, que compta amb el suport d'un miler de fundacions i institucions internacionals, ha esdevingut el projecte de promoció de la salut amb la major capacitat mobilitzadora d'aquest nou segle. És una iniciativa del Grup Cultural AfroReggae -Nobel de la Pau l'any passat- per intentar combatre la desatenció sanitària que pateixen les comunitats de rendes més baixes. La crisi dels serveis públics, la dominació del sistema de salut per part d'empreses privades amb la consegüent exclusió de les poblacions més desfavorides d'aquests serveis, així com la reducció d'inversions per part dels governs en iniciatives socials, expliquen la transcendència que la Barraca de Salut ha tingut en un primer moment al Brasil i, al llarg dels darrers anys, a tot Sudamèrica. La Barraca està formada per un equip de joves procedents de barris pobres de Rio de Janeiro que actuen com agents de salut per informar

sobre la Sida, drogues i la prevenció d'altres malalties.

Els joves distribueixen a les poblacions on es desplacen materials diversos, que van des de preservatius, fulletons específics de cada campanya, al butlletí "Kizumba" sobre el seu programa de salut. Al mateix temps, a través de l'anomenada Tropa de la Salut duen a terme actuacions de dansa, circ, teatre i música amb l'objectiu de donar un caràcter lúdic a la seva tasca.

L'objectiu d'aquesta caravana, que ara inicia el seu recorregut fora de Sudamèrica, és continuar treballant per la promoció de la salut en les zones més deprimides, com a garantia per a la construcció de la ciutadania. Els agents de salut de la Barraca impartiran cursos de formació als joves locals, perquè es converteixin en els responsables de seguir treballant per a la salut en el seu entorn.

A Catalunya hi ha més de 200 grups informals de crèdit

Un estudi fet per la Fundació Jaume Bofill revela que a Catalunya existeixen nombrosos grups a través dels quals cada membre pot beneficiar-se un cop al mes de les quotes dels altres associats, com a forma de crèdit sense interès.

A partir que un sector de la població, sobretot immigrada, no pogués tenir accés a cap tipus de préstec o crèdit bancari, van començar a crear-se, a finals dels anys 90, grups informals de crèdit impulsats per col·lectius africans a Catalunya, a semblança de les anomenades "tontines" tradicionals de l'Àfrica subsahariana. Ara, aquest tipus d'associació ja reuneix tant immigrants com

altres col·lectius que pateixen desprotecció social.

Els grups informals de crèdit estan formats per entre 12 i 20 persones, d'entre les quals un dels membres, un cop al mes segons un ordre preestablert, rep les aportacions de la resta d'associats, per fer front a una situació de crisi puntual o un pagament pendent. Els integrants d'un grup de crèdit són amics, membres d'una

família extensa, integrants d'una associació o organisme, o senzillament diverses persones que s'han organitzat per a aquest fi.

Segons explica l'estudi, el Ministeri d'Hisenda està estudiant una forma d'intervenció en aquests grups, però el moviment de diners no queda registrat ni en cap entitat bancària ni pels mateixos associats.

AVANTGUARDA

17 DE JULIOL DE 2004

Fundada el 1999 per Pere Prunier

Número 63.500

L'ONG Multinational Control té el 30% de les accions de les multinacionals forestals a l'Amazònia

Quatre anys després de la seva creació, l'organització va guanyant terreny en el control intern de les multinacionals que actuen en la desforestació de la zona.

Mitjançant les quotes i donacions dels seus membres, l'ONG Multinational Control ha arribat a ser accionista de la majoria de les multinacionals forestals que actuen a l'Amazònia, amb l'objectiu de tenir accés a informacions privilegiades sobre les seves accions a la zona, intentar influir en les seves explotacions i reconduir aquestes empreses a invertir en la recuperació i reciclatge dels boscos humits, per evitar la desforestació i conservar la biodiversitat de l'Amazònia. Davant l'avenç que l'ONG ha

experimentat des de la seva creació -ara és present en més de 15 països-, les multinacionals afectades estan estudiant mesures per protegir les informacions internes.

Tot i això, segons l'advocat de l'organització, serà difícil d'impedir el control de les companyies, ja que tots els accionistes, per petits que siguin, tenen dret a accedir a la mateixa informació, i sobretot donat el pes específic que l'ONG està prenent com a mitjà i fins i tot gran accionista en algunes empreses.

TEMPS

15 Agost de 2004

Tercera edició del Festival per la Pau a Figueres

El Castell per la Pau
converteix Figueres en
l'antena mundial de la
mediació pacífica de
conflictes

Ahir a la nit, es va
tancar la tercera
edició del Festival
per la Pau, ce-
lebrat al Castell de

Sant Ferran de Figueres, recentment
reconvertit en Castell per la Pau.

El Festival ha aplegat una cinquantena
de cantants i grups de música i dansa
d'arreu del món que han fet ressonar
els seus "crits de pau".

Si bé el Festival és l'esdeveniment
més conegut del Castell per la Pau cal
no oblidar que amb la seva remo-
delació, el Castell acull cada estiu
Camps Internacionals de Treball de
joves. Els joves vinguts d'arreu del
món tenen una experiència directa de
convivència intercultural mentre
alternen feines de reconstrucció amb
cursos sobre mediació de conflictes.
De fet, el Castell és la seu del "Centre
Internacional de la Cultura de Pau,
Josep de Delàs" dedicat a la prevenció
i resolució de conflictes, que ofereix
programes de formació i de recerca
estable. També té la vocació
d'esdevenir un espai de mediació de
conflictes, tant en l'àmbit familiar i
comunitari com en l'àmbit de conflictes
armats i internacionals.

DE MÀ

2 DE SETEMBRE DE 2004

Aprendre a fer un consum sostenible serà imprescindible per treballar en l'administració pública

Escoles, centres cívics i universitats ensenyen a consumir menys per viure millor

Per primer cop, els centres docents i els espais cívics oferiran una formació comuna. Des de l'any passat, les escoles ja han incorporat l'educació mediambiental com a valor transversal en el currículum escolar. A partir del proper curs acadèmic, a través d'un conveni de col·laboració del departament de Medi Ambient amb les universitats catalanes, aprendre a reduir el consum, fer-lo més conscient i responsable, i incrementar el grau d'autosuficiència personal i comunitària, serà un dels continguts que s'oferiran en forma de crèdits de lliure elecció. El curs, de 30 hores, és una aposta per una societat sostenible, on es faci un consum individual més respectuós amb el medi ambient (tenint en compte elements com la reducció d'envasos, l'estalvi energètic, el reciclatge, la producció local) i, en l'àmbit col·lectiu, es procuri satisfer les necessitats a través de diverses modalitats d'ajuda mútua (com cooperatives de consum, substitució

de la compra pel préstec, grups de propietats i serveis compartits) que, a més de contribuir a reduir el consum, aporten noves perspectives en la relació social.

Però el curs no només va destinat als escolars i a la comunitat universitària. Dos anys després de posar en marxa un projecte educatiu al Casal dels Infants del Raval en aquesta línia, i posteriorment a altres barris marginals de Barcelona, ara ja són més de 800 els casals i centres cívics d'arreu de Catalunya que ofereixen als ciutadans formar-se en un consum responsable.

Per altra banda, el conseller de Medi Ambient va anunciar ahir que l'anomenat "certificat mediambiental" que es lliura en acabar el curs, serà requerit, a partir de l'any que ve, per treballar en l'administració pública i servirà, sens dubte, com a reconeixement d'una sensibilitat social i ecològica a l'hora de trobar feina.

AVANTGUARDA

10 DE SETEMBRE 2004

Fundada el 1988 per Pere Prímer

Número 63.800

Fòrum Universal de les Cultures

Es constitueix el primer Parlament de les Cultures del Món

Cal reconèixer que la construcció del recinte del Fòrum Universal de les Cultures i el conjunt de la remodelació del Besòs han esdevingut no sols una mostra de la Barcelona sostenible del futur, sinó que han començat a contagiar l'orientació urbanística, viària i energètica de la ciutat.

Però si en l'àmbit local aquest és un dels principals impactes positius d'aquest Fòrum, cal destacar que en l'àmbit internacional el Fòrum està

contribuint a canviar el tipus de relacions que havia estat predominant entre les cultures durant els darrers segles. Un dels fets més significatius ha estat la constitució del primer Parlament de les Cultures del Món. Aquest Parlament té per objectiu, en aquesta primera sessió, fer conèixer les experiències i les propostes de les diferents cultures per afrontar els grans reptes comuns de la humanitat: la pau, la sostenibilitat i les relacions entre cultures.

DEMA

26 DE NOVEMBRE DE 2004

Consumir i produir amb responsabilitat

L'Associació de Consumidors de Catalunya ha fet arribar a la majoria d'empreses catalanes, tant productores com importadores, la creixent demanda social de distingir els productes que ofereix el mercat amb segells de garantia ecosocial, que orientin als consumidors sobre les condicions socials, ecològiques i econòmiques de la seva producció i distribució, perquè tinguin la informació necessària per fer un consum responsable. Al mateix temps, l'ACC els ha transmès la pressió ciutadana perquè les companyies

prenguin el compromís de treballar sota aquestes condicions. En aquest sentit, fa temps que funciona la Xarxa de Consumidors Responsables que posa en contacte totes aquelles persones i associacions, ONGs o sindicats que comparteixen aquesta preocupació per un consum basat en criteris socials, ecològics i ètics, informa als consumidors per poder fer les millors eleccions en aquest camp, i promou, quan és necessari, accions de boicot.

AVANTGUARDA

17 DE GENER DE 2005

Fundada el 1990 per Pere Prunier

Número 64.200

Entre les noves prestacions, destaca l'alliberament laboral dels familiars per atendre un malalt terminal.

La Reforma de la Seguretat Social obre les portes a les medicines alternatives a la Sanitat Pública

Aquesta reforma de la Sanitat Pública suposa una política de prestacions més justes, especialment per als més desfavorits, i obre, per primer cop, el ventall de l'oferta sanitària a les medicines fins ara anomenades alternatives. Entre d'altres, el programa inclou també diverses mesures dirigides a facilitar al màxim l'atenció a domicili en general i sobretot en casos de malalties terminals, en què, per primer cop a Europa, la nova legislació permetrà alliberar als familiars d'una part de les seves responsabilitats laborals per poder atendre aquests malalts. Amb aquesta reforma, els ciutadans es beneficiaran d'una nova política de prestacions com ara l'equiparació d'aquestes al darrer ingrés per treball; l'establiment d'un topall mínim per a pensions equivalent al 50% de la renda mitjana del país, i l'eliminació de la figura de cònjuge a càrrec, ja que origina discriminació sexual.

Per una major transparència de la gestió, la Sanitat Pública oferirà també un sistema

complementari basat en el mutualisme associatiu enlloc del privat, un progressiu desplaçament dels centres de decisió i gestió als ens locals i autonòmics, i el compliment de les previsions constitucionals de participació ciutadana en el control dels recursos necessaris.

A més, la reforma compromet l'administració a enfortir i clarificar les fonts de finançament mitjançant impostos o cotitzacions socials, i la recerca de l'equilibri pressupostari, a partir que totes les cotitzacions vinguin donades per la renda que el ciutadà percep en cada moment. Per últim, contempla també el control del frau estructural, dirigit sobretot a les empreses que, gràcies a una legislació permissiva, realitzen contractes eventuais, canvis de nom, infracotitzacions o mancances d'alta; el control també de l'economia submergida, i la destinació del percentatge mitjà europeu del PIB a despeses de protecció social.

EL PAS

3 DE FEBRER DE 2005

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

Guerrers de Pau

La societat civil internacional té, des principis de la dècada, un paper fonamental en la resolució dels conflictes. La convulsió que van originar en l'opinió pública les guerres dels Balcans i de Txetxènia, a finals del segle passat, va portar a la coordinació d'organitzacions civils per intervenir en els conflictes armats amb la finalitat de resoldre els conflictes pacíficament i prestar ajut d'emergència de caràcter humanitari sense fer ús de la violència física, política, econòmica, psicològica, jurídica o estructural. Ara, cinc anys més tard, els Guerrers de la Pau és ja una organització estable capacitada per a la intervenció eficient en zones de conflicte armat o violent, amb la finalitat de protegir la societat civil i els seus recursos vitals. Les seves estratègies d'acció són fidels al moviment internacional de Resolució de Conflictes, en què es defensa la mediació pacífica entre les parts enfrontades.

DE MÀ

9 DE MARÇ DE 2005

7 de cada 10 catalanes reivindica la no discriminació salarial de la dona

La vaga general de dones a Catalunya té un seguiment similar a la majoria de països

10 anys més tard de la Conferència de Beijing, el 70% de les dones catalanes van reivindicar ahir el dret a la no discriminació salarial i al reconeixement del treball no remunerat, en una vaga conjunta organitzada als cinc continents. Tal i com s'ha fet cada any des de principis de la dècada, la majoria de les dones van deixar ahir les seves responsabilitats professionals i domèstiques per reclamar la valoració del treball no remunerat com a estratègia per aconseguir aquesta igualtat salarial i van exigir als governs complir els acords aprovats en la Conferència de Beijing l'any 1995, en què es comprometien a tenir en compte el treball no assalariat de la dona.

La reivindicació d'ahir va posar sobre la taula que dos terços del treball mundial és fet per dones, les quals tan sols reben el 5 % dels guanys i posseeixen l'1% dels béns. El seu treball no remunerat està valorat en 11 trilions de dòlars anuals

i 3 de 4 dones del món viuen en països del Sud on la feina domèstica es multiplica per la falta de recursos. A més, en la majoria de països, les dones encara reben un salari inferior a l'home per realitzar treballs idèntics.

L'objectiu final d'aquesta mobilització internacional és aconseguir que els governs compleixin el compromís assumit en la Conferència de Beijing de valorar el treball no remunerat en els comptes nacionals. És per això que les dones reclamen desenvolupar una classificació i uns estudis periòdics internacionals sobre la diferència i el temps invertit dels homes i dones en el treball assalariat i no assalariat, especialment en els països en desenvolupament i en els d'economies de transició. A més dels compromisos de Beijing, reivindiquen també els acords presos en les conferències anteriors per l'obtenció d'iniciatives específiques adequades a la realitat de cada país.

EL PAS

29 DE MARÇ DE 2005

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

El 3 % del pressupost militar de la UE es destinarà a les dones del Magrib

Els països de la Unió Europea va signar ahir un conveni de col·laboració en el que es comprometen a destinar el 3 % del seu pressupost militar a la formació de la dona magrebina, amb l'objectiu d'introduir una major igualtat d'oportunitats entre les dones i els homes del Magrib, en benefici del seu desenvolupament econòmic i social.

Aquesta inversió intentarà combatre l'analfabetisme que pateix

gairebé el 50% de la població femenina, i fomentar la promoció de la dona a través de la formació professional per facilitar-los l'accés a llocs de treball.

D'aquesta manera, el conveni es converteix en la primera participació activa de la UE per fer front a la discriminació de la dona al Magrib i evitar, al mateix temps, que l'emigració cap a Europa no sigui l'única sortida per a les societats magrebines.

La reforma de la llei d'Associacions permetrà a aquestes entitats gestionar projectes i equipaments culturals

Quan s'acompleixen dos anys i mig de la presentació al Parlament de Catalunya del projecte de llei que sol·licitava aquesta reforma, el Govern ha donat llum verda a la que va ser una de les propostes presentades per la ciutadania al primer Fòrum Català per Repensar la Societat celebrat l'any 1999.

La llei d'Associacions reconeix la possibilitat d'un funcionament horitzontal, beneficis tributaris i representativitat, així com també prioritza la cessió per a la gestió de serveis personals, entre ells, els equipaments i projectes culturals a associacions no lucratives implicades directament en aquests projectes. Un altre aspecte destacable de la nova llei és la promoció de la incorporació del sector associatiu a la gestió de serveis tradicionalment propis de les indústries culturals com editorials, discogràfiques, ràdio, televisions, teatres o cinemes.

Segons fonts consultades, gràcies a la possibilitat de gestió dels projectes i equipaments culturals, les associacions es posicionen com a dinamitzadores d'una cultura humana productiva i creadora, al servei de l'home i no de les lleis del mercat que fins ara la limitaven a satisfer objectius principalment consumistes.

Aquesta llei permetrà fer un pas endavant en les xarxes culturals alternatives que, des dels inicis de la dècada, han intentat fer front a la cultura de masses.

EL PAS

23 DE MAIG DE 2005

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

Els verds proposen a la UE un canvi d'impostos per a la sostenibilitat

Tots els grups ecologistes europeus, reunits en la Cimera Verda Europea, van aprovar ahir fer un front comú per transmetre als governs de la UE la necessitat de reestructurar el sistema fiscal, gravant aquelles activitats que causen danys al medi ambient.

Els ecologistes sostenen que aquesta mesura frenaria les activitats destructores de l'entorn i estimularia, de forma indirecta però eficaç, la cerca d'alternatives ecològicament sostenibles.

Aquesta aposta per la sostenibilitat, recomanada repetidament en les diverses cimeres sobre el canvi climàtic, no significaria un augment de la càrrega impositiva sinó una modificació de la seva estructura, reduint la pressió fiscal sobre el treball i els estalvis.

Tot i que aquest canvi fiscal ja s'està aplicant tímidament en alguns països del Nord d'Europa, la majoria dels partits governants

europeus van acollir la proposta amb un cert escepticisme.

D'entre els països en què la coalició de govern està formada per partits ecologistes, Alemanya ja va anunciar la creació d'una comissió per fer un estudi exhaustiu sobre el tema.

Com a contrapunt, alguns experts van posar l'accent en la importància d'establir les ecotaxes com a correccions dissuasives o correctores de caire polític per penalitzar les externalitats ambientals negatives, però no com a ecoimpostos ja que donen un sentit crematístic a la natura.

DEMA

5 DE JUNY DE 2005

Catalunya assoleix els objectius del conveni de l'ONU sobre el canvi climàtic

La Conselleria de Medi Ambient ha donat a conèixer un estudi que demostra les millores mediambientals aconseguides a Catalunya gràcies als compromisos presos a finals de l'any 2000 per tots els municipis catalans. L'estudi constata que, amb menys de 6 anys, s'ha arribat a disminuir i adequar les emissions de CO₂, i altres gasos causants de l'efecte hivernacle, al conveni de l'Organització de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic, contribuint així, junt amb nombrosos països, a disminuir l'escalfament atmosfèric del planeta. De la mateixa manera, també s'ha treballat extensament per protegir els recursos de la biomassa, com ara els boscos i el fitoplàcton, que juguen un paper essencial en el cicle del carboni.

A més de promoure iniciatives entre els ciutadans com l'estalvi energètic i la progressiva substitució dels combustibles convencionals per fonts d'energia renovable (com la solar, hidràulica, eòlica entre altres), els municipis han engegat plans d'acció locals que han permès aplicar aquest canvi en les pròpies administracions municipals.

Una coalició d'ONGs treballa per una cultura verda mediterrània

Més de 15 ONGs de l'àrea mediterrània van presentar ahir el projecte "Dinamitzar una Cultura Verda" destinat a promoure una cultura mediterrània ecològica, diversa i solidària, en la que s'orientin els sabers mil·lenaris cap a una cultura de futur i de progrés, i es potencii l'equilibri i la sostenibilitat del benestar humà amb el medi ambient. La coalició té previst la creació d'una base documental sobre alternatives culturals i mediambientals, la realització d'activitats culturals i artístiques que facin aportacions al desenvolupament d'una cultura verda, l'organització de fòrums de debat, i projectes en educació i formació.

A través del Programa Pau i Solidaritat destinat a la creació d'un pont entre la societat civil dels països del Nord i del Sud de la Mediterrània, portat a terme sobretot a través de l'àmbit universitari, es promourà el desenvolupament de la pròpia identitat i un intercanvi d'experiències i coneixements dels pobles mediterranis, col·laborant en els àmbits socials, culturals i humà.

Demanen una reforma del Sistema Educatiu que estableixi una educació en valors com a eix central del currículum escolar

La comunitat educativa aposta per una escola que reforci la dimensió humana, ètica i espiritual dels alumnes

La majoria dels professors a Catalunya, que reivindiquen l'Educació en Valors com base del currículum escolar, ja estan aplicant noves línies de treball amb la finalitat de convertir l'escola, per sobre de tot, en un espai de creixement personal.

Els centres docents ja han començat a donar instruments als nens i joves per treballar els seus propis valors personals, socials, morals i espirituals, amb l'objectiu que puguin participar en la societat amb coneixement, respecte i compromís, desenvolupant tot el seu potencial.

D'entre les noves propostes pedagògiques dirigides a treballar aquesta dimensió personal, molts dels centres estan oferint uns espais dedicats a aplicar vivencialment els recursos psicològics de resolució de conflictes interns, interpersonals i intergrupals, per

aconseguir una actitud conscient i responsable, augmentant la capacitat de reflexió i l'autoconeixement. Altres col·lectius de professors aposten per una educació ecològica que fomenti i ajudi a les persones a connectar-se amb la seva naturalesa més profunda i la seva autonomia i creativitat existencial pròpia, i fomentar un canvi d'actituds a través d'un canvi de consciència a nivell racional, però també afectiu, intuïtiu i espiritual del ser.

En una línia semblant, altres docents demanen una modificació del sistema educatiu cap a un nou model que faciliti un creixement integral i on la formació personal no estigui dissociada d'un sistema social global generador de salut, d'equilibri i harmonia personal i col·lectiva.

Totes aquestes línies educatives volen proporcionar als joves una formació plena

que els permeti conformar la seva pròpia identitat i construir-se una concepció de la realitat amb llibertat, tolerància i solidaritat. En aquest sentit, la major part de la comunitat educativa defensa que és necessari aconseguir una educació multicultural i intercultural que permeti a tots els alumnes el desenvolupament personal amb una cultura pròpia i en igualtat de condicions i oportunitats.

En aquesta línia, també es contempla una revisió del tractament del fet religiós, introduint en l'ensenyament mitjà una assignatura que doti als estudiants d'un ampli coneixement de les religions des de diferents enfocaments com l'antropològic, el sociològic, el psicològic i l'històric, alhora que mostri també les visions agnòstiques i atees, tant per transmetre'ls la tolerància al pluralisme religiós com per dotar-los d'instruments diferents per viure la transcendència.

DEMA

19 D'OCTUBRE DE 2005

L'ONU estudia un nou sistema monetari internacional

Després que la teoria del Desenvolupament Integral Sostenible s'hagi consolidat com a alternativa al model socioeconòmic neoliberal, les Nacions Unides podrien donar suport a la creació d'un nou sistema monetari internacional, per subordinar la globalització financera a la globalització productiva. Una autoritat monetària supranacional d'administració federal podria impulsar el canvi de les reserves de divises actuals dels bancs centrals, per la quantitat equivalent de la nova moneda internacional, la desmonetarització de l'or i la revisió i condonació dels deutes externs.

Aquest sistema econòmic mundial únic, però, no implicaria una organització social i econòmica comuna, però sí la inexistència de les economies tancades i la cessió de les sobiranes monetàries dels estats nació a una autoritat mundial. A partir d'aquest moment, la liquidesa internacional seria decidida per la comunitat mundial a través d'un Banc Central Internacional. S'emetria una divisa internacional destinada al comerç, el turisme i altres transaccions, de manera que els intercanvis internacionals no estarien supeditats als poders financers. Per últim, aquesta autoritat monetària permetria l'atenció d'emergències de solidaritat humanitària per catàstrofes, l'ajustament estructural ecològic i del desenvolupament sostenible en els països del Tercer Món, i el finançament d'institucions internacionals.

Recuperant la cultura democràtica

Un barri, una facultat, una empresa, un centre d'investigació són alguns dels marcs en què s'estan desenvolupant els Parlaments d'Innovació Democràtica. I és que qualsevol col·lectiu, entitat o sector és vàlid per crear espais de reflexió i d'expressió ciutadana, per aportar propostes innovadores en l'àmbit social, econòmic, cultural i, també, polític. L'Oficina d'Innovació Democràtica, nucli vertebrador de totes aquestes iniciatives, és l'encarregada de fer arribar les propostes tant als mitjans de comunicació, amb la voluntat d'obrir un debat entre l'opinió pública, com als diferents partits polítics perquè s'encarreguin de debatre-les a l'ajuntament pertinent, a les diputacions o al Parlament de Catalunya.

DE MÀ

28 DE NOVEMBRE DE 2005

Catalunya és pionera a Europa en la defensa de la diversitat cultural a les escoles

El conseller d'Ensenyament, reunit ahir amb representants del professorat escolar, es va congratular de la bona acceptació que tant els mediadors culturals com la Pedagogia Crítica Intercultural està tenint a les escoles de primària i secundària.

Pel que fa a la nova pedagogia, està permetent estimular el coneixement dels que són culturalment diferents i aprendre a dialogar prenent consciència que la pròpia visió de la realitat no és la única. Al mateix temps, està ensenyant als alumnes a valorar les persones per sobre del seu origen ètnic i cultural i a rebutjar qualsevol discriminació per aquesta diferència. Els mediadors culturals, presents ja a més de la meitat del centres públics, estan treballant des de fa dos anys com a pont entre els mestres i els pares d'origen forani per facilitar la comunicació i la negociació mútua.

Segons el conseller, aquestes eines són molt útils per construir, des dels més joves, una societat intercultural basada en la interrelació entre cultures, en un clima de coneixement i de convivència pacífica.

EL PAS

4 DE DESEMBRE DE 2005

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

Les cooperatives com a antídoto al neoliberalisme

Com a alternativa a l'empresa capitalista tradicional i la precarietat laboral, s'estan consolidant diverses formes d'organització econòmica autogestionàries com les cooperatives.

A Catalunya, més de 15 entitats funcionen segons un model de cooperativisme amb instruments d'autogestió innovadors, per tal de promocionar l'increment de formes més justes de distribució de la riquesa creada pel treball. El salari de cada soci-treballador està determinat pel seu grau de responsabilitat dins la cooperativa, les participacions pagades, el valor afegit anual de l'empresa i les hores de treball.

Les cooperatives són una nova forma de combatre l'atur a través de la solidaritat social, i és per això que els incentivadors d'aquesta forma d'organització del treball demanen a l'administració

pública que la fomenti entre els aturats. Però, a més, a imatge del cooperativisme basc, es reivindica una reforma del marc social i econòmic en funció de la llibertat, la justícia social, la solidaritat i la promoció social, de manera que les cooperatives siguin una alternativa real dins del mercat. Una cooperativa de la Selva està intentant implantar a Catalunya el model basc per dotar a les cooperatives d'instruments competius. Té previst la creació d'una Caixa Laboral Popular per recollir els estalvis populars i canalitzar-los a les empreses cooperatives catalanes i, al mateix temps, Grups Cooperatius

Associats per oferir, a través de serveis comuns, les avantatges de les grans empreses.

En l'últim any, han proliferat les entitats autogestionàries en les que es combinen els projectes empresarials amb els projectes d'interès social.

En definitiva, es tracta d'experiències diverses sobre formes de producció i de vida alternatives, amb potencial transformador de l'entorn social, que permeten anar perfeccionant les formes autoorganitzatives basades en la democràcia directa, la igualtat i la solidaritat i creant llocs de treball en empreses autogestionades.

A peu, en bicicleta o en transport públic?

L'Ajuntament de Barcelona va ratificar ahir la Carta Europea del Vianant, acceptant-la com a prioritària en totes les actuacions municipals a la via pública, i va anunciar la posada en marxa d'un programa per facilitar la mobilitat per la ciutat. D'aquesta manera, el consistori promourà la reducció dels vehicles privats als carrers i prioritzarà els desplaçaments a peu, en transport públic o en bicicleta. Dins del nou pla, es preveu la construcció de voreres dignes, d'una amplada de 2 metres útils per als vianants (de 3 metres en els casos d'espais amb gran densitat) i el disseny d'itineraris per facilitar caminar per la ciutat. El consistori, prèvia consulta ciutadana, també té com a punt prioritari promoure una llei que obligui als conductors que adquireixin cotxes a partir del proper mes de juny, a demostrar que tenen una plaça d'aparcament en propietat o lloguer fora de l'espai vial. Per últim, fent una forta aposta per l'ús de la bicicleta, s'ampliaran els carrils bici i es construiran garatges públics arreu de la ciutat, alhora que s'incentivarà la col·locació d'ascensors aptes per a bicicletes.

La Federació de Municipis de Catalunya ja va mostrar ahir mateix el seu interès per desenvolupar aquest programa fora de Barcelona.

El CAG farà de pont entre el govern i la societat civil

Seguint la línia de treball amb la que va configurar les directrius principals del seu programa polític, el CAG ara es proposa practicar, a través dels seus diputats al Parlament de Catalunya, el que en altres països europeus s'anomena els estats generals de l'ecologia política.

Així com per elaborar el seu programa electoral va consultar tots els àmbits socials, culturals i econòmics del país, ara el CAG inicia un procés de diàleg amb la societat civil per recollir les necessitats i reivindicacions socials i crear noves propostes polítiques per repensar la societat. De les conclusions de diversos fòrums temàtics sobre sostenibilitat, diversitat cultural i solidaritat, economia per al benestar social, entre altres, destinats tots a l'aprofundiment democràtic, el CAG nodrirà la seva aportació a la política catalana. D'aquesta manera, el principal partit de l'oposició vol recuperar la funció original d'una política que tingui més en compte les reivindicacions socials i estigui menys condicionada per les lleis del mercat. Se suma a altres experiències europees per aconseguir que els programes polítics del segle impliquin aquest nou concepte de contracte social i ecològic.

EL PAS

15 DE FEBRER DE 2006

DIARI INDEPENDENT DEL MATÍ

BARCELONA

Quatre ONGs i la Càtedra Unesco sobre Pau i Drets Humans aconsegueixen que Espanya respecti els compromisos internacionals d'exportació d'armes

Fa uns anys, Amnistia Internacional, Greenpeace, Intermón, Metges sense Fronteres i la Càtedra Unesco sobre Pau i Drets Humans de la UAB van aconseguir assolir el compromís amb la Secretaria d'Estat de Comerç, d'orientar el govern espanyol en les exportacions d'armament.

A través d'un informe periòdic, han anat informant l'administració espanyola sobre aquells països amb una situació delicada de drets humans, conflictivitat o militarització que aconsellin estar subjectes a restriccions.

Ara, s'ha constatat que Espanya en els darrers anys ha respectat amb total transparència, els compromisos internacionals sobre el comerç d'armament i no ha concedit cap autorització d'exportació de materials prohibits per la legislació internacional o proscriu socialment.

A més, el govern espanyol ha denegat l'exportació d'armes a governs il·legítims i ha pres mesures per què les transferències de material militar, de seguretat o policial no contribueixin a la violació dels drets humans

TEMPS

1 de març de 2006

L'ONU protegirà els drets indígenes sobre la biodiversitat de les seves terres

Segons una resolució aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides, els drets prioritaris dels pobles indígenes sobre la diversitat biològica de les seves terres i els seus coneixements ancestrals no els podran ser privats ni per patents de les multinacionals, ni per lleis dels estats.

Aquesta resolució és el resultat de la tasca d'un grup de treball creat el 1992 per estudiar a fons els abusos que diferents companyies transnacionals estaven duent a terme des de finals dels anys 80. Algunes multinacionals han estat patentant coneixements que havien estat preservats durant segles per pobles indígenes, impedit-los des d'aleshores la seva utilització. L'Organització de les Nacions Unides especifica clarament el reconeixement dels drets dels pobles indígenes a conservar els seus coneixements sobre la biodiversitat com a propietat col·lectiva dels pobles involucrats, protegint-los de la biopirateria transnacional i garantint el repartiment equitatiu dels beneficis que se'n deriven de la seva utilització. En aquest sentit, la resolució determina que

l'ús i comercialització dels recursos biogenètics de les terres dels pobles indígenes, queden sota el control directe d'aquests, que establiran, sota supervisió d'una comissió internacional, els criteris i normes per al seu bon ús. En relació a aquest punt, que ha estat el més controvertit de tota la resolució, un representant del Consell Mundial dels Pobles Indígenes ha assenyalat que la seva intenció no és tant treure beneficis econòmics d'aquesta comercialització, com assegurar-se que es duu a terme a benefici de la comunitat internacional i no tan sols de les multinacionals. Al mateix temps, aquesta determinació assegura la participació dels pobles indígenes en tots els fóruns internacionals en els que es prenguin decisions entorn de l'ús i conservació de biomaterials i els coneixements indígenes.

ANNEX

L'ONU fa una crida internacional per prendre mesures socials i polítiques de protecció de les dones i els infants

8 DE MARÇ DE 2001 (EL PAS)

GEN011JOC: *Mesures socials i polítiques de protecció de les dones i els infants; Angelina Hurios Calcerrada.*

Primera trobada internacional de xarxes d'intercanvi de coneixements a Bruges
10 D'ABRIL DE 2001 (TEMPS)

CIV021EXP: *Xarxa d'intercanvi de coneixements; Jean-Pierre Viseur.*

La societat civil insta al Parlament a treballar per una societat més igualitària

30 D'ABRIL DE 2001 (AVANTGUARDA)

GEN010JOC: *Medidas para lograr una sociedad igualitaria entre hombres y mujeres; Marisa Méndez Vigo.*

Assemblea per a un Món Responsable i Solidari

22 DE JUNY DE 2001 (TEMPS)

CIV001EXP: *Aliança per un Món responsable i Solidari.*

Nou anys de lluita contra el Quart Cinturó

23 DE JULIOL DE 2001 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

SOS009JOC: *Alternatives al quart cinturó; Campanya contra el quart cinturó.*

La creativitat al servei de la societat mundial

9 D'OCTUBRE DE 2001 (TEMPS)

CIV011EXP: *Invents i inventors sense fronteres: solidaris i ecològics.; Melcior Puigcerver i Canyelles.*

Milers de joves demanen l'aplicació del Pla Aubry a Catalunya

29 D'OCTUBRE DE 2001 (AVANTGUARDA)

ECO045JOC: *El Pla Aubry: ocupació social contra l'atur juvenil; Martine Aubry.*

L'escola fomenta el reciclatge i un consum més responsable

14 DE NOVEMBRE DE 2001 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

EDU016VAL: *Consum i producció de deixalles en un programa d'Educació Ambiental; Rosa Costa-Pau Garriga.*

El Parlament de les Religions del Món fa una crida a la mobilització internacional per la pau

26 DE NOVEMBRE DE 2001 (EL PAS)

REL018VAL: *Mesures per assegurar l'aportació de les religions a la tolerància i a la pau; Rovira Llopart, Francesc. REL010VAL:* *Diàleg interreligiós per contribuir a la pau, la justícia i la integritat de la Creació; Botam i Casals, Joan.*

Un Centre de suport a les Organitzacions Socials fomentarà l'acord en el món no lucratiu

3 DE DESEMBRE DE 2001 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

PAU015JOC: Creació de serveis de suport per a conflictes en les organitzacions socials; Josep Redorta Lorente.

Llibre blanc de la pau

26 DE GENER DE 2002 (DEMÀ)

PAU003EXP: Denunciar la militarització subtil per a una societat confosa; Oliveres i Boadella, Arcadi.

Cinquè Congrés d'Objectors Fiscals a les despeses militars

13 DE FEBRER DE 2002 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

PAU008EXP: Objeción fiscal a los gastos militares.

L'oposició insta al Consell Executiu a fer front a l'exclusió social

19 DE FEBRER DE 2002 (EL PAS)

CIV012EXP: Les empreses d'inserció, una alternativa a l'exclusió social.
CIV032JOC: Llei-marc contra l'exclusió; Fondation Charles Léopold Mayer pour le Progrès de l'Homme. **CIV033JOC:** Mesures per evitar la marginació socioeconòmica de les famílies monoparentals pobres; Grup de Treball sobre la Prevenció del Consell Municipal de Benestar Social. Ajuntament de Barcelona.

El Parlament Europeu estudia noves formes de combatre l'atur

23 DE FEBRER DE 2002 (EL PAS)

ECO056JOC: Modificar el patró de canvi tecnològic i el concepte sobre el treball per combatre l'atur a nivell europeu; Majó, Joan.

Els ciutadans podran controlar la despesa pública

19 DE MARÇ DE 2002 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

CIV015EXP: Organisme ciutadà de control de la despesa pública; Rovira i Pascual, Marià.

.Edicions 2002 treu al carrer la vintena edició del Manual de la Llar

23 D'ABRIL DE 2002 (DEMÀ)

GEN003EXP: Manual i Assembla Familiar Permanent per repartir i compartir les feines de la llar; Gimenez Compte, Carlota

El Parlament Europeu debat una nova llei sobre la lliure circulació de persones

16 DE MAIG DE 2002 (AVANTGUARDA)

POL014JOC: Ciutadania europea i nacionalitat: opcions per fer efectiva la lliure circulació de persones; Borja Sebastià, Jordi. **INT010JOC:** Una noció de ciutadania separada de nacionalitat; Crespo Ubero, Rafa.

Les Àgores interculturals triomfen en els barris barcelonins

25 DE JUNY DE 2002 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

INT002EXP: Espacios comunes para el diálogo de las culturas; Estupiñán Cardona, Luz Marina

Es posa en marxa el Projecte d'Animació per a Gent Gran en 14 municipis de Catalunya

9 DE JULIOL DE 2002 (DEMÀ)

SAL005EXP: Projecte d'animació per gent gran; Animació de Gent Gran.

El Congrés aprova un nou marc per a les Caixes d'Estalvi

11 DE JULIOL DE 2002 (AVANTGUARDA)

ECO002EXP: *Asociación ciudadana para forzar las inversiones éticas en las Cajas de Ahorros; Manrique Miranda, Pedro.*

Una teoria revolucionària repta la humanitat a aconseguir un desenvolupament integral sostenible en 50 anys

18 DE SETEMBRE DE 2002 (EL Temps)

SIS007MOD: *Desarrollo Integral Sostenible (1) Un modelo alternativo para el desarrollo integralmente sostenible; Firmenich , Mario Eduardo.* **SOS007MOD:** *Desarrollo Integral Sostenible (3) Optimizar la calidad de la vida; Firmenich , Mario Eduardo.*

Els ciutadans podran accedir als estudis encarregats per les administracions públiques

30 D'OCTUBRE DE 2002 (EL PAS)

POL027JOC: *Mesures per posar a l'abast del públic els estudis encarregats per les administracions públiques; Dueñas Sucrana, Marc.*

Primer Congrés Català d'Arxius de la Memòria Popular

11 DE NOVEMBRE DE 2002 (DEMÀ)

COM001EXP: *Arxiu de la memòria popular; Marzocchi.*

Ciutats sostenibles: l'exemple de Curitiba continua

4 DE DESEMBRE DE 2002 (AVANTGUARDA)

SOS004EXP: *Planificació urbana sostenible a Curitiba; Lerner , Jaime.*

La Fundació Randa rep el Premi Internacional de la Innovació Pedagògica de la Unesco

11 DE FEBRER DE 2003 (TEMPS)

EDU010EXP: *Randa, Escola d'Estudis Polítics; Fundació Randa.*

Aprendre de la música

20 DE MARÇ DE 2003 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

EDU008EXP: *La Comprensió Musical Conscient per aprendre de la Música; Josep Margarit Dalmau, Glòria Sol Beltran.*

Les dones lluiten per la plena ciutadania

7 D'ABRIL DE 2003 (EL PAS)

GEN023VAL: *Medidas para superar los límites de las actuales democracias occidentales en relación a los derechos de la mujer; Cobo , Rosa.*

Les famílies dels presos demanen uns centres penitenciaris més reintegradors

10 D'ABRIL DE 2003 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

PAU025JOC: *Transformar las cárceles para una sociedad democrática; Sesma, José.* **PAU018JOC:** *L'abolicionisme penal i la resolució autònoma dels conflictes.; Maria Teresa Concheiro ICOPA.*

Per un nou mapa de Catalunya

12 DE MAIG DE 2003 (DEMÀ)

SOS020JOC: *Mesures per frenar la dispersió en el territori i reduir-ne les conseqüències negatives a nivell social, ecològic i econòmic; Raleigh , Kathrine E.* **SOS035JOC:** *Via verda Sant Llorenç-Collserola; Fòrum Terrassenc per a la Protecció i Ordenació del Medi Natural i del Paisatge.*

Demanen a l'ONU aprovar una Carta dels Drets Ambientals

10 DE SETEMBRE DE 2003 (DEMÀ)

ECO036MOD: Propietat col·lectiva i reassignació ecològica dels recursos naturals per avançar vers un model econòmic; Bermejo, Roberto.

El Congrés debatrà la destinació de part dels pressupostos militars a la cultura de pau

30 DE SETEMBRE DE 2003 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

PAU26JOC: Un día de guerra para la paz el primer año; Beunza Vazquez, Pepe.

Contra la globalització, més solidaritat social

11 D'OCTUBRE DE 2003 (EL PAS)

POL022JOC: Mesures de control del poder financer per assegurar el progrés de l'home; Ramonet, Ignacio.

AfroReggae, Nobel de la Pau

4 DE NOVEMBRE DE 2003 (TEMPS)

COM017VAL: Las artes escénicas, una "arma" válida contra las armas y la violencia; Grupo Cultural AfroReggae

La Comissió Europea aplicarà una taxa sobre els fluxos financers

19 DE DESEMBRE DE 2003 (AVANTGUARDA)

ECO050JOC: Impost sobre transaccions financeres; Muntaner i Pascual, Josep M.

El Sud pressiona l'ONU perquè els comptes nacionals incloguin els recursos naturals

6 DE FEBRER DE 2004 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

SOS015JOC: Els sistemes de comptabilitat dels recursos nacionals i el medi ambient; Repetto, Robert.

Una professora catalana de Dret Internacional guanya el premi "Jean Monnet" de la Comissió Europea

17 DE MARÇ DE 2004 (TEMPS)

POL013MOD: Un nou ordre mundial: constitucionalisme global i participació política; Rodríguez Villanueva, Gemma.

La Barraca de la Salut recorre els cinc continents

11 DE MAIG DE 2004 (EL PAS)

COM016VAL: Kizumba. La importancia de la salud en la construcción de la ciudadanía; Grupo Cultural AfroReggae.

A Catalunya hi ha més de 200 grups informals de crèdit

15 DE JUNY DE 2004 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

ECO005EXP: Grups informals de crèdit; Vila Rovira, Carme.

L'ONG Multinational Control té el 30% de les accions de les multinacionals forestals a l'Amazònia

17 DE JULIOL DE 2004 (AVANTGUARDA)

SOS031JOC: Sistema de control intern de les multinacionals responsables de la desforestació dels boscos humits; Conca Gomis, Rafael.

Tercera edició del Festival per la Pau a Figueres

15 D'AGOST DE 2004 (TEMPS)

PAU001EXP: *Castell per la Pau: Centre intercultural per a la resolució de conflictes; Avenir, Pau.*

Escoles, centres cívics i universitats ensenyen a consumir menys per viure millor

2 DE SETEMBRE DE 2004 (DEMÀ)

ECO008EXP: *Taller formatiu "Consumir menys per viure millor"; Subirana i Samitier, Pere. ECO007EXP:* *Mesures orientades a reduir i millorar el consum per fer viable el futur i viure millor; Arrizabalaga, Alicia. SOS039VAL:* *L'educació pel consum sostenible en un barri marginal; Canet Capeta, Enric.*

Consumir i produir amb responsabilitat

26 DE NOVEMBRE DE 2004 (DEMÀ)

SOS030JOC: *Segells de garantia ecosocial al servei del Consum Responsable; Torras i Prat, Joan. CIV022EXP:* *Xarxa de consumidors responsables; Viseur, Jean-Pierre.*

La Reforma de la Seguretat Social obre les portes a les medicines alternatives a la Sanitat Pública

17 DE GENER DE 2005 (AVANTGUARDA)

SAL010JOC: *Mesures per assolir la lliure elecció dels tipus de medicina a la sanitat pública; Maria Dolors Muntané (FIC); CIV036JOC:* *Propostes per a la consolidació i millora de la seguretat social; Jordi Pujol Moix, Associació Catalana per a la Seguretat Social; SAL009JOC:* *Legislació i formació per facilitar Morir dignament a casa; Carme Tarrida Bonet.*

Guerrers de Pau

3 DE FEBRER DE 2005 (EL PAS)

PAU004EXP: *Guerrers de Pau; Vinyamata i Camp, Eduard.*

7 de cada 10 catalanes reivindica la no discriminació salarial de la dona

9 DE MARÇ DE 2005 (DEMÀ)

GEN006JOC: *Contabilizar el trabajo no asalariado de las mujeres; James, Selma.*

El 3 % del pressupost militar de la UE es destinarà a les dones del Magrib

29 DE MARÇ DE 2005 (EL PAS)

GEN008JOC: *Destinar part dels pressupostos militars a la formació de la dona al Magrib; Fatima Mernissi Institut Universitaire de Recherche Scientifique (Universitat Mohamed V).*

La reforma de la llei d'Associacions permetrà a aquestes entitats gestionar projectes i equipaments culturals

20 D'ABRIL DE 2005 (Periòdic del Món)

COM012JOC: *Legislació i formació per fer possible la gestió de projectes culturals des de les associacions participatives; Xavier Pérez Sánchez. Bidó de Nou Barris.*

Els verds proposen a la UE un canvi d'impostos per a la sostenibilitat

23 DE MAIG DE 2005 (EL PAS)

SOS010JOC: *Canvi d'impostos per a la sostenibilitat; Scheer, Hermann. ECO064VAL:* *Inconvenients de la taxació de les externalitats ambientals negatives; Martínez Alier, Joan.*

Catalunya assoleix els objectius del conveni de l'ONU sobre el canvi climàtic

5 DE JUNY DE 2005 (DEMÀ)

SOS012JOC: Declaració dels municipis europeus sobre el canvi climàtic, Consell Internacional d'Iniciatives Ambientals.

Una coalició d'ONGs treballen per a una cultura verda mediterrània

14 D'AGOST DE 2005 (Periòdic del Món)

SOS002EXP: Dinamitzar una cultura verda; Rebenaque Cruz, Isidre. **INT0003EXP:** Programa Pau i Solidaritat: per a una educació i solidaritat interculturals a la Mediterrània; Suárez Ferrer, Josep.

L'ONU estudia un nou sistema monetari internacional

19 D'OCTUBRE DE 2005 (DEMÀ)

ECO014MOD: Desarrollo Integral Sostenible (2) Por una globalización justa a partir de un nuevo sistema monetario; Firmenich, Mario Eduardo.

La comunitat educativa aposta per una escola que reforci la dimensió humana, ètica i espiritual dels alumnes

26 DE SETEMBRE DE 2005 (AVANTGUARDA)

EDU024VAL: L'Educació en Valors per un Desenvolupament Integral de la Persona; Pilar Quera Associació Espiritual Mundial Brahma Kumaris; **EDU021VAL:** Espacios escolares para una educación emocional y a la tolerancia; Gimeno-Bayon Cobos, Ana. **EDU017VAL:** Educación Ecológica Integral: un método para la transformación personal; Stahel, Andri Werner. **EDU026VAL:** Nous currículums i noves formes d'avaluació per assolir una escola generadora de vida; Calveras Rubiralta, Angels. **INT011VAL:** Cambios en el sistema educativo para lograr una educación intercultural; Fernández Antonia de la Flor Heredia, Luisa. **REL014VAL:** Formación para una vivencia psicológicamente madura de la propia tradición religiosa, agnóstica o ate; Rosal Cortes, Ramón.

Recuperant la cultura democràtica

26 D'OCTUBRE DE 2005 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

CIV016EXP: Parlaments d'Innovació Democràtica (PID); Oficina d'Innovació Democràtica.

Catalunya és pionera a Europa en la defensa de la diversitat cultural a les escoles

28 DE NOVEMBRE DE 2005 (DEMÀ)

EDU020VAL: Els Mediadors Culturals i la Pedagogia Crítica Intercultural: dos mecanismes de canvi social; Mercè Gil Viñas.

Les cooperatives com a antídote al neoliberalisme

4 DE DESEMBRE DE 2005 (EL PAS)

ECO001EXP: Akoop, sistema per a l'autogestió de cooperatives; Ferrer Garriga, Marcel·lí. **SIS002EXP:** La experiència cooperativa de Mondragón; Mondragón Grupo Cooperativo. **CIV009EXP:** El Casal Autogestionari del Clot; Casal Autogestionari del Clot.

A peu, en bicicleta o en transport públic?

10 DE GENER DE 2006 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

SOS021JOC: Mesures per promoure i facilitar poder caminar per la ciutat; Thorson, Ole. **SOS022JOC:** Mesures per promoure l'ús de la bicicleta; Carrió i Fornés, Lud.

El CAG farà de pont entre el govern i la societat civil

14 DE GENER DE 2006 (AVANTGUARDA)

SIS001EXP: *Els estats generals de l'ecologia política; États Généraux de l'Ecologie Politique.*

Quatre ONGs i la Càtedra Unesco sobre Pau i Drets Humans aconseguixen que Espanya respecti els compromisos internacionals d'exportació d'armes
15 DE FEBRER DE 2006 (EL PAS)

PAU016JOC: *Críterios para autorizar o retringir las exportaciones de armamento; Fisas Armengol, Vicenç.*

L'ONU protegirà els drets indígenes sobre la biodiversitat de les seves terres
1 DE MARÇ DE 2006 (EL Temps)

SOS023JOC: *Mesures per protegir els drets indígenes sobre la biodiversitat de llurs terres; RAFI/Guardial Singh Nijar/Vandana Shiva/Grain/Centre for traditional Resource Rights i altres*

L'oposició insta al Parlament a alleugerir la càrrega fiscal sobre el treball i la producció

21 DE MAIG DE 2006 (DEMÀ)

ECO034MOD: *Model Sòlid (5) Impuestos a la passivitat; Casals , Joan N.*

La nova revolució industrial

5 DE JUNY DE 2006 (AVANTGUARDA)

SOS025JOC: *Mesures per a un futur sostenible; Fuster , Helena. ECO055JOC:* *Les polítiques econòmiques mediambientals per a un desenvolupament sostenible; Pintor i Gonzalez, Marc. ECO030MOD:* *Factor cuatro: doblar el bienestar, usar la mitad de recursos; von Weizsäcker , Ernst Ulrich.*

L'EB aposta per una nova economia del benestar

27 DE JULIOL DE 2006 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

SIS006MOD: *Camí a la democràcia (1) Nova economia del benestar; Ricart Viñals, Antoni.*

Temples interconfesionals per a la Barcelona cosmopolita

6 DE NOVEMBRE DE 2006 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

REL005EXP: *Templos interconfesionales; Gimeno-Bayon Cobos, Ana. REL002EXP:* *Creación de un banco de recursos del ámbito religioso; Gimeno-Bayon Cobos, Ana.*

La Universitat Globalista de la Model de Barcelona inicia el seu curs

5 DE SETEMBRE DE 2006 (AVANTGUARDA)

PAU011EXP: *Un model d'universitat popular i globalista per a la presó "Model"; Avenir , Pau.*

Una nova pedagogia per eliminar la violència a les escoles

12 DE SETEMBRE DE 2006 (TEMPS)

PAU30VAL: *Educació en tècniques de gestió de conflictes i mediació a les escoles; Monjo Larrañaga, Mercedes.*

El TAC repta la CCRTV i les altres cadenes de televisió a fer un canvi de continguts

25 DE NOVEMBRE DE 2006 (DEMÀ)

COM008EXP: *Telespectadors Associats de Catalunya (TAC); Telespectadors Associats de Catalunya.*

Tot l'arc parlamentari català acorda la reforma de la Constitució Espanyola
6 DE DESEMBRE DE 2006 (AVANTGUARDA)
POL020JOC: *El nou estadi de l'autogovern a Catalunya: el federalisme asimètric;* Sánchez Picanyol, Jordi.

La primera cimera dels països del Sud sobre la globalització aposta per l'economia ponderada
1 DE DESEMBRE DE 2006 (DEMÀ)
SIS003EXP: *Propiedad comunal y desobediencia civil para un mundo diverso y sostenible;* Shiva , Vandana. **ECO062VAL:** *Economia Ponderada;* Stahel , Andri Werner.

La despesa pública en salut ha disminuït en un 30% en els darrers 7 anys
24 DE GENER DE 2007 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)
SAL012JOC: *Programa integral de suport a persones amb malalties greus;* Sáez , Mª Encarnación. **SAL007JOC:** *Case Management Atenció personalitzada als malalts mentals: més eficaç i menor cost econòmic;* Salut Mental Sabadell. **SAL001EXP:** *El desig particular com alternativa a l'ètica enganyosa de la satisfacció i la universalització;* Centre de psicoteràpia de l'Esquerra de l'Eixample. **SAL004EXP:** *Medidas para facilitar el acceso a las técnicas con imágenes y fantasía en el tratamiento de enfermedades por déficit del sistema inmunitario y de trastornos psicopatológicos;* Rosal Cortes, Ramón. **SAL0003EXP:** *La enfermería y los cuidados basados en el yoga: un programa de educación para la salud;* Jimeno Salgado, José Francisco. **SAL017VAL:** *Propuestas médicas y sanitarias para una sanidad más humana y ecológica;* Landaburu , Eneko.

La Fundació Catalana per a la Recerca premia la UPC pel Generador Polivalent
13 DE FEBRER DE 2007 (AVANTGUARDA)
CIV044VAL: *Mesures per reconèixer i impulsar el paper de la ciència al servei de la societat;* Josep Anton Plana Castellví; **SOS014JOC:** *Electricitat per a un món sostenible;* Andrada , Pere. **SOS036VAL:** *Ecologia de la innovació: socialització de la innovació tecnològica;* de Bernardy , Michael.

Més de 50 municipis promouen la participació ciutadana a través dels NIPS
28 DE FEBRER DE 2007 (TEMPS)
CIV014EXP: *Nuclis d'intervenció participativa (NIP);* Hams (CitCon), Hans. **CIV035JOC:** *Promoció de la participació ciutadana per reorientar les polítiques socials dels ajuntaments;* Roig (CIFA), Montserrat.

El projecte ALPA, o el desenvolupament regional humà i sostenible
18 DE MARÇ DE 2007 (EL PAS)
SOS005EXP: *Projecte ALPA (Acció Local Paraíso Agora): programes per al desenvolupament humà i regional sostenibles;* Acao Local Paraíso Agora.

Els barris de Barcelona es mobilitzen
3 D'ABRIL DE 2007 (TEMPS)
CIV003EXP: *Associacions d'autogestió veïnal i Fòrums d'intercanvi d'experiències d'organització social;* Rodríguez Villanueva, Gemma.

La nova revolució social
15 D'ABRIL DE 2007 (EL PAS)
GEN002EXP: *Lograr la equidad hombre/mujer des de la diferencia;* Martínez Jabaloyes, Conxa. **GEN025VAL:** *Rescatar lo femenino para reanimar la tierra;* **GEN020VAL:** *La Mascunalidad como género;* Arana , Maria José. **GEN001EXP:**

Círculos de Seguridad para repensar las relaciones entre masculino y femenino; Viscarro Muntaner, Marita. CIV026JOC: Democracia vital: Mujeres y hombres hacia la plena ciudadanía; Simón Rodríguez, M^a. Elena.

Diners, per què?

29 D'ABRIL DE 2007 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

CIV023EXP: Xarxes locals d'intercanvi de béns i serveis; Subirana i Samitier, Pere.

CIV018EXP: Sistemes d'intercanvi local; Linton , Michaël.

Petites comunitats sagrades experimenten un nou model de societat

18 DE JULIOL DE 2007 (DEMÀ)

REL004EXP: Experimentació i difusió de la secularitat sagrada com a estil de vida; García Renau, Ma Assumpta.

La UE implanta la societat transparent

3 DE SETEMBRE DE 2007 (TEMPS)

SIS014MOD: Societat transparent (1); Chalaux de Subirà, Agustí. ECO037MOD: Societat Transparent (2) La Factura-xec; Chalaux de Subirà, Agustí. POL012MOD: Societat Transparent (8) Pla anticorrupció. L'EuroPass cap a un règim de transparència; Chalaux de Subirà, Agustí.

Fundació laica per a una Escola de les Religions

16 D'OCTUBRE DE 2007 (DEMÀ)

REL015VAL: Fundació per una escola de les religions; Carmona Ruiz, Rafael.

"La visió global de la realitat", un pensament de referència

11 DE DESEMBRE DE 2007 (TEMPS)

SIS012MOD: Mentalitat i models globals; Xirinacs i Damians, Lluís.

L'escolta mútua afavoreix la comunicació i la resolució de conflictes en tots els àmbits

21 DE DESEMBRE DE 2007 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

PAU006EXP: La Co-Escucha: ayuda mutua por la escucha; Landaburu , Eneko.

El Comerç Just entra en el circuit comercial

29 DE GENER DE 2008 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

CIV004EXP: Comerç Just i Xarxa de Consum Solidari; Setem Catalunya.

La Plataforma d'Intervenció Política Global permetrà la participació dels ciutadans en els reptes mundials

21 DE FEBRER DE 2008 (TEMPS)

POL029JOC: Plataforma d'Opinió Política Global i Plataforma d'Intervenció Política Global per assegurar la participació de la societat civil a les decisions sobre problemes mundials; Xercavins Valls, Josep.

L'Ajuntament de Barcelona demana al Parlament la gestió d'una part dels impostos dels ciutadans

17 DE MARÇ DE 2008 (El Periòdic de Món)

ECO040JOC: Aportació parcial de l'impost sobre la renda a comunitats locals; Borja Sebastià, Jordi.

La Traditional Agriculture Foundation rep el Premi Nobel Alternatiu

24 D'ABRIL DE 2008 (EI PAS)

SOS045JOC: Revalorització de l'agricultura tradicional per contribuir a la sostenibilitat ecològica; Bray, Francesca. **SOS011JOC:** Cotó sostenible, una aposta de futur; Carrera i Gallissà, Enric.

Catalunya fa un pas endavant en la democràcia
25 D'ABRIL DE 2008 (DEMÀ)

POL017JOC: Democràcia participativa i reforma del sistema electoral; EcoConcern, associació per a la innovació social. **POL023JOC:** Mesures per l'aprofundiment democràtic; Grup d'Aprofundiment Democràtic (Mesa Cívica pels Drets Socials). **POL021JOC:** Medidas para profundizar la participación democrática desde el ámbito local; Merino Benito, Angel. **ECO057JOC:** Órgan independent de control de la gestió de l'administració; Irene Figueres Molins.

Argentina innova un sistema bancari nacional per fer front a la globalització
30 DE MAIG DE 2008 (AVANTGUARDA)

ECO016MOD: Desarrollo Integral Sostenible (5) Un sistema bancario nacional (regional) alternativo; Firmenich, Mario Eduardo.

Es posa en marxa l'Educació Integral i Mediambiental
19 DE JULIOL DE 2008 (EL PAS)

EDU25VAL: Mesures de promoció d'una Educació Integral i Mediambiental; Redondo Molins, Carles.

La cooperació intercultural serà l'antídot al model euroamericà
18 D'OCTUBRE DE 2008 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

INT012VAL: Cooperació intercultural per alliberar-nos del desenvolupament; Avenir, Pau.

Més de 15 milions de persones es beneficien del Banc dels Pobres
22 D'OCTUBRE DE 2008 (TEMPS)

ECO003EXP: Banc dels Pobres; Infomundi.

El Congrés estudia l'aprovació d'una renda bàsica per a tots els ciutadans
9 DE NOVEMBRE DE 2008 (EL PAS)

ECO009MOD: Camí a la democràcia (2) Renda Individual Universal (RIU); Ricart Viñals, Antoni. **ECO019MOD:** Desarrollo Integral Sostenible (9) La Renta no Laboral para corregir la falla del mercado de trabajo; Firmenich, Mario Eduardo. **ECO048JOC:** El Subsidi Universal Garantit (o Renda Bàsica o Renda de Ciutadania); Raventós i Pañella, Daniel. **ECO053JOC:** La Renda Bàsica: un programa d'implantació; Iglesias Fernández, José. **ECO047JOC:** El salari del lleure; Col·lectiu Antiesklavista. **ECO052JOC:** La Cistella Bàsica Ampliada (CBA): un programa socioeconòmic per a Nicaragua; Iglesias Fernández, José

Més de 5000 joves catalans han viscut en espais d'acostament religiós
10 DE SETEMBRE DE 2008 (DEMÀ)

REL003EXP: Estades temporals en comunitat per facilitar l'acostament a l'espai del religiós i del transcendent; Ylla Janer, Lluís.

L'ONU impulsa la Declaració Universal dels Drets Col·lectius
28 DE NOVEMBRE DE 2008 (AVANTGUARDA)

INT006JOC: Drets humans interculturals; Crespo Ubero, Rafa. **INT015VAL:** Els drets humans col·lectius: una eina al servei de la solidaritat entre pobles i persones;

Argemí Roca, Aureli. INT007JOC: Estatut dels pobles nòmades; Gómez i Fontanills, David.

La Constitució Europea garantirà els drets civils, polítics i socioeconòmics dels ciutadans comunitaris

20 DE DESEMBRE DE 2008 (Temps)

CIV034JOC: Per una Europa Social: ciutadania, benestar i treball; Contrast d'Alternatives al Projecte Social Europeu.

El Concili Vaticà III anuncia la incorporació de la dona a l'Església catòlica

30 DE GENER DE 2009 (AVANTGUARDA)

REL008VAL: Canviar el concepte alienant de la dona que elaboren els interessos de poder en les religions; Relat Tarrats, Maria Teresa.

Un llegat a la humanitat

10 D'ABRIL DE 2009 (EL PAS)

ECO044JOC: El dret d'herència universal; Fermí Sidera i Riera.

El Centre per a la Innovació Social celebra el seu 10è aniversari

3 D'ABRIL DE 2009 (EL PAS)

SIS004EXP: Repensar la societat: propostes innovadores per a un món responsable i solidari; EcoConcern, associació per a la innovació social.

Defensa 2001, model a la cimera de l'OTAN

12 D'ABRIL DE 2009 (TEMPS)

PAU014JOC: Defensa 2001: per unes forces armades exclusivament defensives; Fisas Armengol, Vicenç.

Les ONGs són les grans mobilitzadores de la societat civil

19 DE MAIG DE 2009 (EL PAS)

INT019VAL: Mesures per treballar al Nord pel desenvolupament del Sud; Puigpinós, Rosa.

Els sindicats animen a les empreses a adherir-se a l'associació EQH

18 DE JULIOL DE 2009 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

ECO051JOC: L'empresa de qualitat humana per a un món responsable i solidari; Equip Ecoval.

Trobada internacional de la Cooperació Cultural

9 D'OCTUBRE DE 2009 (TEMPS)

CIV005EXP: Cooperació i cultura; Rocaguinarda Cooperativa Cultural.

El Moviment Polític per a la Resolució Pacífica dels Conflictes farà coalició amb el partit de govern

19 D'OCTUBRE DE 2009 (DEMÀ)

PAU024JOC: Moviment Polític per a la Resolució Pacífica dels Conflictes; Vinyamata i Camp, Eduard.

Catalunya té 140 Ecoparatges

22 D'OCTUBRE DE 2009 (DEMÀ)

SOS013JOC: Ecoparatge: figura de protecció mediambiental de les explotacions agropecuàries; Ecoparatges, Associació mediambiental.

La revolució política i econòmica del segle XXI

29 DE NOVEMBRE DE 2009 (TEMPS)

SOS026JOC: *Objecció fiscal, insubmissió política i desobediència civil per impulsar la sostenibilitat ecològica; Alemany , Jordi.*

La Xarxa Glocal a casa

3 DE DESEMBRE DE 2009 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

COM018VAL: *Periodismes Glocal; Partal , Vicent.*

Ei sí per la pau

21 DE DESEMBRE DE 2009 (AVANTGUARDA)

PAU020JOC: *Ley de opción por la paz; Gonzalo Arias.*

Aprovat l'Estatut constitucional per a la Comunicació Social

16 DE GENER DE 2010 (EL PAS)

COM11JOC: *Estatut constitucional pels mitjans de comunicació; Avenir , Pau.*

La Generalitat promou la reestructuració de la família intergeneracional

28 DE GENER DE 2010 (DEMÀ)

ECO020MOD: *Desarrollo Integral Sostenible (10). Integrar la previsión social en la familia intergeneracional para ganar eficiencia y calidad de vida; Firmenich , Mario Eduardo.*

Marxa mundial per a la Diversitat Educativa

24 DE MARÇ DE 2010 (AVANTGUARDA)

EDU007EXP: *La Casita, una experiencia educativa en Barcelona; González Minguillón, Begoña.*

Els conflictes armats nacionals i internacionals han disminuït un 40% en els últims 10 anys

24 D'ABRIL DE 2010 (EL PAS)

PAU009EXP: *Resolució de conflictes, un nou horitzó; Vinyamata i Camp, Eduard.*

PAU007EXP: *Mediación y democracia: la aportación de la mediación en la transformación de la sociedad; Recouso Franco, María Cristina.* **PAU029VAL:** *Crear espacios de diálogo per a l'acceptació i prevenció de conflictes; Giró París, Jordi.*

La UE dóna a Canet la denominació de "ciutat sostenible"

3 DE JUNY DE 2010 (AVANTGUARDA)

SOS028JOC: *Programa per a una Ciutat Verda; Berg, Peter.* **SOS017JOC:** *Legislació i Centres d'Arts i Tècniques del paisatge per minimitzar la generació de recursos; Alemany , Jordi.* **SOS043VAL:** *Participació Ciutadana a la Gestió Integral del Litoral a través de les Agendes 21 Locals; Meseguer Penalva, Maria José.*

L'energia consumida a Barcelona és ja majoritàriament d'origen metropolitana

12 DE JUNY DE 2010 (DEMÀ)

SOS027JOC: *Plans Energètics Locals, Alternatius i Tous (PELAT); Puig i Boix, Josep.*

Èxit dels projectes recíprocs de cooperació internacional

23 DE JUNY DE 2010 (EL PERIÒDIC DEL MÓN)

INT009JOC: *Projectes de cooperació recíproca: interculturalitzar la cooperació internacional; Nicolau Coll, Agustí.*

El pensament complex millora la qualitat de l'educació

1 DE JULIOL DE 2010 (EL PAS)

EDU018VAL: *El pensament complex: educar en la complexitat i per la complexitat; Margarit Dalmau, Josep.*

10 anys de l'Institut Català per a la Resolució Pacífica de Conflictes

29 D'OCTUBRE DE 2010 (DEMÀ)

PAU009EXP: *Resolució de conflictes, un nou horitzó; PAU007EXP:* *Mediación y democracia: la aportación de la mediación en la transformación de la sociedad;*

PAU029VAL: *Crear espais de diàleg per a l'acceptació i prevenció de conflictes.*

Una coalició d'ONGs internacional impulsa una resolució de l'ONU contra el secret en el comerç d'armes

6 DE NOVEMBRE DE 2010 (AVANTGUARDA)

PAU021JOC: *Medidas para terminar con el secreto del comercio internacional de armas; Fisas Armengol, Vicenç.*

L'Estat Espanyol estableix una gestió del diner comunitari pionera a la UE

20 DE DESEMBRE DE 2010 (TEMPS)

ECO038MOD: *Societat Transparent (3) Sous socials i crèdits comunitaris; Chalaux de Subirà, Agustí.*